

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

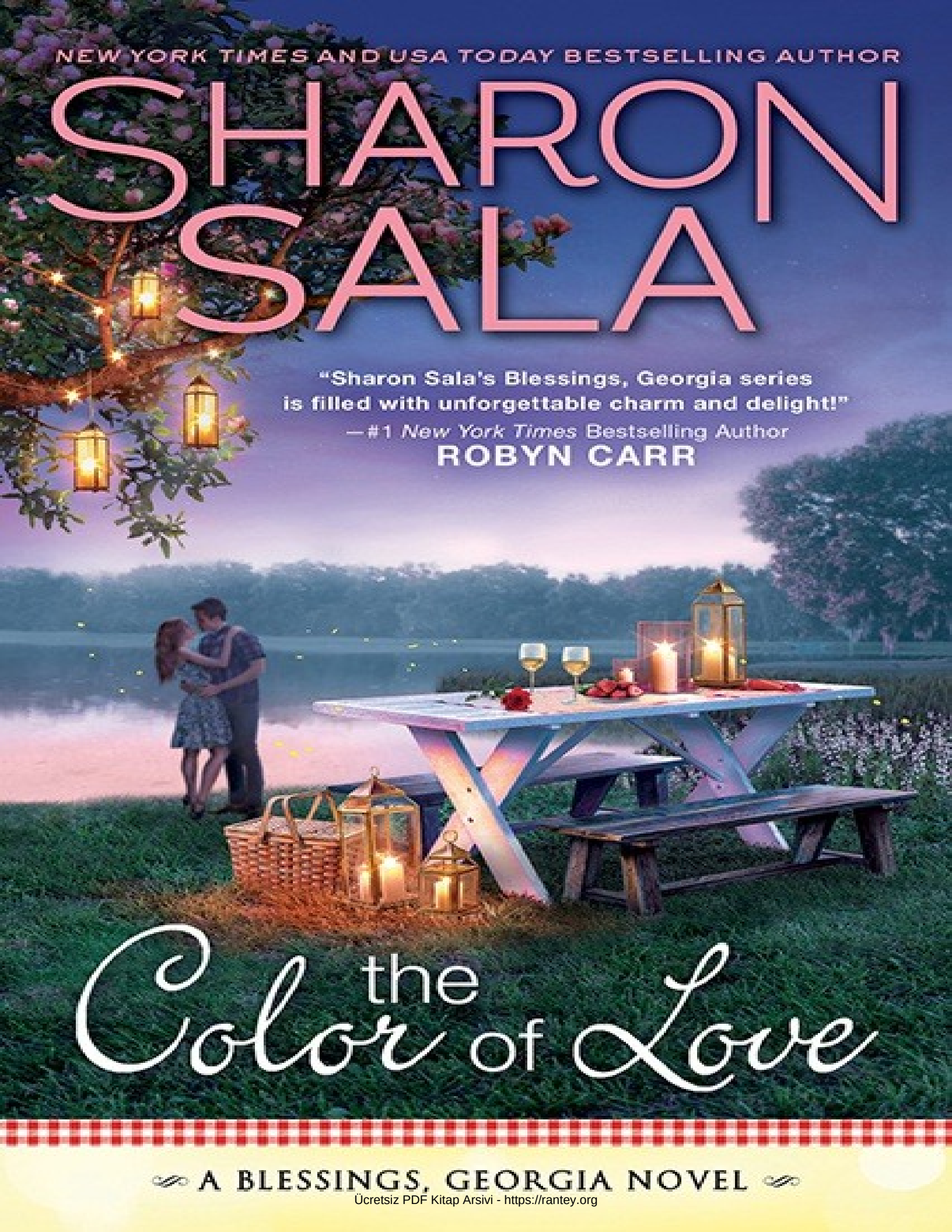
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

"Sharon Sala's Blessings, Georgia series
is filled with unforgettable charm and delight!"

—#1 New York Times Bestselling Author
ROBYN CARR

the Color of Love

~ A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL ~

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Color^{ve} of Love

SHARO|Xj
SALA

0 sours:eÓooks
rosablonrc

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[*Bana Geri Dön'e Kısa Bir Bakış*](#)

[Yazar Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

Bu kitap, ev diyebilecekleri bir yer arayışında olanlara ve yol boyunca buldukları, asla sahip olamadıkları aileleri haline gelen insanlara adanmıştır.

Bölüm 1

Ruby Dye kilise için hazırlanıyordu ama düşünceleri meleklerden farklıydı. Yerel avukat Peanut Buttermann, ayinden sonra onu Granny's Country Kitchen'a götürecekti. Makyajını yaparken tüm zamanını onu düşünerek ve onun gizli hayranı olduğunu merak ederek, hatta umarak geçirmişti. Son birkaç aydır birileri onu çiçek ve hediye yağmuruna tutuyordu ve bir erkeğin onu artık çekici bulduğu fikri, kahramanlar hakkında kurduğu tüm hayalleri yeniden canlandırmıştı ve Peanut listesinin başındaydı.

Blessings'te çok sayıda bekâr erkek vardı ve çoğu ayda en az bir kez saçlarını kestirmek için Curl Up and Dye'a geliyordu. Onlardan biri her geldiğinde, kendisine karşı farklı davranıp davranmadıklarını ya da konuşmalarının gevezelikten daha fazlasını ima edip etmediğini görmek için elinden geleni yapardı.

Ancak, Peanut'la olan tanışıklığı arkadaşlıktan aşka ve ikisinin yatakta olduğu şok edici rüyalara dönüşmüştü. Eğer ona gizlice kur yapan adam o değilse, kalbi kırılacaktı.

İçini çekti, sonra aynanın önünde durdu, makyajın ötesine geçerek daha yaşlı, daha bilge bir kadına dönüştüğünü gördü; yaklaşık on beş yıl önce Blessings'e yirmili yaşlarının başında korkmuş, yeni boşanmış bir kadın olarak gelen genç kadından çok farklıydı. Koyu, etkileyici gözleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde oval bir yüze yerleşmişti ve daha uzun boylu olmak istese de görünüşüyle uzlaşmıştı.

Son bir kez baktıktan sonra yatak odasına geri döndü ve yatağının üzerine serdiği iki kıyafete baktı. Hâlâ ne giyeceğine karar verememişti: Lacivert takımıyla uyumlu soluk mavi bluz mu, yoksa koyu dut rengine uzun kollu, anvelop bir elbise mi? Her ikisi de çilek sarısı saçlarına çok yakışacak ve serin havaya uyum sağlayacaktı. Elbisede karar kıldı ve tam giymek üzereydi ki kapının çalındığını duydu.

"Bu da kim?" diye mırıldandı.

Hâlâ yalınayaktı ve üzerinde sadece slipi ve iç çamaşırı vardı, bir bornoz aldı ve kapıya doğru giderken kemerini beline bağladı.

Kapı tekrar çaldı.

"Geliyorum!" diye seslendi ve adımlarını hızlandırdı. Birinin acelesi olduğu kesindi.

Kapıyı açtığında gülümsüyordu, sonra bir anlık saf dehşet onu sardı. Bir an için dışarıda durmuş olanları izliyordu ve kendine gelip kapıyı arayanın suratına kapatmaya çalıştığında artık çok geçti.

Jarrold Dye botunu boşluğa iterek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Eski sevgilisini on beş yıldır görmemişti ama yüzünü görmek bile paniğe kapılmasına yetmişti. "Burada ne işin var?" Ruby ağladı.

Jarrold sırtıttı. "Neden, hayatım, seni görmeye geldim."

"Çık dışarı!" Ruby bağırdı ve sesinin titremesinden nefret etti.

Kız kaçamadan öne atıldı ve parmaklarını bileğine doladı. "Hayatta olmaz, bebeğim. Daha yeni geldim."

* * *

Ruby Dye kiliseye gelmedi.

Mesajlarına cevap vermeyince arkadaşları endişelenmiş. Kilise bittiğinde ve o da telefonlarına cevap vermediğinde, otoparkta toplanıp kimin gidip sağlık kontrolü yapacağına karar verdiler.

Vera ve Vesta Conklin Ruby ile birlikte çalışıyorlardı ve evinin yedek anahtarını nerede sakladığını biliyorlardı. "Gidebiliriz," dedi Vera. "Eğer hastaysa, içeri girip onu kontrol ederiz."

"Bize haber verin," dedi Lovey. Granny's'in sahibiydi ve işe gitmesi gerekiyordu. "Haber verimiz," diye yanıtladı Vera.

Peanut hariç herkes yürüdü. "Ben de sizinle geliyorum. Kiliseden sonra onu büyükanneme götürecektim.

Onun iyi olduğundan emin olmak

istiyorum," dedi. "Elbette," dedi Vesta.

"Bizi takip edin."

Peanut uzun boylu, ince yapılı, mavi gözlü ve gülümsemeye hazır bir adamdı ama zorlandığında ifadesi hızla keskinleşebiliyordu. Ruby'nin hasta olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. O Blessings'in en parlak ışığıydı.

Conklin ikizleri sokaklarda hızla ilerliyor, Ruby'nin evine giden kısa yoldan gitmek için mahallelerin arasından geçiyorlardı. Garaj yoluna girdiklerinde Peanut arkalarından geldi. İkizler onun inmesini beklediler ve sonra birlikte merdivenlerden çıktılar.

Vesta kapıyı çaldı, sonra bekledi.

Sonra Vera kapıyı çaldı ve tekrar beklediler.

"Arabası hâlâ burada, demek ki o da burada olmalı," dedi Peanut. Kadınların önüne geçti ve kapıyı daha da yüksek sesle çaldı, sonra da hayal kırıklığıyla kapı kolunu salladı.

Şaşkınlıkla kapı içeri doğru sallandı.

"Peki o zaman," dedi Vera ve kıkırdadı.

Ama Peanut gülmüyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Eve doğru yürüdü.

"Ruby! Ruby! Ruby! Benim, Peanut! İyi misin?"

Bu sessizlik Peanut'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Ruby! Lanet olsun, kızım! Cevap ver bana!"

Evin içinde uzun, endişeli adımlarla ilerlemeye başladı ve mutfığa ulaştığında bunu sonlandırdı.

Devrilmiş sandalyeleri, yerde duran bıçak bloğunu ve Ruby'nin etrafa saçılmış bıçaklarını gördü.

Kanı gördüğünde paniklememeye çalışıyordu.

Vesta ve Vera hemen arkasındaydı. Gördükleri manzara karşısında çığlık attılar ve rahatlamak

için birbirlerine sarıldılar ama Peanut koridorda Ruby'nin yatak odasına doğru koşarken çoktan kan

izlerini takip etmeye başlamıştı.

Yatak yapılmıştı ama anlaşılan üzerinde korkunç bir kavga çıkmıştı. Ruby'nin çantası yatağın

üzerine atılmıştı. Cüzdanı boştu ve cep telefonu bir metre ötede, pencerenin altındaydı. Kıyafetler

yerdeydi ve kanlı bir yastık kesilmişti. Dolgu malzemesi çarşafın üzerine dağılmıştı ve yatak

örtüsü kayıptı. Peanut inledi ve cansız bedeninin örtünün içine sarılıp götürüldüğünü hayal etti.

Banyoya koşarken kalbi hızla çarpıyordu ve tezgâhın her tarafına saçılmış bandajları ve alkolü

gördü. Sonra bir rulo kanlı gazlı bezin altına kanla bir şeyler yazıldığını gördü. Gazlı bezi dikkatlice

kenara çekerken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

YARDIM EDİN

"Hiçbir şeye dokunmayın" diye bağırdı, sonra telefonunu çıkarıp 911'i aradı.

* * *

Jarrold Dye, arabasının arka koltuğunda bağlı, ağzı tıkalı ve kendi yatak örtüsüne sarılmış Ruby ile

Blessings'ten hızla çıkarken mavi bir çizgiye küfrediyordu. Bir kaçırma planlamamıştı ya da

Ruby'nin karşı koymasını beklememişti ve kesinlikle onun o bıçağı çekmesini de beklemiyordu.

Eğer ön koluyla onu engellemeseydi, kadın onu göğsünden bıçaklayacaktı.

Öfkesi ona yumruk atmasına neden olmuştu, ama evlendiklerinde olduğu gibi bundan korkmak

yerine, pençeleyerek ve tırmalayarak ona tekrar saldırdı. İşte o zaman silahını çekmiş ve onu kolunu

sarmak zorunda bırakmıştı.

Onu bağlayıp yatak örtüsünün üzerine atana kadar gözlerindeki korkuyu göremedi.

"Korksan iyi edersin, kaltak! Bana yaptıklarından sonra! Sorun çıkarmaya gelmedim. Tek

ihtiyacım olan beni idare edecek biraz paraydı."

Sonra onu yatak örtüsüne sarmış, omzunun üzerinden arabasına taşımış ve arka koltuğa atmıştı.

Onunla ne yapacağına henüz karar vermemişti ama gitmesine izin verirse, kadın suç duyurusunda

bulunur ve onu hapse atardı, bu yüzden arabayı sürmeye devam etti.

* * *

Ruby korkmuştu. Jarrod Dye'dan hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Onu nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yaşadıkları kavgadan sonra bu işten canlı çıkma şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyordu. Kalbini kıran şey, gizli hayranın Jarrod'un onun gözüne tekrar girmeye çalıştığı düşüncesiydi. Hayatının geri kalanını birlikte geçirebileceği bir adamın hayalini kurarak büyük umutlar beslemişti, saklandığı adamın değil.

Blessings'teki arkadaşlarını, özellikle de Peanut'ı düşündü. Kaçırıldığını kesinlikle öğreneceklerdi ama bir tanık olduğundan şüpheliydi. Mahallesindeki herkes bir yerlerde kiliseye gidiyordu ve muhtemelen tüm bunlar olduğunda çoktan gitmişlerdi. Elindeki tek seçenek kendini kurtarmaktı.

Jarrold aceleyle kadının ellerini arkadan değil de önden bağlamış, kravat olarak da kendi deri kemerlerinden birini kullanmıştı. Kemer ince ve dardı ve sert, sıkı bir düğümle bağlamadan önce bileklerinin etrafına birkaç kez sarmıştı.

Bileklerini ağzına götürene ve tıkaçı aşağı çekene kadar yayılmanın içinde debelendi. Baş zonkluyordu, dudakları şişmiş ve kanıyordu ama acıyı düşünemiyordu. Kendini kurtarmak için umutsuz bir çabayla düğümlenmiş deriyi ısırmaya ve çekmeye başladı, Blessings ile arasındaki kilometreler onu sevdiği insanlardan daha da uzaklaştırırken gevşetmeye çalıştı.

* * *

Polis Şefi Lon Pittman kaçırılma mahallinden sorumluydu. Ruby'nin evinin önüne çoktan olay yeri şeridi çekirtmiş ve yardımcısı Howard Ralph'ı, Ruby'nin evinin etrafında bir yabancı görmüş olma umuduyla bloğun her iki tarafındaki herkesle görüşmesi için göndermişti.

Yardım için ilçe şerifini aramıştı bile. Şerif olay yeri inceleme ekiplerini göndermiş, onlar da hemen mutfaktaki tahribatı ve kanı fotoğraflamış, ardından kan izlerini yatak odasına ve banyoya kadar takip ederek fotoğraf çekmiş ve kanıt toplamışlardı. Banyoya girmişlerdi ve şimdi parmak izi alıyor, kan grubu ve DNA testi için kanlı sargı bezlerini poşetliyorlardı.

Mahalledeki insanlar şoktaydı ama hiçbiri Peanut ve Conklin ikizleri kadar şokta değildi. Vera ve Vesta ifadelerini vermiş ve serbest bırakılır bırakılmaz telefon etmeye başlamışlardı. Vera, Curl Up and Dye'daki diğer çalışan Mabel Jean'i, Vesta ise Lovey'i aradı Cooper büyükannemde. Gözyaşları içinde eve gittiler.

Peanut da ifadesini vermişti ama yerinden kıpırdamıyordu. Ruby'nin oturma odasında bir sandalyeye oturdu.

-buradayken her zaman seçtiği sandalyeyi- ve onun her an eve dalıp gideceğini, gözlerinin parlayacağını ve o güzel yüzünde bir gülümsemeyle her şeyin bir hata olduğunu söyleyeceğini hayal edip duruyordu. Ama kanla yazılmış o iki kelimedden kaçış yoktu.

YARDIM EDİN

Sevgili Tanrım, tatlı Ruby, keşke yapabilseydim.

Sonra Lon telefonla konuşarak evin içinde dolaşmaya başladı. "Ne dedi? Emin mi? Orada kal. Ben geliyorum."

Peanut ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"Komşulardan biri bir şey görmüş olabilir," dedi

Lon. "Ben de seninle geliyorum," dedi Peanut.

Lon kaşlarını çatı. "Bu henüz senin işin değil, Peanut. Yapman gereken-"

"Ruby ile ilgili her şey beni ilgilendirir," dedi Peanut.

Lon avukatın gözlerindeki korkuyu ve acıyı gördü ve anladı. "Beni takip et, ama ben konuşurum. Sen dinle."

"Evet, evet, tek kelime etmeyeceğim," dedi Peanut ve polis şefini evden dışarı, sokağın karşısına ve sonra iki ev aşağıya kadar takip etti.

"Burası Arnold Purejoy'un yaşadığı yer. Sekreterimin kayınbiraderi," dedi Peanut.

"Umalım da yararlı bir şey görmüş olsun," dedi Lon.

Şerif Yardımcısı Ralph verandada onları bekliyordu. "Bay Purejoy'un bacağı kırık, bu yüzden kilisede değildi ve kendi deyimiyle 'pencerenin önünde oturmuş dünyanın gidişini izliyordu."

Lon, "Onunla konuşmak istiyorum," dedi ve yardımcısını arkasından Peanut ile birlikte eve kadar takip etti.

"İyi günler, Bay Purejoy," dedi Lon ve ardından yakınlarda bir koltukta oturan karısı Arlene'e kibarca başını salladı. "Bayan Purejoy. Umarım Pazar yemeğinizi bölmemiştir."

"Her şey kızışacak," dedi. "Ruby'mizi geri getirecek her şeyi yapmaktan mutluluk duyarız. O olmadan bu kasabada ne yapardık bilmiyorum."

Peanut'ın bu düşünce yüzünden midesi bulandı.

Lon, Purejoy'un alçısını işaret etti.

"Bacağına ne oldu?"

"Arka verandadan yanlış adım attım. Bileğimin hemen üstünden bacağıma kırdım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Ruby hakkında... Yardımcım bana daha önce onun evinde birini gördüğünüzü söyledi."

Purejoy başını salladı.

"Arlene her şeye burnunu sokan bir işgüzara dönüştüğümü söylüyor ama ben her gün işe gitmeye alışkınım. Öylece oturmak çok zor."

Lon telefonunu çıkarırken, "İfadenizi videoya çekeceğim," dedi ve çekmesi için yardımcısına uzattı. "Ruby Dye'ın evinde bir şeylerin yanlış olabileceğini düşünmenize neden olan ne gördüğünüzü anlatın."

"Bir adamın bir SUV ile onun garaj yoluna girdiğini gördüm. Siyah bir Chevrolet TrailBlazer'dı ve sürücü tarafında mavi bir ön çamurluk vardı. 2001 modele benziyordu. Ne onu ne de arabayı tanıyamadım, o yüzden izledim. Dışarı çıktı ve kadının kapısını çaldı, ama kadın gelmeyince tekrar

çaldı. Kapının açık olduğunu gördüm,

ama Ruby'yi görmedim."

"Bir sorun olduğunu size düşündüren neydi?"

"Sanki zorla içeri girmiş gibi görünüyordu ama sonra içeri girip kaldığında, hayal gördüğümü düşündüm ve Arlene'in kiliseye gitmeden önce yapmamı söylediği gibi fırındaki rostoyu kontrol etmek için kalktım. Yavaş hareket ederim, bu yüzden bir süre yoktum. Sandalyeme geri döndüğümde adam arka koltuğa bir şey koyuyordu."

"Ne olduğunu söyleyebilir misin?" Lon sordu.

"Net olarak göremedim ama rulo yapılmış bir halıya benziyordu. Belki de temizlenmesi için dışarıya gönderiyordur diye düşündüm. Keşke daha dikkatli olsaydım."

Peanut'ın yumuşak iniltisi her şeyi anlatıyordu. Lon omzunun üzerinden baktı. Peanut'ın dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, elleri yüzünü kapatıyordu.

Lon'un yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey olanları değiştiremezdi ama işini yapabilir ve Ruby'nin iyileşmesinin bir parçası olmayı umabilirdi, bu yüzden yeniden Purejoy'a odaklandı.

"Bana adamı tarif et," dedi Lon.

"Bu mesafeden yüzünü görmek zor ama muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı, kısa kahverengi saçları vardı. Zayıf bir adam ve orta boylu. Oh... bir şey daha var. Emin değilim ama sanırım arabanın arkasında Tennessee etiketi vardı. Oğlum Tennessee'de yaşıyor ve etiketler aynı görünüyordu."

"Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?" Lon sordu.

"Hayır, efendim," dedi Purejoy.

Lon yardımcısına çekimi durdurmasını işaret etti. "Çok yardımcı oldunuz, Bay Purejoy." "Umarım onu geri alırsınız," dedi.

"Evet, efendim, biz de öyle," dedi Lon. "Bayan Purejoy, biz artık gidiyoruz. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz."

Şerif Yardımcısı Ralph telefonu Lon'a geri verdi ve onu dışarı kadar takip etti. Merdivenlerden inmeye başladığında Peanut'ın bacakları titriyordu.

"Şimdi eve gidiyorum, Şef, ama beni haberdar ederseniz kişisel bir iyilik yapmış olursunuz." "Bu bilgi bir BOLO, yani gözcülük olarak yayılacak, eğer bir haber alırsam size bildiririm."

Sokağın karşısındaki arabasına dönüp uzaklaşırken Peanut'ın adımları sürükleniyordu. Karnındaki düğüm gittikçe sıkılaşıyor ve göğsündeki ağrı yayılıyordu. Büyükannesinin evindeki bu akşam yemeğini haftalardır planlıyor, duygularını açığa vurmak için mükemmel bir zaman olacağını düşündüğü anı bekliyordu.

Lütfen Tanrım, çok fazla beklememe izin verme.

Jarrood Tennessee'ye dönerken yasaların izin verdiği kadar hızlı sürüyordu ama yakıtı azalmıştı ve kritik noktaya yaklaşıyordu. Ruby'nin cüzdanındaki hazır parayı almıştı ama daha fazlasını da hesaba katmıştı.

içindeki seksen üç dolardan daha fazlaydı. Yine de onu eve götürmek için yeterliydi. Omzunun üzerinden arka koltuğa baktı. Anlayabildiği kadarıyla kız hareket etmemiş, ağlamamış ya da kaçmaya çalışmamıştı. Aklına boğulmuş olabileceği geldi, bu da onu ürpertti. Etrafta bir cesetle dolaşmak istemiyordu. Yakıtını doldurur doldurmaz Georgia kırsalına doğru yola çıktı. Geldiği ilk köprüde onu aşağıdaki suya atacaktı.

Yaklaşık beş mil ileride, büyük bir kamyon durağına giden bir çıkış yolu gördü. Çıkışa yöneldi ve telefonu çalmaya başladığında yiyecek bir şeyler almayı düşünüyordu.

* * *

Ruby düğümleri çiğnemiş ve ısırmişti, sonunda son düğümü ellerini serbest bırakacak kadar gevşetmişti. Bu sırada kendini hasta edecek kadar kan yutmuştu ama ayak bilekleri hâlâ bornozunun kemeriyle bağlıydı. Bilincinin açık olduğu gerçeğini ortaya çıkarmadan onları çözemezdi, ama deri kemerini Jarrod'un başının üzerinden geçirip boynuna dolayacak kadar hızlı bir şekilde yatak örtüsünden çıkabilirdi. Daha sonra öldürülmektense bunun yol açabileceği enkazı göze almaya hazırdı. Tam harekete geçmek üzereyken adamın telefonu çaldı. Jarrod'un sesini dinlerken nefesini tutarak durakladı.

"Alo? Selam bebeğim. Evet, işimi bitirdim ve eve doğru yola çıktım ama şimdi yakıt ikmali için durdum. Bana pırzola mı yaptın? Keşke şimdi yeseydim. Açlıktan ölüyorum. Yolda yemek için biraz atıştırmalık alacağım. Evet, dikkatli olacağım ve eve varana kadar gece yarısı olacak. Tamam, evet, ben de seni seviyorum."

Ruby onun bağlantıyı kestiğini duydu, sonra çok daha yavaş bir hızda ilerledi. İşte o zaman anladı. *Aman Tanrım, eğer benzin almak için durursa, kaçma şansım var.*

Adamın indiğini duydu. Ardından gelen tıkırtı kapı kilitleri olmalıydı, sonra da benzin kapağı söküldü. Birkaç dakika sonra arabanın altındaki benzin deposuna dolan yakıtın kokusunu aldı.

Adam onu görüp durdurmadan önce kaçacak zamanı olup olmadığını bilmiyordu ama silahı olmasa bunu göze alırdı. Kaçmaya çalışırken sırtından vurulmak istemiyordu. Ne kadar zor olsa da gazın kapanmasını bekledi. Eğer hemen arabaya geri dönmezse, yiyecek bir şeyler almak için dükkâna gittiğini anlayacaktı.

Adamın benzin kapağını yerine taktığını ve ardından ayak sesleriyle uzaklaştığını duyunca gerildi. *Teşekkürler Tanrım. Şimdi şans vardı!*

Yatak örtüsünü yırtıp ayaklarını çözerken ve kapıya doğru uzanırken kalbi küt küt atıyordu. Dehşet içindeydi, kapı açılmıyordu.

Ama paniğe kapıldığı anda sorunun ne olduğunu anladı. Çocuk kilidinden başka bir şey yoktu. Ön koltuğun üzerine eğildi ve kilit açma düğmesine bastı.

Birkaç dakika sonra, çıplak ayaklarının altındaki soğuk betonun ya da yüzüne çarpan soğuk havanın farkında olmadan koşmaya başlamıştı. Koşarken yirmi metre uzaktaydı ve omzunun

üzerinden arkasına bakıyordu

doğruca lastiklerini kontrol eden bir kamyoncuya çarptı.

Kızın ıplak ayaklarına ve hırpalanmış yüzüne -ve kanlı bornozunun açık ön kısmının altında iç amaşırından başka bir şey giymediğı gerçeğine- bir kez baktı ve onu yakaladı.

"Hanımefendi! Size ne oldu böyle?"

Ruby o kadar çok titriyordu ki zar zor konuşabiliyordu. "Kaçırıldım. Bana yardım edin. Her an karakoldan çıkabilir."

"Hangi araba? Neye benziyor?" diye sordu kamyoncu.

"Şu mavi amurluklu siyah SUV, arka pompaların orada." Sonra Jarrod'un çıktığını görünce kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu o, şimdi istasyondan çıkıyor."

"Kırmızı şapkalı sıska adam mı?"

"Evet, aman Tanrım," diye inledi Ruby ve onun kollarından kurtulmaya çalıştı.

"Bir şeyiniz yok hanımefendi. Ben arkanızı kollarım. Sadece burada kalın," dedi ve daha iyi kavramak için taşıdığı levyeyi kaldırdı.

"Silahı var!" Ruby söyledi.

"Sizi duyuyorum hanımefendi. Şimdi, dikkatini çektiğimde içeri gir ve kasadaki Melvin'e Joey B'nin 911'i aramasını söylediğini ilet."

Sürücü eski SUV'ye doğru ilerlerken Ruby kamyonetinin arkasına geçti. Jarrod sanki dünyada hiçbir şey umurunda değılmiş gibi yemek yiyor ve yürüyordu ve pompalardaki adamın onu beklediğinin farkında değıl gibiydi.

Ruby kamyoncunun elindeki levyeyi sallayarak benzin pompalarının arasından çıktığını görünce Jarrod'un irkildiğini anladı. Ne konuştuklarını duyamamıştı ama Jarrod'un atıştırmalıklarını bırakıp silahına davrandığını görünce bornozunu savurarak ve çıplak ayakları havada uçuşarak istasyona doğru koşmaya başladı.

Tam kapıya ulaştığında bağırışlar, bir *gümbürtü* ve ardından sessizlik duydu. Arkasına bakmadan içeri girdi ve doğruca kasadaki adama koştı.

"Melvin!"

Bir yabancının adını bilmesinden ürkerek başını kaldırdı.

"Joey B 911'i aramanı söyledi. Sanırım az önce beni kaçırın adamı öldürdü."

İşte o zaman Melvin onun durumuna odaklandı. Kasayı iterek kapattı ve istasyondaki diğerk adamlar dışarı koşmaya başlarken telefona uzandı. Melvin'in konuştuğunu görebiliyordu ama sesi azalıyordu. İnsanlar şimdi etrafına toplanıyordu. Bir adamın eli omzundaydı, bir kadının dudakları kıpırdıyordu ama Ruby onun ne dediğini duyamıyordu. Oda dönüyordu. Son düşüncesi kendini tanıtmaması gerektiğiydi.

"Benim adım Ruby Dye. Blessings, Georgia'da yaşıyorum ve sanırım şimdi bayılacağım." Ve aşağı indi.

Mercy Pittman kocasına hindistan cevizli turtasından bir parça getirmek için işten eve dönerken polis karakoluna uğradığında saat neredeyse dörttü.

Mercy, Granny's Country Kitchen'daki tüm fırın işlerini yapıyordu ve bugün turta özeldi. Lon'a son hindistancevizi parçasını getirmişti ve şimdi Ruby hakkında konuşurlarken onu yiyordu.

"Bugün herkesin konuştuğu tek şey bu," dedi Mercy. "Zavallı Lovey kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda ağlayıp duruyor. Onların eski arkadaş olduklarını biliyorum ve Ruby'yi bir daha göremeyeceğinden korkuyor."

"Benim zamanımda burada hiç böyle bir şey olmamıştı," dedi Lon. "Arama bülteni çıkmalı birkaç saat oldu. Bir otoyol devriyesinin o korkak TrailBlazer'ı fark etmesini umuyorum."

"O renksiz ön çamurlukla kesinlikle göze çarpar," dedi Mercy ve sonra sesi titremeye başladı. "Nasıl hissedeceğimi hayal edip duruyorum. Aklını kaçırarak kadar korkmuş olmalı... tabii hâlâ hayattaysa." Ve sonra Mercy elini ağzına kapattı. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

"Benim de düşünmediğim bir şey değil," dedi Lon ve sonra masasındaki telefon çaldı. "Bir dakika izin verir misin, tatlım?" Cevap vermek için turtayı bir kenara bıraktı. "Şef Pittman."

"Şef Pittman, ben Georgia Eyaleti Otoyol Devriyesi'nden Teğmen Farley. Kaçırılan kurbanınız Ruby Dye elimizde. Onu kaçıran adam Jarrod Dye, eski kocası. Şu anda kelepçeli ve hapishaneye doğru gidiyor."

Lon ayağa kalktı, neredeyse ayrıntıları sormaya korkuyordu. "Yaraları neler? Hangi hastaneye gönderilecek?"

"Dublin'deki yerel hastanede olacak, Interstate 16'nın hemen dışında. Yaraları hafif."

"Ama olay yerinde çok fazla kan vardı," dedi Lon.

"Muhtemelen seni kaçıran adamdan. Ön kolunda kötü bir kesik var ve muhtemelen onu indiren kamyoncu yüzünden beyin sarsıntısı geçirmiş. Kayıtlara geçmeden önce dikiş atılması için hastaneye götürülecek."

"Teşekkür ederim. Lütfen Ruby'ye onu almaya geldiğimizi söyleyin." "Peki efendim. Benim için bir zevk, Şef Pittman."

Lon sırtarak telefonu kapattı.

Mercy ona doğru koştu. "Ruby'yi buldular, değil mi? Kötü yaralanmış mı?"

"Evet, onu yakaladılar. Görünüşe göre olay yerindeki kanın çoğu onu kaçıran adama ait. Ve şunu dinleyin. Eski kocasıymış. Adam onu indirmeden önce yalamış yutmuş. Peanut'ı aramalıyım. Eve geç geleceğim, tatlım. Onu almaya gidiyoruz."

Mercy kollarını onun boynuna doladı, kara gözleri dans ediyordu. "Ne harika, ne harika bir haber! İnsanlara söylesem sorun olur mu?"

Lon sırttı. "Bunu çatılardan haykırabilirsin, umurumda değil. Bu benim umut etmekten çok korktuğum bir haber. Conklin ikizlerini mutlaka ara ve Lovey'e de söyle. Onlar en iyi arkadaşlar. Ben de Peanut'ı arayacağım."

"Neden avukatına ihtiyaç duysun ki?" Mercy sordu.

"Bence onun avukatından daha fazlası. Bence o kadına sırılsıklam aşık. Turta için teşekkürler.

Seni çok seviyorum ve eve gittiğimizde seni arayacağım."

Ofisten çıkarken ona hızlı bir öpücük verdi ve sırtını sıvazladı. Avukatın bilgileri ondaydı.

ve Peanut ilk çalışında telefonu açtı. "Alo?"

"Onu buldular. Dublin'de bir hastaneye gidiyor, Interstate 16'nın hemen dışında. Onu almaya gidiyorum."

"Beni de yanında götür," dedi Peanut.

Lon çaresizliği duydu. "Beş dakika içinde orada ol," dedi ve bağlantıyı kesti.

Bölüm 2

Peanut ön koltuğa oturdu. Detayları sorduktan, Ruby'yi kaçıranın eski kocası olduğunu öğrendikten ve kanaması olanın kendisi olmadığını öğrendikten sonra kilometrelerce sessiz kaldı. Ruby'nin daha önce evlendiğini biliyordu ama eski kocasının adını bir kez bile anmamıştı. Şimdi ikisinin de yüzleşmesi gereken bir gerçek vardı.

Lon, bir saatten fazla süren Eyaletlerarası 16 bağlantısına kadar ışıklarını yakıp söndürerek gitti. Eyaletler arası yola ulaştıklarında, kuzeye giden yolu seçti, sireni de açtı ve hızlandı.

Peanut, evini temizleyen Laurel Lorde'a bir mesaj göndererek misafir odasındaki çarşafı değiştirmesini ve bitişikteki banyoda temiz havlu olduğundan emin olmasını istedi. Ruby evine bu şekilde geri dönemezdi ve henüz onu misafiri olmaya davet etmemiş olsa da, kabul etmesi ihtimaline karşı riske giriyordu. Laurel'in ona mesaj atmasını beklerken düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu ama odaklanması zordu. Hayatlarının ne kadar çabuk altüst olduğunu ve bugün Ruby'yi kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını düşünüp duruyordu.

Birkaç dakika sonra Laurel ona bir mesaj göndererek talimatları aldığını bildirdi. Bu iş de halledildiğine göre, telefonu ceketinin cebine geri koydu ve başını kaldırıp baktı. Yan pencereden görünen manzara bulanıktı.

Sirenin ve yanıp sönen ışıkların gürültülü sesine rağmen, kısa sürede bilinçten kayboldular ve yakalandıkları dramın arka plan müziğinden başka bir şey olmadılar. Işıklar ve siren, arabaların otoyoldan saparak bankete yönelmesine neden oldu ve Lon geçip giderken polis arabasına gereken tüm boşluğu verdi.

Peanut arabalardaki insanlara bakmadı. Onların meraklı bakışlarını ya da durmak zorunda kalan sürücülerin hoşnutsuz yüzlerini görmek istemiyordu. Herkes bir yere varmak için çok acele ediyordu. Yavaşlamaları, sevdikleri insanları düşünmeleri ve çok geç olmadan bunu onlara bildirmeleri gerekiyordu. Hayat boşa harcanmayacak kadar kısaydı. Aklına başka bir şey geldiğinde hâlâ Ruby'yi düşünüyordu.

"Hey, Lon, sence bu işin mahkemeye gitme ihtimali nedir?" Peanut sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı şef. "Aklı başında bir adam avukat tutar ve suçunu kabul ederdi. Onunla birlikte yakalandı ve Ruby tanıklık etmek için kürsüye çıktığında daha kötü bir ceza alabilir."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi

Peanut. "Neden sordun?" dedi Lon.

"Başka birinden ona tavsiyede bulunmasını istemek zorundayım çünkü onu kaçıran kişi konusunda mantıklı davranmam mümkün değil. Onun boynunu kırmamak için tüm kontrolümü kaybederdim."

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?" Lon sordu.

Peanut iç çekti. "Ruby ile aramızda bir şey olup olmadığını bilmek istiyorsan, ben evet derim, o ise hayır der, çünkü ona karşı hissettiğim her şey söylenmeden kaldı."

Lon kaşlarını çatı. "Ama neden? Sizi sık sık birlikte görüyorum. Sadece düşündüm ki-"

"Çünkü onun yer aldığı her komiteye gönüllü olarak katılıyorum, böylece öğle yemeğinde buluşabiliyoruz ve bir sonraki gündemi planlarken geceleri evine pizza götürebiliyorum."

Lon sırtı. "Neyi bekliyorsun?"

"Çoğunlukla ben," dedi Peanut. "Onu o kadar çok seviyorum ki, ona söylersem ve o da aynı şekilde hissetmezse arkadaşlığımızın bozulacağından korktum. Bir süredir ona hediyeler ve çiçekler gönderiyorum ama kart atmıyorum."

"Oh, gizli hayran rotasına mı gidiyorsun? Peki nasıl gidiyor?"

Peanut omuz silkti. "Değildi ve bunu biliyordum. Bugün kiliseden sonra onu büyükanneme götürecektim ve eve götürdüğümde itiraf etmeyi planlıyordum. Ama tüm bunlar oldu." Titreyen elini yüzüne sildi. "Bütün öğleden sonrayı boşa harcadığım zamanı ve onun neler yaşıyor olabileceğini düşünerek geçirdim. Onu kaybettiğimi düşündüm."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Lon. "Yani kendine ikinci bir şans verdin, dostum." Peanut başını salladı. "Ben de bunu boşa harcamayacağım. Dublin'e daha ne kadar var biliyor musun?" "Belki otuz beş dakika daha... belki daha az," dedi Lon.

Peanut saate baktı ve sonra derin bir nefes aldı. Sabrı yeni tükenmişti.

* * *

Ruby Fairview Park Hastanesi'nin acil servisinde panik yapmamaya çalışıyordu. Kaderin cilvesine bakın ki, yan bölmedeki hasta Jarrod'du ve yanında da onu koruyan polisler vardı. Onu hapishaneye götürüp kayıt altına almadan önce dikiş atılması ve röntgen çekilmesi için buraya getirmek zorunda kalmışlardı.

Mantiken güvende olduğunu biliyordu ama eski sevgilisinin sesini duymak ona öyle hissettirmiyordu. Yalnızdı ve yabancı bir yerde mahsur kalmıştı. Sonra ona Blessings'ten polislerin onu almaya geleceğini söylediklerinde neredeyse ağlayacaktı. Şef Pittman'ı ya da yardımcılarından birini görmek Tanrı'nın bir lütfu olacaktı. Nereye ait olduğunu biliyorlardı. Onu evine götüreceklerdi.

Peanut'ı düşündü, kiliseyi kaçırdığında ve Granny's'deki Pazar yemeği randevularına gelmediğinde ne düşündüğünü merak etti.

Gözlerini kapattı, gülümsediğinde ağzının sağ köşesinin diğerinden biraz daha yukarıya doğru nasıl eğildiğini ve gözlerinin ne kadar mavi olduğunu düşündü. Hayatının demirbaşlarından biriydi. Tüm hayatının kahramanı.

ve onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Yine de aralarındaki en yakın şey, arabaya binmesine ve inmesine yardım etmek için elini tuttuğu zamandı.

O bir avukattı. İnsanların saçlarını keser ve boyardı. Muhtemelen onu bir arkadaştan başka bir şey olarak düşünmeyecekti... ve berberi olan kadından başka.

Ellerine baktı; çizik ve kanlı parmak eklemlerine ve yaşam mücadelesi vermekten şişmiş parmaklarına. Yüzünü görmek bile istemiyordu. Jarrod'un ona kaç kez vurduğunu saymayı unutmuştu ama tüm bu olay, Blessings'te ilk ortaya çıktığında kaçtığı her şeyi geri getirmişti.

Tek bildiği bir gözünün şişmiş olduğuydu çünkü göz kırpmak acı veriyordu ve eğer ağzı da hissettiği kadar kötü görünüyorsa, insanlar görünüşünden dehşete düşecekti. İşe geri dönebilmesi biraz zaman alacaktı. En azından elleri iyileşene kadar randevularını kızların alması gerekecekti.

Bir çığlık ve ardından uzun bir küfürler silsilesi duydu ve Jarrod'un dikiş attırdığını tahmin etti. Umarım acımıştır. Üst dudağında kendi üç dikişi vardı. Doktor onu dikerken canını yakmışlardı. Ona muhtemelen küçük bir yara izi kalacağını söylemişti ama umurunda değildi. Jarrod Dye'in artık onun üzerinde bir gücü olmadığını hatırlatacaktı.

Ruby'nin odasına bir hemşire girdi. "Sana bir şey getireyim mi, tatlım?" "Su? Susadım," diye mırıldandı Ruby.

"Hemen döneceğim," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra bir sürahi buzlu su, bir bardak ve bir pipetle döndü. Ruby için biraz su doldurdu ve sonra pipeti ekleyerek Ruby'nin içmesini kolaylaştırdı.

Hemşire, "Al bakalım tatlım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Ruby ve sonra konuşmak canını yaktığı için yüzünü buruşturdu.

"Bir süre yemeklerini içeceksin ama iyileşeceksin. Aracınızın yakında burada olacağını söylemem gerekiyor. Tüm evrak işlerinin bitmesi için telsizle haber verdiler, böylece geldikten hemen sonra çıkışınızı yapabilecekler," dedi hemşire.

Ruby ellerini göğüslerine bastırdı ve nefesi hıçkırıklara boğuldu. "Eve.

Eve gidiyorum."

Hemşire onun kolunu okşadı. "Yaşadığınız çilenin ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemiyorum ama olağanüstü bir kadın olduğunuzu söylemeliyim. Yara izi taşımaktan bahsetmişken. Kaçıran kişiye de biraz yara açmışsın."

"Şşşt," diye fısıldadı Ruby, bir sonraki bölmeyi işaret ederek.

Hemşire Ruby'nin endişesini elinin tersiyle itti. "Oh, o gitti. Az önce onu dışarı çıkardılar. Sen biraz dinlen. Blessings'e dönmek için uzun bir yolculuk yapacaksın. Doktorun eve götürmen için ağrı kesici hapları ve orada doldurman için de bir reçetesi var."

Ruby suyu göstererek, "Teşekkür ederim,"

dedi. Hemşire "Hoş geldiniz," dedi ve gitti.

Ruby sadece dinlenmek niyetiyle gözlerini kapattı ama uykuya daldı. Lon ve Peanut odaya girdiğinde hâlâ uyuyordu.

Lon kapı aralığında durdu, Ruby'nin görünüşü karşısında afallamıştı.

Peanut neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ve kendini sabitlemek için duvara uzandı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Lon, sonra elini Peanut'ın omzuna koydu. "Gidip çıkışını imzalayacağım," dedi ve çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Peanut şaşkınlık içinde Ruby'ye doğru ilerledi. Şimdiye kadar onun ne kadar küçük olduğunu hiç fark etmemişti. Ruby her zaman o kadar parlak bir ışık olmuştu ki onu bir tür Amazon olarak görmüştü, ne isterse yapabilecek güçteydi. Buna katlanmış birine ne söyleyebilirdi ki?

Koluna dokunduğunda kadın uyandı.

Eğildi ve onun alnından öptü. "Seni kaybettiğimi sanmıştım," dedi.

Ruby'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Peanut buradaydı ve az önce onu öpmüştü! Empati onun çöküşüydü. Gözyaşları sel oldu. "Ben de kendimi kaybettiğimi sandım." "Çok acı çekiyor musun?" Peanut sordu.

"Biraz."

Bu tek kelime kalbini acıttı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bunu böyle söyleyeceğimi hayal etmemiştim ama bütün öğleden sonramı bunu asla söyleyemeyeceğimi düşünerek geçirdim ve sonra Tanrı bana ikinci bir şans verdi. Haftalardır sana çiçekler ve hediyeler gönderiyorum ve sana sıırılsıklam aşık olduğumu yüz yüze söylemek dışında her şekilde söylüyorum."

Ruby nefesini tuttu ve sonra onun eline uzandı. "Bir kez umutlandım ve sonra bunun olamayacağını düşündüm... Senin liginde değil."

Karyolayı indirdi ve yatağa, onun yanına oturdu. Elini onun parmaklarının altından geçirdi, ona sarılmak istiyordu ama dokunmaktan bile korkuyordu.

"Hayatımın geri kalanını çul ve küller içinde geçirsem bile kendimi sana layık görmeyeceğim, ama yine de seni isteyecek kadar bencil bir piçim. Eğer beni sevmeyi öğrenebileceğin umuduyla sana düzgün bir şekilde kur yapmama izin verirsen, bu benim günümü güzelleştirir."

Ruby onun elini tutarken hıçkırıklara boğuldu.

"Bugün öleceğimi düşündüğümde gördüğüm ilk şey senin yüzün oldu. Seni tanıdığım ve senden iyilik istediğim onca yıl boyunca hep yanımda oldun. Blessings'te pek çok kişi için beyaz atlı şövalye oldun. Benim olacağını hiç hayal etmemiştim. Söylediğin her şeye evet."

Peanut'ın boğazındaki düğüm hafiflemeye başladı. Ruby sadece iyi olmayacaktı, aynı zamanda onun kızı olmaya da evet demişti.

"Evinizi temizleyene kadar ilk birkaç gün sizi yanımda götüreceğim. Şu anda burası bir suç mahalli. Her yerde kanın yanı sıra, parmak izi tozu ve her yeri didik didik eden olay yeri inceleme ekibinin ayak izleri var."

Ruby onun evinde misafir olma düşüncesiyle kızardı ve o da bunu gördü.

"Kendi misafir odanız ve banyonuz olacak ve tüm arkadaşlarınız istediğiniz zaman evime gelip

Seni kontrol edip istediğin zaman ziyaret edebilirim. Ben sadece barınak öneriyorum, tatlım. Daha fazlasını istemeyeceğim. Bana vereceğin her şey senin zamanında, senin hızında olacak. Anlaştık mı?"

"Evet... ve iyi bir anlaşma."

Şef içeri girdiğinde Peanut'ın yüzünde kocaman, aptalca bir sırıtma vardı ama umurunda bile değildi. Lon, Ruby'nin uyanık ve konuşuyor olmasından dolayı rahatlamıştı.

"Merhaba, Bayan Ruby. Hepimizi çok korkuttunuz. Kaybolduğunuzda tüm kasaba yas tuttu, sizi bir daha göremeyeceklerini düşündüler ve şimdi eminim hepsi bulunduğunuzu biliyordur. Tekrar ayağa kalktığınızda sizin için nasıl bir kutlama planlayacaklarını ancak Tanrı bilir."

"Gerçekten mi?" Ruby söyledi.

"Neden şaşırdın ki?" Peanut sordu. "Tatlım, Blessings'teki herkes Ruby Dye'ı sever, ben de dahil."

Lon onun üzerindeki hastane önlüğüne baktı. "Evde giyecek kıyafetin var mı? Dışarısı soğuk."

"Jarrod kapıyı çaldığında üzerimde iç çamaşırlarım vardı. Kapıya gitmek için bornozumu giydim." Sesi titremeye başladı ve elleri titremeye başladı. "Kıyafetlerimin her yerinde kan var. O..." Derin bir nefes aldı ve baştan başladı. "O vurdu-"

Peanut buna dayanamadı. "Önemli değil. Açıklamanıza gerek yok. Biz gördük. Bana bir saniye ver," dedi ve odadan çıktı.

Lon çarşafın altından onun bacağını okşadı. "O da zor bir gün geçirdi," dedi Lon.

Birkaç dakika sonra Peanut bir çift önlük, kaymaz tabanlı tüylü hastane çorapları ve bornoz olarak giymek için temiz bir hastane önlüğüyle geri geldi. Hemen arkasında bir hemşire vardı.

"Ruby, tatlım, giyinmene yardım edecek." Ruby

başıyla onayladı.

"Kapının hemen dışında tekerlekli sandalyeyle bekliyor olacağız. İşiniz bittiğinde, buradan gidiyoruz."

Adamlar odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken hemşire sırtıttı. "Birileri senin için dünyaları düşünüyor."

Ruby titrek bir elini yüzüne götürdü. "Bunu görüyorum. Keşke daha önce görseydim ama geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

Hemşire kıkırdadı. "Kesinlikle. Şimdi bakalım seni incitmeden bu üstlüğü kafandan geçirebilecek miyiz?"

Birkaç dakika sonra tekerlekli sandalyeyi almak için dışarı çıktı.

"Gitmeye hazır," dedi Lon'a. "Onu dışarı çıkarmam ve arabaya kadar geçirmem gerekiyor.

Hastane kuralları." Lon, "Ben gidip arabayı acil servis girişine çekeyim," dedi ve aceleyle kapıdan çıktı.

Ruby yatağın kenarında otururken Peanut yanına geldi, onu kollarına aldı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tekerlekli sandalyeye oturttu, sonra da bacaklarının etrafına bir battaniye sardı.

"Dışarısı gittikçe soğuyor," dedi.

"O zaman sizi eve doğru yola çıkarmamız gerekiyor. Belki oraya çok geç varmazsınız," dedi hemşire. "Oraya vardığımızda saatin kaç olduğu umurumda değil, yeter ki evimi kapatmadan önce Blessings'e dönmüş olayım.

Ruby, "Bu gece gözlerini aç" dedi.

"Buna amin derim," diye mırıldandı Peanut ve çıkışa kadar sandalyesinin yanında yürüdü.

"Çok soğuk," dedi Ruby, Peanut onu tekerlekli sandalyeden kaldırıp arabanın arka koltuğuna oturturken titreyerek.

Lon'a, "Ben onunla gidiyorum," dedi ve yanına sokuldu.

Lon ona sırtıttı. "Kemerini bağlamayı unutma," dedi ve Peanut'ın arkasından kapıyı kapattı.

Lon arabaya bindi, sonra da yerleştiklerinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Bayan

Ruby, doktorun gönderdiği ilaçları ve doldurulması gereken reçeteyi getirdim.

taburcu kağıtları. Bunu senin için olabildiğince rahat bir eve dönüş yolculuğu haline getireceğim."

"İyi olacağım," dedi Ruby. Sonra birdenbire tekrar ağlamaya başladı. "Özür dilerim. Tüm bunlar çok gerçeküstü. Bugün öleceğimi sanıyordum ama sonra hayatımın en güzel günlerinden biri olduğu ortaya çıktı. Çok minnettarım."

Lon, "Evet efendim," dedi ve arabayı vitesine taktı, sonra da telsizi açtı. "Şef Pittman'dan merkeze."

Gündüz sevkiyat görevlisi Avery Ames cevap verdi. "Burası merkez. Devam

edin, Şef." "Dublin'den ayrıldığımızı bildirin. Bayan Ruby'yi eve getiriyorum."

Avery canlı yayında küçük bir çığlık attı. "10-4, Şef. Tamam ve bitti."

Peanut kolunu Ruby'nin omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"İstediğin kadar bana yaslan. Uyuyabilirsen uyu. Tümsekleri senin için yumuşatmaya çalışacağım."

Ruby eğildiğinde gözyaşları hâlâ akıyordu. İlk başta garip hissetti. Peanut'la olan referans noktaları arkadaşlıktı. Onu seven bir erkek olarak onunla nasıl birlikte olacağını bilmiyordu ama bunu çözecekti.

Birkaç dakika içinde uyudu.

Peanut yol boyunca onu kucağında tuttu.

* * *

Şef arabasını Blessings'e geri sürdüğünde hava kararmıştı. Sireni bir saat önce kapatmıştı ama ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu ve şehir sınırları tabelasını geçerken hala dönüyorlardı.

Yavaşlamaya başladığında Ruby uyandı. O kadar sert ve ağırlıydı ki zorlukla hareket edebiliyordu ve konuşmak neredeyse imkânsızdı.

"Nerede?" diye sordu.

"Eve geldik tatlım," dedi Peanut.

Ruby başını salladı ve onun için ne kadar önemli olduğunu belirtmek için

kalbini okşadı. "Şuna bakar mısınız!" Lon ana caddeye dönerken şöyle

dedi.

İnsanlar ellerinde fenerler ve el fenerleri, bazıları da mumlarla Main'in her iki tarafına dizilmişlerdi. Sokak lambalarının altında duranların ellerinde EVE HOŞ GELDİN ve SENİ SEVİYORUZ RUBY yazılı tabelalar vardı.

Şefin devriye arabasını ve yanıp sönen ışıkları gördüklerinde tezahürat yapmaya ve Lon geçerken tekrar tekrar "Ruby, Ruby, Ruby" diye bağırmaya başladılar.

Ruby gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ellerini kalbine bastırdı.

Peanut'ın neredeyse nutku tutulmuştu. "Vay canına," dedi usulca ve ona nazikçe sarıldı. "İşte bu kadar çok seviliyorsun."

Lon Main'e kadar sürdü, sonra sağa Peanut'ın evine doğru döndü. Peanut'ın evinin önündeki daire şeklindeki yola dönerken, "Biri senin için ışıkları açık bırakmış," dedi.

"Muhtemelen Laurel'dir. Bugün burada temizlik yapıyordu."

Lon arabayı park edip motoru durdurdu ama farları açık bıraktı. "Ruby'yi içeri götürmene yardım edeceğim," dedi.

Peanut ona evin anahtarını uzattı. "Sen kapıyı aç. Onu ben alırım."

Lon onun tüm evraklarını ve ilaçlarını alıp ön kapıya yönelirken, "Tamam," dedi. "Kımıldama tatlım," dedi Peanut. "Ben diğer tarafa geleceğim."

Ruby iç çekti. Kendisini yardıma muhtaç duruma düşürmek zordu. Genellikle başkaları için organize eden kişi oydu.

Peanut kapısını açtı ve sonra eğilip onu ve battaniyeyi aldı. Onu yukarı kaldırırken nefesi kesildi.

"Seni incittim mi? Özür dilerim, tatlım."

Yüzünün yan tarafını okşadı ve sonra onu içeri taşıırken yanağını ceketine yasladı. Lon evin ön tarafındaki ışıkları yakmıştı.

"Bu koridorun sonunda," dedi Peanut. "Soldaki ilk kapı. Lütfen açın ve şu ışıkları da açın." Lon önlerinde ilerledi, giderken ışıkları yaktı ve sonra Peanut'ın taşıdığı gibi kenara çekildi Ruby'yi misafir odasına götürdü ve yatağın kenarına oturttu.

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan Ruby," dedi Lon. "Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım. İyi dinlenin." "Dışarıda görüşürüz," dedi Peanut ve Lon'u odadan çıkarken takip etti.

Ruby ağzını ve şişmiş gözünü kontrol ettikten sonra ayağa kalktı ve yavaşça banyoya doğru ilerledi. Neye benzediğiyle yüzleşmekten korkuyordu ama Jarrod'un bu kez ona verdiği zararın boyutunu bilmek zorundaydı.

Aynada kendini gördüğünde inledi. *Aman Tanrım! Tüm bunlar iyileştiğinde de aynı görünecek miyim?* Sonra derin bir nefes aldı ve kendine hayatta olduğunu hatırlattı ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Peanut aceleyle odaya geri döndü ve Ruby'nin aynanın önünde durduğunu gördü. "Bu iyileşecek," dedi.

Ruby o konuşana kadar onun orada olduğunu bilmiyordu ve sonra başını salladı. "Çok acıyor,"

demeyi başardı.

Söyle.

"Ağrı kesiciler. Sende ağrı kesici var," dedi Peanut ve Lon'un ilaçları ve taburcu kâğıtlarını bıraktığı masaya koştu. İlaçlar ve bir bardak suyla geri geldi.

Ruby hapları dudaklarının arasından geçirdi, sonra yutmak için ağzına yeterince su almayı başardı. Bardağı banyo tezgahının üzerine koydu ve sonra Peanut'ın yatak örtülerini düzeltmekle meşgul olduğu yatak odasına geri döndü.

"Senin için geceliğim yok. Önlükle uyuyabilir misin?" diye sordu. Kadın önlüğünü okşadı. "Bunlarla uyuyabilirim," dedi.

Fıstık iç çekti. "Sana sarılmayı çok istiyorum ama vücudunda dokunmaya cesaret edebileceğim tek bir nokta bile yok. Güvende olduğun ve burada olduğun için çok mutluyum. Bu gece tek başına idare edebilecek misin? Odam koridorun hemen karşısında. Kapıyı açık bırakacağım, gece bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli. Seni duyarım."

Ruby onun kollarına girdi ve başını göğsüne koydu. "Benim sonsuza dek kahramanım," diye mırıldandı, adam onu kendine çekerken.

"İhtiyacın olursa, gelip seninle oturması için birini çağırabilirim," diye teklif etti. Ruby başını salladı. "Yapabilirim," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Bir şey istiyor musun? Yemek? Biraz süt? Pipetlerim var." "Yarın," dedi.

"O zaman ben gidiyorum, böylece yalnız kalabilirsiniz. Televizyonun kumandası yatağın yanındaki masanın üzerinde. Banyoda bir gece lambası var." Alnına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular, tatlı bayan. Yarın yeni bir gün."

Çıkarken kapıyı kapattı ve şimdi yalnızdı.

Yatağın kenarına oturdu ve tüm giysilerini çıkardı, sonra yalınayak banyoya yürüdü. Jarrod Dye'i teninden temizleyene kadar gözlerini kapatamayacaktı.

Ilık su, derisi yüzülmüş parmak eklemlerini ve ellerindeki kesikleri yaktı ama umurunda değildi. Saçlarını da yıkamak istedi ama kötü morarmış gözlerine şampuan kaçması ya da ağzındaki yaranın enfeksiyon kapması düşüncesi onu durdurmaya yetti. Bunun yerine, ılık spreyin önünde durdu ve sabunlamaya, ovalamaya ve sonra tekrar yapmaya devam etti. Sonunda suyu kapatıp kurulandı, pijama yerine önlüklerini giydi ve yatağa girdi.

Aklındaki son düşünce Peanut'ın onu sevdiğiydi. Şimdi tek yapması gereken, onu sevmek için kendine izin vermektir.

Bölüm 3

Jarrold Dye'in burnu kırılmıştı, kafasında yedi, kolunda yirmi iki dikiş vardı ve kaburgaları için eve hiç gelmemişti. Kız arkadaşından bir avukatla irtibata geçmesini istemek için hapisshaneden yaptığı ücretsiz aramayı kullanmıştı, ancak kız ne yaptığını öğrendiğinde çıldırdı ve telefonu yüzüne kapattı. Kardeşini aramalıydı.

Yine de uzun vadede bunun bir önemi yoktu. Bir avukata ödeyecek parası yoktu ve kaderinden kaçmak için hiçbir şansı olmamasına rağmen mahkemenin atadığı bir avukata güvenmek zorunda kalacaktı.

Eyalet sınırlarını aşp eski karısına saldırmış, onu soymuş ve kaçırmıştı. Hiç şüphesiz, bu yaptığı en aptalca şeydi. Ruby'nin onunla savaşıacağını hesaba katmamıştı. Daha önce hiç etmemişti. Ve onun kaçacağını da hesaba katmamıştı. Bulunduğu noktadan bakınca olumlu bir şey varsa, o da Ruby'nin kaçmasının suçlamalarını soygun, saldırı ve adam kaçırmaya indirgemiş olmasıydı. Eğer kız kaçmasaydı, vicdanı bir cinayetden de sorumlu olacaktı.

Kedicik yıllarının geri kalanını hapiste geçirmenin iyi tarafı, tahsilat bürolarının artık peşini bırakmayacak olmasıydı. Georgia Eyaleti sayesinde başını sokacak bir evi ve günde üç öğün yemeği olacaktı.

Lanet olası eski karısına gelince, onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyordu. Cehennemden gelen bir kaltağa dönüşmeden önceki halini daha çok seviyordu.

* * *

Peanut'ın Ruby'ye verdiği ağrı kesiciler acısını hafifletti, ama aynı zamanda onu uyuttu ve sonra da eski kocasının ellerinde uğradığı her kötü muamelenin anılarını yeniden canlandırarak rüya görmesine neden oldu - asla bahsetmediği, yıllarını unutmaya çalıştığı şeyler.

Gece iki kez uyandı, bir keresinde yüzünde gözyaşlarıyla ter içindeydi, ikincisinde ise Jarrold'un elleri ve ayakları bağlı bedenini bir köprü'nün kenarından aşağı attığını düşünerek sessiz bir panik içindeydi.

Yorganı arkaya attı ve topallayarak banyoya gitti. Dışarı çıktığında yatağın kenarına oturdu ve ellerindeki yaralara baktı. Saçındaki kanın yıkanmasını istiyordu. Dükkânına gidip bunu ikizlerden birine yaptırabilirdi ama bu başına gelenlerin boyutunu ortaya çıkarmak anlamına gelirdi ve böyle

bir denetime katlanmaya hazır olduğundan emin değildi.

Yine de, düşündükçe, korktuğu şeyin görünüşüyle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin tacizci eski sevgilisi hakkında konuşmak zorunda kalmasıyla ilgili olduğunu fark etti. Hiç kimse

ondan neden boşanıp kaçtığını biliyordu ve şimdi herkes öğrenecekti.

Omuzları çöktü. *Jarrood Dye'in canı cehenneme*. Geçmişinden kaçmak için o kadar uğraşmıştı ki, tam artık özgür olduğunu düşündüğü anda, o zavallı kıcını hayatına geri sokmuş ve arkasında yaşadığı kırılğan duvarı yıkmıştı.

Sonra koridorun karşısındaki yatakta uyuyan Peanut'ı düşündü. Onun için çok değerliydi ve onu sevdiğini bilmek şimdiye kadar aldığı en güzel hediye idi. Yine de ona söylemesi gereken bir şey vardı, itiraf etmesi gereken ve sonsuza dek sürecekt mutluluğunu sona erdirebilecek bir şey.

Sonunda uzandı ve yorganı omuzlarına kadar çekti. Çarşaf lar pürüzsüz ve yumuşaktı ve yağmurla yıkanmış bir sabahın kokusunu taşıyordu. Başını koyacak rahat bir yer bulmaya çalışarak hafifçe kıpırdandı ve tekrar uykuya daldı, bu sefer rüyasında bir kapı aralığında durmuş kilisenin koridoruna bakıyordu. Sıralar tanıdığı insanlarla doluydu ama o Peanut'ı arıyordu. Onunla Büyükanne'de akşam yemeği yemesi gerekiyordu ve unutmadığından emindi.

Orgcu çalmaya başladı, bu da ayinin başlama işaretiydi. Şimdi nereye oturacağını bilmiyordu çünkü tüm koltuklar doluydu ve insanlar ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Doğru yerde değildi.

Birdenbire Peanut koridorun sonunda, kürsünün önünde belirdi. Ona işaret etti. İlk adımı atarsa kilisede bir koltuktan çok daha fazlasını kabul etmiş olacağını biliyordu ama ona doğru ilerlerken hiç tereddüt etmedi.

Bir şey onu uyandırdığında koridorun yarısına gelmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, sabah olmuştu ve biri kapısını çalıyordu.

* * *

Peanut hiç uyumamıştı ve gün ışımadan ayaktaydı. Sekreterine önümüzdeki iki gün için tüm randevularını yeniden planlaması için bir mesaj göndermiş ve çok acil bir durum olmadıkça kendisini aramamasını söylemişti. Sekreterinin bu ifadesine güleceğini biliyordu ama umurunda değildi. O aşık bir adamdı ve yakında Blessings'teki herkes sevdiğinin Ruby olduğunu öğrenecekti.

Sonra güneş doğdu ve sabah oluyordu ama Ruby'den çıt çıkmıyordu. Bir kase mısır gevreği yedi, iki fincan kahve içti ve daha fazla dayanamadı. Onun iyi olup olmadığını ya da yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmeliydi. Ona bir fincan kahve doldurdu, sevdiği iki kaşık şekeri karıştırdı, sonra misafir odasına götürdü ve kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü ve içeri girdi. Kararan morluklara tepki vermemeye çalıştı ve gülümsedi. "Gözündeki şişlik inmiş. Daha iyi hissediyor musun bebeğim?"

Bana bebeğim dedi. Bu gerçek. Bu gerçekten gerçek.

"Evet, daha iyi," dedi.

"Kahveyi sevdiğiniz şekilde getirdim ve pipeti eritmeyecek kadar soğumasını bekledim."

Kadın ellerini uzattı. Adam eğilip Ruby'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve bardağı iki elinin arasına aldı. Ruby hızlı bir yudum aldı, boğazından aşağı akan tatlı, ılık sıvı için minnettardı.

"Benimle oturur musun?" diye sordu.

Yatağının yanına bir sandalye çekti ve sonra öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, fincanı bir kenara koymadan önce birkaç yudum daha almasını izledi.

Tekrar ona baktı ve yüz ifadesinde paniğin gelip gittiğini gördüğünü düşündü. Birden kızın ona artık onu sevmeyeceğini söyleyeceğinden korktu.

Şişmiş dudaklarını göstererek, "Kısa konuş," dedi.

Aralarındaki mesafeye dayanamadı ve sandalyeyi bırakıp yatağının kenarına oturdu. Adam elini uzattığında, kadın onu bir can simidi gibi kavradı.

"Anlatacak sırlarım var," dedi.

"Kendini daha iyi hissedene kadar bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Kadın başını salladı. "Eğer çalışırsak, sır yok."

İçgüdülerini düğümlendi ama kadının ne söylemeye çalıştığını anladı. "Tamam o zaman. Dinliyorum." O zaman ona baktı, onu sadece bir arkadaş yerine seviyecek bir adam olarak gördü.

"Blessings'ten önce Sparta, Tennessee'de yaşıyordum. Orada doğdum. Jarrod'u çocukluğundan beri tanırım," dedi ve sonra derin, titrek bir nefes aldı. "Hamile olduğu için onunla evlendi."

"Birçok insanın başına gelir," dedi Peanut. "Seni ne kadar sevdiğim konusunda hiçbir şeyi değiştirmmez." Tekrar ona baktı ve sonra yere baktı. "İçki içti. Bazen sinirlenir ve beni tokatlardı." Peanut bir küfür savurdu.

"Sonra yumruğuyla... çok. Kayıp bebek. Daha fazlasına sahip olamam. Çok üzgünüm." Gözyaşları artık yüzünden aşağı akıyordu ve Peanut yeterince duymuştu. "Bana bak Ruby." Ruby gözyaşlarını sildi ve başını kaldırdı.

"Bunlar sır değil, trajedi ve keşke bunları hiç yaşamamış olsaydın. Ama bunların benim için önemli olduğunu ya da geleceğimiz için ne umduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Ben kırk beş yaşındayım. Birinci sınıfa giden bir çocuğu olan elli yaşında bir adam olmayı hayal bile edemiyorum, tamam mı?"

İçindeki ağırlık kalktı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle evet, gerçekten," dedi.

Adamın sesindeki bu tonu gerçekliğinden şüphe duymayacak kadar sık duymuştu. "Bu kadar mı?" Peanut söyledi.

Başını salladı.

"Peki sana deli gibi aşık olmam hâlâ sorun değil mi?" diye sordu.

"Aptalca bir soru," dedi ve onun yanağına öksadı.

İç çekti. "Muhtemelen bu söylediğim son aptalca şey olmayacak. Ancak başka bir sorum var. Sana yemek için ne yapabilirim? Sadece kahve içemezsin. Dondurmam var. Vanilyalı bir shake yapabilirim."

"Nefis," dedi ve başparmağıyla onu onayladı.

Sırıttı. "Senin için başka ne yapabilirim?"

"Evden kıyafete ihtiyacım var. Mağazaya gitmem gerek." Dehşete düşmüş görünüyordu.

"Çalışamazsın."

Kaşlarını çattı. "İş değil. Kanı yıkamak. Onun kanını," dedi saçını işaret ederek.

"Oh, evet, seni götüreceğim," diye mırıldandı. "Önlüklerini kendi başına giyebilir misin?" "Evet."

"O zaman sen giyin. Ben shake yapacağım. Yolda içebilirsin," dedi ve ayağa kalktı. Ruby, "Teşekkür ederim," dedi.

Başını iki yana salladı. "Sen kendi hayatını kurtardın. En azından her şeyi yeniden bir araya getirmene yardımcı olabilirim, özellikle de benim için bir yer ayırdığına göre."

Çıkarken ona göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ruby kahvesinden birkaç yudum daha aldı, sonra ev telefonunu alıp Vera ve Vesta'yı aradı.

Vera açtı. "Merhaba."

"Benim," dedi Ruby.

Vera ciyakladı ve sonra ağlamaya başladı. "Tanrım, Tanrım, Rahibe, sesinizi duymak bile bir lütuf. Vesta ve ben senin iyi olman için çok dua ettik. Güvende olduğunu ve eve dönüş yolunda olduğunu öğrenmek şimdiye kadarki en güzel haberdi."

Ruby iç çekti. *Aşk böyle hissettiriyor.*

"Peanut beni alışverişe getirdi. Saçımda kan var. Yıkanmak için benimle orada buluşur musun?" "Evet, kesinlikle."

"Fazla konuşamıyorum. Ağız dikişleri... şişmiş. Berbat görünüyor. Hazırlıklı olun."

"Bunların hiçbiri önemli değil. Arkadaşların için önemli olan tek şey senin geri dönmüş olman." "Teşekkür ederim. Bir saat kadar sürer. Kıyafete ihtiyacım var.

Toplanmak için eve gidiyorum."

"Yedek ev anahtarınız paspasın altında." Ruby,

"Tamam, görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Evde giydiği önlüklerin kırıksıklıklarını silkeleyip onları ve kahvesini banyoya taşıdı. Birkaç dakika sonra, sesleri takip ederek boş fincanla mutfığa doğru ilerledi.

"Hey, tatlım!" Peanut, blender'ı kapatıp shake'i büyük kırmızı bir Solo bardağa doldururken

"Selam tatlım!" dedi. "Benim en iyi hazır kristalim," dedi, shake'in içine bir pipet sokarken.

Ruby, "Takas edelim," dedi ve ona boş kahve fincanını verirken, o da ona shake uzattı.

İki eliyle tuttu ve ilk yudumunu aldı. Su ve kahve dışında, yirmi dört saattir midesine giren ilk şey buydu.

"Çok iyi, Peanut!" dedi.

"Sadece daha karmaşık gurme yemeklerimden biri."

Güldü ve sonra inledi. "Ow... gülmek yok... adil değil."

"Doğru. Avukat yüzümü açıyorum. Sırtmak yok. Saka yok. Sert, çelik gibi bakışlar ve sert çene."

Ruby gözlerini devirdi. "Seksi avukat. Korkutucu değil." Yüzüne kocaman bir sırıtma yayıldı.

"Gerçekten mi?"

"Senin Eastwood bakışın," dedi Ruby.

Peanut kaşlarını çatı. "Benim neyim?"

"Herkes Clint Eastwood diyor. Merak etmeyin... Genç versiyonu, yaşlı, gri olanı değil. Gitmeye hazırım. Ayakkabım ya da ceketim yok."

Peanut düşünce trenini kaybetti. *İnsanlar Clint Eastwood'a benzediğimi mi düşünüyor?*

Gerçekten mi? Bu iyi mi, yoksa kötü mü?

"Peanut!"

"Ha... Ne var tatlım? Özür dilerim. Ne dedin sen?" Ayaklarını işaret etti.

"Doğru ya! Ayakkabın yok. Seni arabaya kadar taşıyayım, sonra evinde ayakkabı alırsın, tamam mı? Ben de sana palto için bir şeyler getireyim."

Mutfaktan aceleyle çıktı ve elinde hem paltosu hem de dizlerinin on santim ötesine sarkan astarlı flanel gömleğiyle geri döndü.

"İyi hissettiriyor," dedi Ruby, adam onun düğmelerini iliklerken.

Durakladı, sonra yavaşça yüzünü kavradı ve önce alına, sonra yanaklarına bir öpücük kondurdu.

"Tekrarladığım için beni bağışlayın ama sizi sevdiğimi söyleyebilmek oldukça baş döndürücü bir duygu. Bunu tekrar söylemek zorundaydım."

Ruby ani bir özlemle titredi. "Seninle sevişmeyi hayal ediyorum," diye itiraf etti ve sonra kızardı.

Peanut iç çekti. "Ben de öyle tatlım, ben de öyle ama sen iyi olduğunda. Şimdi seni ve kahvaltını arabaya götürelim."

Paltosunu giydi, sonra evin içinden ön kapıya kadar onu takip etti. "Bir dakika burada bekle," dedi Peanut.

Ruby pencerenin önünde durmuş, adamın yolcu kapısını açıp eve dönüşünü izliyordu.

"Hava çok soğuk," dedi içeri geri dönerken. "Bir şey daha var," dedi ve koşarak odadan çıktı.

Elinde bir çift beyaz çorapla geri geldi. "Bu çıplak ayaktan daha iyi. Otur şuraya."

Oturdu ve bir ayağını uzattı. Adam ayaklarının dibinde diz çöküp bir çorabı ayağından ve bacağından yukarı çekmeye başladığında, bakışları adamın saçlarına takıldı - yıllardır parmaklarını gezdirdiği, yıkadığı ve kestiği, onu müşteri olmanın ötesinde hiç düşünmediği kalın kumral saçlarına. Daha fazlası olabileceğini asla hayal etmemişti.

"Bir çorap daha," dedi ve sonra ona bakıp sırtı. "Sen benim Sindirella'm mısın? Cam ayakkabı sana uyacak mı?" Son çorabı da ayağından geçirip bacağından yukarı çekti ve sonra yukarı baktı.

"Oldu! Hayatım boyunca neredeydin?"

"Curl Up and Dye'da prensimi bekliyorum," dedi.

Yüksek sesle güldü.

"Affet beni, Sindirella. Prens biraz yavaş davrandı. Şimdi gidelim. Şu milkshake'i al ve sıkı tutun."

Onu evden çıkarıp arabaya taşıdı, kemerini bağladı ve suç mahalline geri götürdü. Arabayı evin bahçesine yanaştırdığında, rüzgârda dalgalanan sarı plastik bandı görünce Ruby'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Tanrım. Suç mahalli bandı. Bahçemin etrafına." Peanut iç çekti. "İçerisi daha kötü."

Öfke Ruby'nin içinden o kadar hızlı geçti ki, düşünmeden önce hayal kırıklığıyla ellerini dizlerine vurdu ve yeni iyileşen kabukları kırdı.

"Benim dünyama izinsiz girdi. Buraya ait değildi. O geçmişti. Neden geçmişte kalmadı?" Peanut onun ellerini tuttu. "Bak ne yaptın, aşkım. Yine kanıyorsun. Hadi ama..."

Kıyafetlerini alacağız ve buradan gideceğiz."

Ruby önlüğünün dizlerine baktı, şimdi küçük kan lekeleriyle doluydu. Ürperdi.

"Evet. Çık buradan," diye mırıldandı ve onun yardım etmesini beklemeden kapıyı açtı. Peanut dışarı fırladı ve merdivenlerde ona yetişti. Onu sabitlemek için dirseğinden tuttu. Ruby, "Anahtar paspasın altında," dedi.

Paspası kaldırıp anahtarı aldı ve kapının kilidini açtı.

Ruby onun önüne geçti ve başını kaldırarak içeri girdi. Peanut'a öyle geliyordu ki, bekleyen iblislere bakarak bir amaçla içeri girmişti.

Dağınıklık Ruby'nin karnına bir tekme gibi inmişti. Parmak izi tozunun koyu lekeleri, hafifçe yerinden oynatılmış sandalyeler, büfenin yanında çamurlu bir ayak izi, garip açılarla asılı duran pencere perdeleri Jarrod'un ona hissettirdiği kadar kötü görünüyordu.

Şoku atlattı ve yürümeye başladı, Peanut'ın evdeki her hareketini izlediğinden, bir kanepenin arkasına dokunduğundan, yemek masasının pürüzsüz yüzeyini hissettiğinden, ortasındaki yakut cam şeker tabağına anlamlı bir bakış attığından habersizdi - verenin artık bir sır olmadığının farkındaydı.

Tereddüt etmeden mutfığa doğru ilerledi ve sonra dönüp koridordan yatak odasına giderken kana ve bıçaklara zar zor baktı. Kalbi şimdi güm güm atıyordu ve odasına adım attığında midesi bulanıyordu.

Dehşet hâlâ gerçektir, acı görmezden gelinemeyecek kadar tazeydi. Önce yüzüne, sonra ağzına dokundu, darbeleri, küfürleri ve kanı hatırladı. Her şey onun üzerindeydi ve şimdi sığınağı onun varlığıyla lekelenmişti. Bir daha doğru hissedebilecek miydi?

"Kolu yerine boğazını kesmeliydim," dedi ve dizlerinin üzerine çöktü. Peanut onu kucağına aldı, sonra ona sarıldı ve durduğu yerde salladı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Kalbimi kırıyorsun. Çantayı nerede bulabileceğimi söyle. Bana ne istediğini söyle, ben de senin için yapayım. Ne istersen... Sadece senin için daha iyi bir şey yapmama izin ver."

Ruby kaçmamak için kollarını onun beline doladı. İlk seferinde kaçmak için çok çabalamış ve başarılı olduğunu düşünmüştü ama hepsi göstermelikti. Mesafe onu güvende kılmamıştı. Jarrod onu yine de bulmuştu.

"Uzun, çok uzun bir süre hapiste kalacak," dedi Peanut.

"Belki orada ölür. Bu umut edilecek bir şey," dedi Ruby.

Peanut kaşlarını çattı. Ruby'nin böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Bu onun için zordu ve böyle hissettiği için onu suçlayamazdı ama içine kapandığını hissediyordu ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Onu kollarından kavradı. "Ruby... bana bak."

Başını kaldırdı ve sanki onun hâlâ burada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Bir çantaya ihtiyacım var. Neredeler? Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi." "Dolapta," dedi ve gömme dolaba girdi. "Üst rafta."

Peanut çantayı indirdi ve yatağın yanına koydu, sonra üzerine dağılmış tüm eşyaları kaldırdı, lekeli çarşafları çıkardı ve yatağın üzerindeki çantayı açmadan önce onları yere attı. Ancak Ruby ayaklarının üzerinde sallanıyor ve her geçen dakika daha da solgunlaşıyordu.

Çöküyor. Buraya dönmek büyük bir hataydı.

"Sen burada çantanın yanında otur. İstedğin şeyi getireceğim ve sen de içine koyacaksın, tamam mı?" Başını salladı.

"Önce ne?" diye sordu.

"Ayakkabılar. Giydiklerim ve ev terliklerim. Dolabın zemininde. İç çamaşırları şifonyerin üst iki çekmecesinde. Gecelikler ve çoraplar üçüncü çekmecedeyim," dedi.

Bir noktadan diğerine koştu, olabildiğince hızlı hareket etti, sonra istediğini alana kadar tuvalet malzemeleri için banyoya girdi. Sıcak tutması için bir eşofman altı ve bir kazak seçmişti. Onun büyük çoraplarını kendi çoraplarıyla değiştirmişler ve giymesi için slip-on mokasen ayakkabılar seçmişlerdi.

Peanut gevşek eşyaları topladı ve çantasına geri koydu, cep telefonunu içine attı ve şarj cihazının fişini çekip onu da içine attı.

"Paramı aldı," dedi Ruby. "Her zaman paramı alırdı. Artık gitmeye hazırım." "Sana daha fazla para getireceğim. Ayağa kalk, hayatım. Paltonu giymelisin."

Ayağa kalktı, bu evden çıkmaya, evindeki kargaşadan uzaklaşmaya o kadar hazırdı ki. Ceketini giydikten sonra, Peanut onun için düğmelerini ilikledi, sonra eşyalarını topladı ve onu evin içinden geçirdi. Onu arabaya götürmeden önce evi tekrar kilitledi ve yedek anahtarı paspasın altına yerleştirdi. Adam kızın kemerini bağlamak için eğildiğinde, kız ona doğru, alınları birbirine değecek kadar yaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Benimle kal aşkım. İçine kapanma, tamam mı? Bugün zor bir

gün ama söz veriyorum daha iyi olacak."

Adam onu arabaya bindirirken kadın emniyet kemerine tutundu. Adam direksiyonun arkasına geçerken arabaya serin bir rüzgâr girdi ve sonra konsolun karşısına uzanıp dizini okşadı.

"Her gün en iyi saç kesimlerinin, en son haberlerin ve bolca sevginin sunulduğu Curl Up and Dye'a gidiyoruz."

Ruby biraz ürkmüş görünüyordu. "Dükkanım hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece ben değil, aşkım. Blessings'teki herkes size kötü saçlar ve sorunlar getiriyor ve siz hepsini düzeltmenin bir yolunu buluyorsunuz. Geldiğimizden daha iyi görünerek ve hissederek ayrılıyoruz."

"Bunu bilmek hoşuma gidiyor," dedi usulca.

Arabayı geri geri sürüp uzaklaştı.

Her dur işaretinde ya da kırmızı ışıktaki durduğunda Ruby koltuğa geri gömülüyordu. İnsanların onu böyle görmesini istemiyordu.

Peanut onun görünüşünden rahatsız olduğunu biliyordu. Anlıyordu ama onu rahatlatmanın bir yolu yoktu. Tüm bunlara kendi gözleriyle şahit olmak zorundaydı. Blessings halkı onunla birlikte ağlayabilirdi ama onu kaçıran kişiyi ağır yaralayıp sonra da kaçmanın bir yolunu bulduğu için onu kahramanlıktan başka bir şeyle yargılamayacakları kesindi.

Sonunda dükkânın önüne geldiğinde Ruby titriyordu.

"Ben kapıya bakarım," dedi, bu yüzden onun kendisine yardım etmesini bekledi, sonra dükkâna doğru yürürken başını eğdi.

Kapının üzerindeki zil onların gelişini haber verdi ve saniyeler içinde Ruby'nin etrafı sarıldı. Mabel Jean ona sarılıp öperken ağlıyordu.

İkizler Ruby'ye iki yandan sarıldılar, ikisi de aynı anda konuşarak Ruby'nin ceketini çıkardılar, tek kelime etmeden Peanut'a verdiler ve onu çalışma alanına geri götürdüler.

Peanut paltolarını asarken sırtıttı. Bu tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Çalışma alanına dönerek konuşmaları takip etti, sonra Ruby'ye doğru yürüdü ve nazikçe omzuna dokundu.

"Sevgilim, telefonunu ve şarj aletini bana verirsen, sen süslenirken ben de senin için fişe takarım."

Ruby onları çantasından çıkardı ve Peanut onları boş istasyona götürdü, şarj cihazını taktı ve sonra stil koltuğuna oturup odaya döndü.

İkizler önce ona, sonra Ruby'ye, sonra ona, sonra Ruby'ye bakıyorlardı, sonunda Vera konuştu. "Sizin neyiniz var?" diye sordu.

Ruby kızardı. "Birkaç aydır gizli bir hayranımdan hediyeler ve çiçekler alıyordum." "O kişinin ben olduğum ortaya çıktı," dedi Peanut. "Blessings'teki herkes bunu öğrenecek, ama ben söylüyorum ilk burada. Ruby Dye'ı seviyorum... derinden... delice."

Ruby ona dönerken ani bir özlemle ürperdi. "Karşılıklı." Peanut orada sırtıarak oturdu.

İkizler ciyakladı. Mabel Jean biraz daha ağladı.

Hepsinin sakinleşmesi birkaç dakika sürdü.

Ruby, "Saçlarım... O adamın kanını saçlarımdan alın," diye

yalvardı. İkizlerin nefesi kesildi. "Bu onun mu?"

"Kendisine yaptıkları için onu dilimledi ve doğradı, sonra da kendisini kaçırandan kaçtı. O inanılmaz biri," dedi Peanut.

Ruby gözlerini devirdi. "Sadece yıkayın, lütfen."

Peanut onların sohbetinin ve bu yerde her zaman bolca bulunan neşenin üzerine çökmesine izin verdi. Ruby gelmekten korkmuş olabilirdi ama buradaki sevgi ve kabullenme en çok ihtiyaç duyduğu ilaç haline geliyordu.

Bölüm 4

Vera Ruby'nin saçlarını kurutmaya ve şekillendirmeye hazırlanıyordu ki kapının zilinın çaldığını duydular. Sonra koşan ayak sesleri duydular ve kimse kıpırdayamadan Lovey Cooper çalışma alanına girdi. Tek kelime etmeden doğruca Ruby'nin yanına gitti, eğilip ona sarıldı ve bir daha bırakmadı.

Ruby, Lovey'nin omzunu okşarken, "Ben iyiyim," dedi.

Lovey Ruby'yi serbest bıraktı, sonra geri çekildi ve sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı. "Bunun bizim kasabamızda başına geldiğine inanamıyorum. Blessings böyle bir yer değil. Hepimiz seni hayal kırıklığına uğratmışız gibi hissediyorum."

"Lütufların geçmişimle hiçbir ilgisi yok," dedi Ruby ve arkadaşının eline uzandı, ama Lovey Ruby'nin ellerindeki yaraları görünce geriye doğru sendeledi.

Peanut sandalyeden sıçradı ve onu yere düşmeden hemen önce yakaladı. "Buraya otur," dedi.

Lovey başını sallamaya devam etti. "Seni hiç tanımamışım gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Altın gibi bir kalbin olduğunu ve tanıdığım en verici insanlardan biri olduğunu hep biliyordum ama bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Tanrım, Ruby. Tanrım."

Ruby iç çekti. "Yabancı değildi. Olsaydı farklı olabilirdi. Ben iyiyim. O hapiste." Sonra Peanut'a baktı. "Ama bunda da bir hayır var. Gizli hayranımın kim olduğunu öğrendim."

Lovey'nin nefesi kesildi. "Gizli bir hayranın var! Bana hiç söylemedin!" "Kimseye söylemedim," dedi Ruby.

Peanut iç çekti. Bu dişi ininden çıkmaya hazırdı. Ne zaman yeni bir tanesi ortaya çıksa, muhtemelen aynı hikaye anlatılacaktı. Yine de elini kaldırdı, hak iddia etmekten gurur duyuyordu.

"Benim, Lovey. Onu o kadar uzun zamandır seviyorum ki bunun zaten tüm dünya için aşıkardığını sanıyordum. Yani, bu kasabayı ben de sizler kadar seviyorum ama ne zaman bir şeyler için gönüllü oldum ki? Yine de son bir buçuk yıldır sırf Ruby ile takılabilmek için Blessings'teki her komitede yer aldım."

Bütün kadınlar dönüp ona baktı. "Eh, gerçek bu," diye mırıldandı.

Güldüler. Omuz silkti.

Vera saç kurutma makinesini açtı ve yuvarlak fırçasını aldı.

"Rahibe, başlamadan önce, kafanızda ağrıyan bir yer var mı?" Vera sordu.

Ruby başını salladı.

Sonra oturdular, Ruby gözlerini kapatıp kendini başındaki ılık havaya ve Vera'nın küçük yuvarlak havalandırma fırçasının masaj yapan kıllarına bırakırken konuşmadan Vera'nın sihrini yapmasını izlediler. Bazı günler her şey küçük şeylerle ilgiliydi ve bugün temiz saçlara ve bir stile sahip olmak Ruby'nin parçalanmış parçalarını yeniden bir araya getirmeye yardımcı oluyordu.

* * *

Peanut Ruby'yi birkaç saat içinde eve götürdü, sonra da ayak işlerini yapmaya giderken onu kendi başına bıraktı. İlk durağı, Jarrod'un çaldığı parayı yerine koymak için çekini bozdurmak üzere bankaydı. Sonra Piggly Wiggly'ye uğrayıp çorba ve istiridye krakeri aldı ve aklına gelen birkaç şeyi daha ekledi. Karşılaştığı tüm müşteriler Ruby hakkında bilgi almak istedi ve sevgilerini gönderdi.

Benzin almak için durduğunda, bir kez daha sorularla karşılaştı.

Arlene Purejoy elinde bir kutu soda ve çantasıyla istasyondan koşarak çıktı. "Peanut!

Ruby nasıl? Çok kötü yaralandı mı? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yeterince yaralandı ama iyileşecektir. Ona rica ettiğinizi söyleyeceğim ve bir şeye ihtiyacı olursa size haber verebilir."

"Peki o zaman," dedi Arlene. "Beyefendinin yanına dönsem iyi olacak. Şu anda yatalak olduğu için tam bir ayı, ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Peanut deposunun dolmasını beklerken pompaların diğer tarafında bir araba durdu ve Niles Holland arabadan indi.

Niles Holland, Blessings Country Club'ın başkanıydı ve şehirde özel dikim bir takım elbiseden başka bir şeyle görülmediği için buna uygun giyiniyordu. Bugünkü takım kömür grisidi ve gümüş rengi brokar bir yeleği vardı. Peanut bunun Niles'ı bir kumarbaz gibi gösterdiğini düşünüyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar kibardı.

"Günaydın, Peanut. Bugün rüzgar biraz soğuk, sence de öyle değil mi?" Niles dedi ki.

"Günaydın, Niles. Hava biraz serin görünüyor."

Niles konuşmak için arkasını dönmeden önce benzinin deposuna dolmasını

bekledi. "Dün gece Ruby Dye'ı eve getirdiğini duydum."

"Hayır. Ben değildim. Şef Pittman'dı. Ben sadece gezintiye çıkmıştım."

Niles kaşlarını çatı. "Evet, sadece ayrıntılar," dedi. "Vahşice dövüldüğünü duydum. Tecavüze mi uğramış?" Peanut bu sorunun soruluşundaki duygusuz tavır karşısında bir an için nutku tutuldu.

"Hayır, aslına bakarsanız öyle değildi. Ama saldırgana bıçak çekmiş ve onu öyle bir kesmiş ki, eğer adam sikini düşünüyorsa, onu da keseceğinden korkmuş olmalı."

Nil'in dudakları şokla aralandı ama Peanut o kadar öfkeliydi ki konuşmaya devam etti.

"Kadını arabasına bindirecek kadar etkisiz hale getirmeyi başarmış ama kanlar içinde kalmış.

Adam yakıt almak için durduğunda kadın kendi başına kaçmış. Benzin istasyonundan kelepçeli olarak ayrıldı, bu yüzden kimsenin ağzından 'tecavüz' kelimesini duymasam iyi olur. Beni anlıyor musunuz?"

Niles başını salladı.

Pompa Peanut'ın arabasında patladı. Başlığı değiştirdi ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Hâlâ keyfi yerindeydi ve çiçekçiye uğrayıp Ruby'ye çiçek getirmeye karar verdi. İçeri girdiğinde Myra Franklin onu gördü ve el salladı.

"Günaydın, Peanut! Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bir düzine kırmızı gül istiyorum, tüm süslemeleriyle birlikte ve en güzel vazonzda. Sakıncası yoksa bekleyip yanımda götüreceğim."

"Elbette," dedi Myra.

Beklemek yine Ruby hakkında sorularla karşılaşacağı anlamına geliyordu. Herkes onun hayatta ve evde olmasına minnettar olsa da, tüyler ürpertici ayrıntıları öğrenmek istedikleri açıktı. Bu onu kızdınyordu.

Tam Myra'nın dedikodu çıkarmaya çalışmaktan vazgeçtiğini düşündüğü anda, ödemeyi yapması için düzenlemeyi tezgâha getirirken bir kez daha denedi.

"Bu nasıl görünüyor, Peanut?"

Ona bakarken soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Kurşun kristal bir vazodaki güllere benziyordu ama kadının övgü istediğini tahmin ediyordu.

"Mükemmel görünüyor, Myra. Ruby buna bayılacak." Kredi kartını ona uzattı.

Myra kartı okuttu ve imzalaması için fişi ona uzattı.

"Ruby'nin yüzü hakkında. Sence estetik ameliyata ihtiyacı olacak mı? Yani... Gerçekten berbat olduğunu duydum."

Peanut imzasını attı ve vazoya uzandı, ardından gerçek mükemmellikte bir kapanış argümanı sunacak kadar uzun süre durakladı.

"Myra, bu muhtemelen bu olayla ilgili duyduğum en büyük saçmalık. Morarmış bir gözü ve kesilmiş bir dudağı var. Beyzbol oynayan herhangi bir çocuk bundan daha kötü yaralanabilir. Umarım bu dedikoduyu yayan kişiye çenesini kapatmasını söylemişsinizdir. Bu kabalığın da ötesinde. Sence de öyle değil mi?"

Myra'nın ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı.

"Eve gitsem iyi olacak," diye ekledi Peanut. "Kızımı uzun süre yalnız bırakamam."

Sözleri kafasına dank edince Myra'da bir şok dalgası oluştuğunu gördü. Az önce Ruby'ye kızım demişti. Bu dedikodu değirmenini bir süreliğine beslemeliydi. En azından değişiklik olsun diye gerçek bir şey hakkında konuşuyor olacaktı.

Çiçek vazosunu yolcu koltuğundaki konsola dayadı ve bir eliyle vazoyu tutarken diğer eliyle de arabayı eve kadar sürdü.

Çiçeklerin Ruby'yi neşelendirdiğini umuyordu çünkü kaçırılmasının bu kadar aleni hale

gelmesinin onu ne kadar sarstığını görmüştü. Sarı suç mahalli bandı, parmak izi ve DNA örneği almak için gelen şerif ofisi müfettişleri, eski kocası tarafından saldırıya uğramanın toplumda yarattığı utanç -sanki bu dehşeti kendisi yaratmış ve Blessings'e de kara bir leke sürmüştü. Böyle bir tepki beklemiyordu ve onun yeniden mutlu olmasını istiyordu.

Ruby'nin telefonu Peanut'ın ayrılışından birkaç dakika sonra çalmaya başladı. LilyAnn Dalton onu evinde karşılayan ilk kişiydi.

"Ruby, tatlım, sanırım çene çalacak durumda değilsin ama Mike ve benim seni ne kadar çok sevdiğimizi bilmeni istedim. Eve dönmen için çok dua ettik ve döndün. Mike, kendini iyi hissettiğinde spor salonunda seni bekleyen ücretsiz bir masaj olduğunu söylememi istedi. Masöz Honey Andrews, onu aramanızı söylememi istedi, size hemen bir randevu ayarlayacak."

"Teşekkür ederim LilyAnn, Mike'a da teşekkür ettiğimi söyle. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde bunu dört gözle bekliyor olacağım."

"Yapabileceğim bir şey var mı? Yemek getirebilir miyim?"

"Ben iyiyim. Kendimi biraz daha güçlü hissedene kadar Peanut'ın evinde kalacağım. Yemek konusuna gelince, dudağımda birkaç dikiş var, bu yüzden bir süre sıvı alacağım."

"Peanut'ın evinde misin?"

"Evet, oradayım."

"Yani 'onunla' mı?"

"Yani."

LilyAnn kıkırdadı. "Bu aylardır duyduğum en iyi haber. Bu gizli mi yoksa paylaşılacak bir şey mi?"

Ruby, "Hayatım açık bir kitap," dedi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Seni seviyorum," dedi

LilyAnn. Ruby de "Ben de seni seviyorum," dedi ve

bağlantıyı kesti.

On beş dakika sonra, telefon yağmuru başladı.

Eğer bu kadar acı verici olmasaydı, Ruby gülerdi. Her müşterisi, her arkadaşı, kilisesinin her kadın üyesi önce sağlığını soruyor, sonra da Peanut Buttermann'ın evinde iyileştiğinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Bir saat süren aramalardan sonra sesli mesaja yönlendirmeye başladı. Yorulmuş, konuşmuş ve susamıştı, bu yüzden bir şeyler içmek için mutfığa gitti. Dudaklarına birkaç kez parlatıcı sürdükten sonra dikişler artık eskisi gibi acıımıyordu. Peanut bir çuval yiyecek ve bir vazo çiçekle arka kapıdan içeri girdiğinde elinde bir pipet ve bardakta buz vardı.

Kapının hemen önünde durdu ve gülümsedi. "Bu eve girmenin ve seni burada görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," dedi.

Ruby, "Ben de burada olmaktan mutluyum," dedi.

Yiyecekleri tezgâhın üzerine bıraktı ve sonra gülleri kaldırdı. "Ruby'm için yakut kırmızısı güller." "Oh, Peanut. Çok güzeller ve beni şımartıyorsun."

Vazoyu tezgâhın üzerine koydu, sonra alınları birbirine değene kadar eğildi.

"Bayan, henüz hiçbir şey görmediniz. En iyi hamlelerimi yeterince iyi olduğunuz zamana saklıyorum.

onları idare et."

Ruby iç çekti. Onunla birlikte soyunmanın hayalini kuruyor olması içini acıtıyordu.

"Sen tehlikeli bir adamsın. Bana hissettiriyorsun. Uzun zamandır kendimi oraya bırakmamıştım ve şimdi tek düşündüğüm sensin. Umarım tüm bunlara kur yapmak diyorsunuzdur, çünkü ben iyileşene kadar formaliteler çoktan ortadan kalkmış olmalı."

Peanut'ın kalbi, Ruby'nin de en az onun kadar onunla sevişmek istediğini bildiği için yerinden fırlayacak gibi oldu. Yüzünü kavradı, morlukların ötesinde tanıdığı ve sevdiği Ruby'ye baktı.

"Sanırım bu ayarlanabilir," dedi nazıkçe. "Seni gereğinden fazla bekletmek istemem, çünkü sesin neredeyse ihtiyacı olan bir kadın gibi geliyordu."

Ruby hayatının bir anını daha hiçbir şeyi saklayarak geçirmiyordu, buna ona karşı hissettikleri de dahildi. "Sen ben de dahil olmak üzere her şeyi karıştırana kadar ihtiyacım yoktu."

Ellerini kızın boynuna doladı, sonra da onu kendine çekti.

"Zamanımız var bebeğim. Her şey olması gerektiği zamanda olacak." "Biliyorum."

Omzunun üzerinden boş bardağa baktı.

"Ne içmek istersin? Senin için yaparım. Acıktın mı, tatlım? Sadece milk shake içtin. Çorba aldım. Çuvaldan çıkarayım, sen de güzel görüneni seç, tamam mı?"

"Su içmeye gidiyordum."

"Tatlı çaya ne dersin? Her zaman yaparım." "Kulağa harika geliyor," dedi.

Bardağına biraz doldurduktan sonra mutfak masasını işaret etti. "Sen otur, içkinin tadını çıkar. Ben gidip yiyecekleri koyacağım."

Çorbaları sergiye koyduktan sonra, pipetle içmesi kolay olacağı için domatesi seçti.

Kısa bir süre sonra mutfakta öğle yemeği yiyorlardı. Son bir buçuk yıl boyunca paylaştıkları onca yemekten sonra, bu neredeyse normal geliyordu.

"Şu anda benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Peanut. Ama evimi temizledikten sonra eve gideceğim."

Kaşlarını çattı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ama olması gereken bu ve sen de bunu biliyorsun," dedi Ruby. "Bunu yaparken eşit zeminde olmamızı istiyorum. Kendini çaresiz hissetmek korkutucu bir şey. Hiçbir zaman kendime bakamayacakmışım gibi hissetmek istemiyorum. Beni ben olduğum için sevmeni istiyorum, korunmaya ihtiyacım olduğu için değil."

"Söylediğin her şeyi ve nedenini anlıyorum, ama şunu bilmelisin ki, bir erkeğin bakış açısına göre, sevdiği kadınla ilgilenmek, bir erkeğin bunu gösterme biçiminin bir parçasıdır. Eğer aşırı korumacı davranırsam, bunun seni sevdiğim için olduğunu bil, muhtaç olduğumu düşündüğüm için değil. Tamam mı?"

Başını salladı.

"Tamam o zaman," dedi. "Dondurma aldım. Bir shake daha ister misin, yoksa biraz yemeyi denemek ister misin? Soğuk ağzında iyi hissettirebilir."

"Evet, yemeyi denemek isterim. Sadece küçük bir daldırma, eğer bunu yapamazsam, o zaman benim için yemeniz gerekecek" dedi.

Sırıttı. "Tıpkı turtanı, kekini ve kurabiyenin diğer yarısını bitirdiğim gibi mi? Evet, bunu yapabilirim."

Ağzının bir tarafı hafif bir sırıtışla yukarı doğru eğildi.

"Bu güzel, fit vücudu koшу kondisyonunda tutmalıyım," diye ekledi ve jambonlu ve peynirli sandviçini bitirmek için çantadan bir avuç cips daha aldı.

Güldü ve sonra ağzını tuttu.

"Lanet olsun. Özür dilerim. Avukat suratı, avukat suratı," dedi ve elini okşadı. "Avukatlardan bahsetmişken, aklıma geldi de... Birkaç gün içinde bekleyen bir davam var, bu yüzden öğle yemeğinden sonra ofise gidip dosyayı alacağım ve burada üzerinde çalışacağım."

"Sana ihtiyacım yok-"

Bir elini kaldırdı.

"Ama buna ihtiyacım var Ruby. Seni neredeyse kaybediyordum. Bunu bir daha asla hafife almayacağım." Başını eğdi, böylesine kararlı biri karşısında alçalmıştı.

Peanut masadan kalktı ve büyük bir kâse çikolatalı dondurma ile iki kaşık getirdi. "Bulaşıkları saklıyorum," dedi ve ona bir kaşık uzattı.

Gözleri parladı. "Sen tam bir erkeksin," dedi.

"Fark ettiğiniz için teşekkür ederim." Sonra kaşığıyla kâseyi işaret etti. "Önce bayanlar."

Küçük bir kaşık aldı ve dudaklarının arasında hafifçe gezdirerek dilindeki tatlı çikolatanın tadını çıkardı. "Ummmm," dedi ve Peanut dondurmaya dalmadan önce bir kaşık daha aldı ve İlk ısırık.

İşlerini bitirdikten sonra, Peanut bulaşık makinesini doldurdu ve sonra arabanın anahtarlarını aldı. "Uzun sürmez, tatlım. Biraz iyi misin?"

"Evet. Uzanacağım."

"O zaman iyi dinlen. Döndüğümde seni kontrol edeceğim," dedi ve avuç içlerini öptü.

Adamın dudaklarını teninde hissedince ürperdi ve dinlenmek için uzanmadan önce adamın uzaklaşmasını izledi.

* * *

Peanut doğruca ofisine gittiğinde sekreteri Betty Purejoy'u öğle yemeği için dışarıda buldu. Kapıya öğleden sonra ikide döneceğine dair bir not bırakmıştı, bu yüzden kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Masası düzenliydi - bu da Betty'nin içeride olduğu anlamına geliyordu - bilgisayarını açtı, üzerinde

Çalıştığı dosyaları dizüstü bilgisayarına gönderdi ve ardından imzasını attı. Ofisten çıkmaya hazırlanıyordu ki

telefon çaldı. Sesli mesaja yönlendirmeyi düşündü ama sonra vicdanı buna izin vermedi.

"Butterman Hukuk Bürosu. Ben Peanut."

"Bay Butterman, ben Savannah'daki NextStep Memory Care'den Doktor Bennett. Anladığım kadarıyla Elmer Mathis sizin müşteriniz."

"Evet, efendim, öyle," dedi Peanut.

"Bay Mathis'in bu sabah vefat ettiğini söylemekten üzüntü duyuyorum ve talimatlarının bir kısmı da ilk olarak sizinle irtibata geçmek ve nedenini bilmeniz yönündeydi."

"Kaç yaşındaydı?" Peanut sordu.

"Seksen yedi yaşındaydı ve vefat ettiğinde bizimle dördüncü yılını kutluyordu. Anladığım kadarıyla mirasçılarına da haber vereceksiniz."

Fıstık iç çekti. Bu hiç de hoş bir olay olmayacaktı. "Evet, efendim. Cesedinin nereye gönderileceği bilgisine sahipsiniz, değil mi?"

"Biliyoruz. Cenaze töreni istemedi ve Savannah'daki cenaze evine haber verdik bile. Kısa süre içinde cenazeyi alacaklar. Cenazenin defnedilmek üzere Blessings'e nakledileceği zaman varisine haber verecekler."

"Onlara arayacakları kişinin Melissa Dean olduğunu söyleyin," diye ekledi Peanut.

"Evet, Melissa'yı iyi tanıyoruz ve bilgileri bizde var. Elmer için sadık bir dost olmuştur." "O iyi bir kadın. Sizin tesisinize gönderilmeden önce on yıl boyunca onun hizmetçiliğini yaptı." Peanut dedi ki.

"Onu görmek için bir hafta bile kaçırmadı. İzin gününde Savannah'ya kadar araba kullanırdı. Ayda bir kez ayak ve el tırnaklarını keser ve onunla öğle yemeği yerd. Adam onun kim olduğunu bilmesine bile gelmeye devam etti."

"Onun öldüğünü biliyor mu?" Peanut sordu.

"Oh, onunla birlikteydi. Darülaceze'den kendisine haber vermesini istemişti. Onun yalnız ölmesini istemediğini söyledi." "Tamam," dedi Peanut. "O zaman vasiyetin okunması konusunda onu daha sonra bilgilendiririm."

"Teşekkür ederim, Bay Butterman. Size sempati duyuyorum."

Peanut bağlantının kesildiğini duydu ve sonra telefonu kapattı. Bir an oturup, yaşlı bir adama yıllarını ve zamanını tek başına vermiş bir kadını düşündü. Son saatlerinde onunla birlikte olacak kadar önemsemiş olması Peanut'ı duygulandırdı. Ve aynı anda Ruby'yi düşünmesine neden oldu. İyi. Sadık. Sevecen. O ve Melissa Dean aynı kumaştan kesilmiş kadınlardı.

Sonra ofisinin kapısının açıldığını ve sekreterinin "Bay Butterman? Burada mısınız?"

"Buraya, Betty."

"Neler oluyor?" dedi.

"Lütfen Elmer Mathis'le ilgili dosyayı getirir misiniz? Bu sabah vefat etti." "Oh, çok yaşasın. Uzun zamandır kayıptı. Tanrı'ya şükür artık acı çekmiyor." "Katılıyorum," dedi Peanut.

Betty dosya dolaplarına gitti, Elmer'ın dosyasını çıkardı ve uzattı.

"Yapmamı istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

"Vasiyetnameyi okumak için boş zamanım var mı?"

Betty programını taradı. "Um... bu Cuma ve gelecek Pazartesi ikisi de açık."

"O zaman Mathis'in malikanesi için Cuma günü sabah 10'u ayarla. Bu öğleden sonra varisleri arayacağım. Bugün pazartesi. Bu onlara seyahat ayarlamaları yapmaları için bolca zaman verir. Taşınmamışlarsa, hepsi eyalet içinde yaşıyor."

"Evet efendim," dedi Betty ve tarihi programına girdi. "Anladım," dedi.

"Teşekkürler, burada normal saatlerde çalışın ve acil bir durum olursa bana haber verin."

Betty başıyla onayladı. "Evet efendim, yapacağım. Ruby nasıl? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"İyileşecektir. Kaçırılma olayını atlatmasının, aldığı fiziksel yaraları atlatmasından daha uzun süreceğini düşünüyorum."

"Tanrı onu korusun. Ona söyle, benim yeni kahramanım oldu. Nasıl hayatta kaldığına ve bundan nasıl kurtulduğuna hayranım."

Peanut gülümsedi. "Kesinlikle öyle yapacağım ve ben bunu düşünürken, sanırım resmi olarak bir çift olduğumuzu bilmelisin."

Betty'nin gözleri büyüdü ve sonra ellerini çırparak güldü. "Biliyordum! Biliyordum! Bir ay önce kocama Ruby Dye'a ilgi duyduğunu söyledim ve o buna inanmadı."

Peanut omuz silkti. "Onunla işim bitti. Ne diyebilirim ki?" "Tebrikler patron. İyi bir zevkin var."

"Teşekkürler. Sanırım öyle," dedi Peanut. "Ben eve gidiyorum. Burada kaleyi koruduğun için teşekkürler." "Sorun değil," dedi Betty. "Ruby'ye sevgilerimi ilet."

Peanut dizüstü bilgisayarını ve Mathis dosyasını alıp eve giderken başını salladı ama Elmer Mathis'in vasiyetini okumayı aklından çıkaramıyordu. İçinden bir ses bunun karışık bir iş olacağını söylüyordu.

* * *

Loretta Baird en sevdiği spada pedikür yaptıırıyordu. Zaten masaj ve manikür yaptırmıştı ve telefonu bir arama sinyali verdiğinde e-postalarını kontrol ediyordu. Sesli mesaja yönlendirmeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi.

"Merhaba."

"Loretta Baird ile görüşebilir miyim lütfen? Adım Butterman. Elmer Mathis'in avukatıyım."

Loretta kaşlarını çattı. "Ben Loretta Baird'im."

"Bayan Baird, amcanız Elmer Mathis'in bu sabah Savannah'daki bakım merkezinde vefat ettiğini bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Gerçekten mi? Bu çok kötü," dedi Loretta.

Peanut'ın kaşları kalktı. Birdenbire Elmer'ın son istekleri anlam kazanmaya başlamıştı.

"Evet, hanımefendi," dedi Peanut. "Vasiyetin okunması önümüzdeki Cuma günü sabah saat 10'da Blessings, Georgia'daki ofisimde gerçekleşecek. Eğer katılamazsanız, vasiyetin içeriğini bildiren bir mektup size postalanacak. Hala Atlanta'daki aynı adreste misiniz?"

Loretta'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Evet, ama orada olacağım. Uh... bana onun değerini söyleyebilir misin?" Peanut kaşlarını çattı. "Hayır, hanımefendi, söyleyemem."

"Neyse, önemli değil. Cuma günü görüşürüz," dedi ve kızın "Gol! Yaşasın ben!" diye bağırdığını duydu.

Peanut iç çekti. Aile sevgisi gibisi yok.

Atlanta'da yaşayan kız kardeşleri Betsy Lowe'u ve ardından Savannah'da yaşayan Wilma Smith'i de benzer şekilde arayıp bilgilendirdi.

Son aramayı yaptığında artık iyice iğrenmişti. Hiçbiri sempati ya da pişmanlık ifade etmemiştii ama üçü de Elmer'ın değerinin ne olduğunu sormuştu.

Vasiyetin okunmasıyla ilgili olarak haber vermesi gereken tek bir kadın daha vardı: Melissa Dean. Telefon numarasını girdi, çalma sesini dinledi ve kadın cevap verdiğinde sesli mesaj bırakmaya hazırlanıyordu.

"Merhaba, ben Melissa," dedi.

"İyi günler, Melissa. Bu Peanut Buttermann."

"Merhaba, Bay Buttermann."

Kadının sesinden hem şaşkınlık hem de soru duydu ve aramayı açıklığa kavuşturmak için harekete geçti. "Öncelikle Bay Mathis'in vefatından dolayı başsağlığı diliyorum. Onun bakıcısı olduğunuzu biliyorum."

Melissa'nın hızlı nefesi ve ardından titreyen sesi ona her şeyi anlatıyordu.

"Evet, öyleydim ve teşekkür ederim. Beni neredeyse bir yıldır tanımıyor olsa da onu özleyeceğim."

"Sizi vasiyetinde adınızın geçtiğini bildirmek için arıyorum. Okuma önümüzdeki Cuma günü yapılacak.

Saat 10'da ofisimde."

"Aman Tanrım," dedi ve sonra ağlamaya başladı. "Özür dilerim. Bu her şeyi çok nihai hale getiriyor." "Evet, hanımefendi. Görüşürüz o zaman?"

"Evet, elbette ve aradığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Melissa."

Tüm varislere haber verildiğine göre, Peanut Ruby'yi kontrol etmek için kalktı. Eve geldiğinde Ruby uyuyordu ve yatak odasına bir kez daha baktığında hala uyuduğunu gördü, bu yüzden ofisine geri döndü, dizüstü bilgisayarını açtı ve işine geri döndü.

Bölüm 5

Jarrold Dye, mahkemenin atadığı avukatıyla yaptığı görüşmeden sonra durumunun tam da tahmin ettiği gibi olduğunu gördü. Olası bir hafifletme için tek seçeneği itiraf etmektir ve tüm bunlar için Ruby'yi suçluyordu. Eğer onu kesip kontrolünü kaybetmesine neden olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Onun yüzünden, hapisten çıkmadan önce yaşlı bir adam olacaktı - tabii hapisten sağ çıkabilirse. Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyordu, bu yüzden avukatı Allen Young gitmeye hazırlanırken Jarrod, Allen'ın Jarrod'un nerede olduğunu bildirmek için kardeşini arayıp arayamayacağını sordu.

Young bu istek karşısında hiçbir şey düşünmedi ve kabul etti.

Jarrold, kardeşi Gary'nin adını ve numarasını yazdıktan sonra birkaç not aldı.

Ona neler olduğunu ve muhtemelen hayatımın geri kalanında nerede olacağımı söyle. Ve ona Ruby'nin iyi olduğunu söyle.

Avukat telefon numarasını çantasına koydu, diğer notlarını topladı ve müvekkili hüccresine geri götürülürken sorgu odasından ayrıldı.

Jarrold'un Ruby'yi yaptıklarından pişman etmek için son bir şansı vardı ama avukat Jarrod'un kardeşini aramazsa bu gerçekleşmeyecekti. Ve Young Gary'yi arasa bile, kardeşi Jarrod'un ondan ne yapmasını istediğini anlamalıydı. Şu anda her şey ihtimaller ve keşkelerden ibaretti ama Jarrod'un geleceğini bağlayacağı bir şeye ihtiyacı vardı ve intikam da bundan iyisi olamazdı.

Allen Young, Esquire, mahkemenin atadığı son müvekkilini tamamlanmış bir anlaşma olarak görüyordu. Suçlu suçunu kabul etmek istiyordu, bu da duruşma olmayacağı anlamına geliyordu, bu da Allen'ın onunla uzun süre uğraşmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Dye'in kardeşini arama isteğini düşündü ve unutmadan önce bunu aradan çıkarmaya karar verdi, bu yüzden çantasından notu çıkardı ve aramayı yaptı.

* * *

Gary Dye, Jarrod'dan iki yaş büyüktü ama birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki zaman zaman insanlar ikiz olduklarını düşünüyorlardı. İkisi de ancak beş-on yaşlarındaydı, seyrek kahverengi saçları vardı ve sıska denecek kadar zayıflardı. Gary, cep telefonunun cebinde titreştiğini

hissettiğinde metal atölyesinde bir kaynak işini bitiriyordu. Meşaleyi kapattı, kaskını yukarı kaldırdı ve telefonu hoparlöre alıp cevap verdi.

"Dye's Welding," dedi.

"Gary Dye ile konuşabilir miyim?"

"Ben Gary. Sen kimsin?" Gary sordu.

"Ben Allen Young. Kardeşinizin avukatıyım." Gary kaşlarını çatı. "Jarrod'un neden bir avukata ihtiyacı var?"

Young suçlamaları ve Jarrod'un suçunu kabul edip itirafta bulunma kararını açıklamaya devam etti. Gary şaşkına dönmüştü. "Benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldandı.

"Hayır, efendim. Tüm bunların doğru olduğunu söylediğim için üzgünüm. Jarrod benden hayatının geri kalanını hapisanede geçireceğini ve Ruby'nin iyi olduğunu size bildirmemi istedi."

Gary keskin bir nefes aldı, sonra çabucak toparlandı. "Jarrod bunu yaptığı için gerçekten üzgünüm ve onun iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Aradığınız için teşekkür ederim."

Young, "Sorun değil," dedi ve bağlantıyı kesti.

Gary telefonu bir kenara bıraktı, sonra kaynak kaskını çıkardı, ardından soğuk bir içecek almaya gitti ama düşünceleri çalkalanıyordu.

Avukat, Jarrod'un eski karısını Blessings, Georgia adlı küçük bir kasabadan kaçırdığını ve Jarrod'un hapisanede ölebileceğini, Ruby'nin ise iyi olduğunu söyledi.

Ama uzun süre değil. Gary bu konuda bir şey yapmazsa. Bu Blessings, Georgia'ya küçük bir yolculuk yapması ve Ruby'nin geleceğini de yeniden düzenlemesi gerekiyordu. Bu onu rahatsız etmeyecekti. Zaten ondan hiç hoşlanmamıştı.

* * *

Peanut gelecek haftaki duruşmanın açılış konuşmasını neredeyse tamamlamıştı. Arabulucu olarak işinin büyük bir kısmını mahkeme dışında yapıyor olsa da, şehrin kenarındaki Blue Ivy Bar'da çalışan müvekkili May Temple'ı savunmaya hazır.

Suçlamalar fazla bir şey ifade etmiyordu. May, ev sahibi Niles Holland tarafından kirasını ödeyemediği için dava ediliyordu. Ancak işin ilginç yanı, May'in karşı dava açarak, ev sahibinin sürekli olarak bozuk olan şeyleri tamir etmeyi reddetmesi nedeniyle mülkün yaşanmaz hale geldiğini iddia etmesiydi. Ve Holland'a, her şeyi düzeltene kadar kira ödemeyeceğini belirten bir mektupla adil bir uyarıda bulunmuştu.

Peanut'a göre bu açık ve kapalı bir davaydı. May'in elinde üç ay öncesine kadar her ayın kira makbuzları vardı. May'in Niles'a gönderdiği mektubun bir kopyası, teslim edildiğine dair onaylı makbuz ve su basmış banyonun resimleri vardı. Ayrıca üst dairedeki sızıntı nedeniyle tavanda oluşan deliğin ve May'in isteyken soyulmasına neden olan, artık kilitlenmeyen ön kapının resimleri de vardı.

Peanut, Niles Ruby hakkında o aşağılayıcı yorumu yapana kadar Niles'a karşı çıkmaktan rahatsız olmamıştı. şimdi Peanut, Niles'ın itiraf etmesini ve doğru şeyi yapmasını sağlamaya fazlasıyla hazırđı. Ruby ofisine girdiğinde bilgisayarını kapatıyordu.

"İşte benim Batmayan Molly Brown'ım," dedi Peanut sandalyesinde dönüp bacağını sıvazlarken. Ruby onun kucağına kayarken yan yan gülümsedi, sonra da yanağına bir öpücük kondurarak onu şaşırttı.

"Teşekkür ederim canım," dedi ve iyiliğine karşılık verdi. "Anladığım kadarıyla iyi dinlenmişsin."

"Yaptım," dedi ve kolunu onun boynuna doladı, sonra başını omzuna koydu.

Peanut çenesini başının üstüne yaslarken onu kendine yakın tuttu. "Ofisteyken bir telefon aldım. Elmer Mathis bu sabah vefat etmiş."

Ruby doğrulup oturdu, yüz ifadesi şimdiden üzüntüsünü yansıtıyordu. "Ah, çok yaşasın. Alzheimer'la korkunç bir savaş verdi. En azından artık o bedende sıkışıp kalmadı."

"Evet, bu haberin şok ve üzüntü yerine bir nimet olduğu zamanlardan biri olacaktı," dedi Peanut.

"Artık hiç ailesi yok, değil mi?" Ruby sordu.

Peanut tereddüt etti. Avukat-müvekkil gizliliği nedeniyle ayrıntıları açıklayamazdı, ancak müvekkil özellikle isimlerinin belirtilmemesini istemediği sürece akrabalarının isimleri bu kuralın kapsamına girmezdi.

"Üç yeğeni var. Onlara daha önce haber verdim." "Oh... o zaman bu iyi," dedi Ruby.

Peanut konuyu değiştirdi. "Bir önerim var. Evinizle ilgili." "Neymiş o?"

Ruby sordu.

"Laurel Lorde evimi temizliyor. Ondan sizinkini de planlamasını istiyorum. Bu pislik ne kadar uzun süre durursa temizlemesi o kadar zor olur ve ellerinizdeki açık yaralara hiçbir şey bulaştıramazsınız."

Ruby kaşlarını çatı. "Onun bunu böyle görmesini istemiyorum."

"Tatlım, bu sadece biraz kan ve parmak izi tozu. Onu korkutacağını sanmıyorum."

"Ya bu ona ilk kocasının intiharını hatırlatırsa?" Ruby sordu.

"Küçük bir çocuğu var. Arada sırada kanlı sıyrıkları ve burun kanamalarını temizlemek zorunda kalacaktır."

Ruby birkaç dakika sessiz kaldı, düşündü. "Eğer o da isterse, her şeyin yerli yerinde olduğunu bilmek isterim. Yatak örtüm hariç tabii ki. Yeni bir tane alma şansım olana kadar kullanabileceğim eski bir tane var."

"Harika. Onu daha sonra arayacağım ve önce bir yoklayacağım. Eğer isteksizlik duyduğumu düşünürsem, o anda iptal ederim, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi Ruby. "Ve beni düşündüğün için teşekkür ederim." "Sen her zaman listemin en başındasın," dedi Peanut.

Ruby tereddüt etti. "Birbirimizi tanıdığımız bunca yıla rağmen ailen hakkında pek bir şey bilmiyorum." "Ben de seninkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Peanut. "O yüzden önce ben başlayacağım. Adımdan da bildiğin gibi, benim

Ailemin tuhaf bir mizah anlayışı vardı. Bana P. Nutt Buttermen adını vermenin histerik olduğunu

düşündüler."

"P ne anlama geliyor?" Ruby sordu.

Peanut gözlerini devirdi. "Hiçbir şey değil. Onlar da bunun komik olduğunu düşünüyorlardı. Bana isim koyduklarında onları esrar içmekle suçlardım. Annem asla inkar etmezdi ama yüzünde hep o kızgın ifade olurdu. Tanrım, onları özlüyorum."

Ruby elini onunkinin içine soktu. "Başka ailen var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Peki ya siz? Kızlık soyadın neydi?" Peanut sordu.

"Ben Ruby Jo Morris'tim. Hamile kaldığımda ailem beni evlatlıktan reddetti. Annem evlendiğim ilk yıl göğüs kanserinden öldü, babam da bir yıl içinde yeniden evlendi ve taşındı. Bana kalırsa o da öldü. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyorum."

"Özür dilerim tatlım," dedi Peanut.

Ruby omuz silkti. "Üzülme. Bir sürü ailem var. İyi bir ailem. Blessings'teki insanlar benim ailem."

"Bütün kasaba davetliyse, gerçekten büyük bir düğün yapacağız," dedi. Ruby iç çekti. "Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Peanut onun yanağını okşadı. "Eğer sen de beni benim seni sevdiğim kadar sevseydin, inanmakta hiç zorluk çekmezdin," dedi.

Gözleri daraldı, bunun geçiştirilmesine izin vermeyi reddediyordu. "Eğer bu kadar uzun süre kendine saklamamış olsaydın, zaman çizelgenin arkasında olmazdım."

Başını arkaya attı ve güldü.

"Kahretsin... Beni bununla mıhladın ve ben bunun geldiğini görmedim. Hatırlat da sana karşı mahkemeye çıkmayayım."

"Sorun değil," dedi ve onu tekrar güldürdü. "En sevdiğin yemek nedir?" Ruby sordu.

"Büyük bir antrikot biftek, yanında fırında patates ve herhangi bir çeşit salata. Peki ya sen?" diye sordu. "Tavuk ve sos," dedi Ruby. "İzlemeyi en sevdiğin film türü nedir?"

"Oh, kesinlikle savaş filmleri... Ben biraz tarih meraklısıyım," dedi.

Ruby, "Sonsuza dek favorim *Avatar* ve bunun hangi türe girdiğini bile bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim, filmi ilk üç kez izlediğimde, bir metre boyunda ve mavi olmayı ve Pandora'da yaşamayı dilediğim." "İyi ki Blessings'te yaşıyorsun, çünkü bu kasabayı sensiz düşünemiyorum," dedi. dedi.

"Oh, Peanut... Seninle sevişmek istiyorum. Bunu yapana kadar gerçek hissetmeyeceğim." Kalbi küt küt atıyordu. Başka bir şey istemiyordu.

"Bunu benim de ne kadar istediğimi bilemezsin ama şu anda hâlâ sana dokunmaya korkacak kadar incinmiş durumdasın."

İç çekti. "Biliyorum ama nasıl hissettiğimi bilmeni istedim."

Kollarını ona doladı, sonra elini kalbinin üzerine koydu. "İşte ben de böyle hissediyorum," dedi.

Avucuna çarpan kalp atışlarının sert gümbürtüsü baş döndürücüydü. Onu bu şekilde etkilediğini bilmek daha fazlası için acı çekmesine neden oluyordu.

Aniden titrediğinde, Peanut onu öptü.

Ruby dudaklarındaki dikişlerin çekilmesine aldırmadan öpücüğe doğru eğildi. Telefonu çaldığında usulca inledi.

"Lanet olsun," dedi, sonra ayağa kalktı ve cevap verebilmesi için uzaklaştı.

Konuşmaya başladığında bunun bir iş olduğunu hemen anladı ve baş başa kalabilmek için ofisten ayrıldı.

* * *

Vesta ve Vera, Ruby'nin müşterilerinin onun yokluğundan dolayı dezavantajlı duruma düşmemeleri için her akşam hava kararana kadar çalışıyorlardı. Mabel Jean, birinin tırnaklarıyla meşgul olmadığı zamanlarda şampuan müşterilerine yardım ediyordu.

Curl Up and Dye hala Blessings'te en son haberler için gidilecek yerdi ve en popüler konu hala Ruby Dye idi.

Pansiyonu işleten Rachel Goodhope, elinde bir tabak limonlu çubukla randevusuna geldi.

"Ruby'nin müşterilerini almak için fazla mesai yapmak zorunda olduğunuzu biliyorum ve kapatıp eve gitmeden önce gerçekten acıkacağınızı tahmin ettim. Size küçük bir şeyler getirmek istedim, tadını çıkarın!" dedi.

"Tanrım, limonlu barlar," dedi Mabel Jean. "Limonlu her şeye bayılırım. Sana kahve getireyim mi Rachel?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Rachel tabağı kahve masasının yanına koyarken, sonra arkasını döndü. "Peki, beni kim yapacak?" diye sordu.

"Öyleyim," dedi Vesta. "Vera'nın her an bir randevusu olabilir."

"Benimle çalıştığınız için size minnettarım," dedi Rachel ve Vesta'nın sandalyesine oturup Vesta'nın Rachel'ı şampuan istasyonuna götürmeden önce omuzlarına bir pelerin geçirmesine yetecek kadar oturdu. "Ruby nasıl?" diye sordu.

"İyileşiyorum. Eve döndüğüme sevindim."

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi Rachel. "İhtiyacı olan bir şey var mı?"

Yapabileceğim herhangi bir şey?" Vesta konuşurken çalışmaya devam etti. "Sanırım Peanut bunu halleder."

"Peanut mı? O bu işe nasıl karıştı?" Rachel sordu.

"Oh, duymadın mı?" Vesta sordu. "Onlar bir çift." Rachel'ın gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Bu harika bir şey," dedi.

Konuşma daha fazla ilerleyemeden, kapının üzerindeki zil Vera'nın bir sonraki randevusunun geldiğini işaret etti.

Gece olduğunda, Blessings'teki neredeyse herkes Ruby ve Peanut'ı biliyordu ve Peanut'ın umduğu gibi, Ruby'nin mevcut durumuyla ilgili haberler, onun ve Peanut'ın bir çift olduğunu öğrenmekten çok daha az önemli hale geldi.

Yemekten hemen sonra Ruby duş almaya gitti. Yorgundu ve erken yatmayı düşünüyordu.

Peanut zamanı Laurel'i aramak için kullandı. Tam telesekretere düşeceğini düşündüğü anda, çağrı cevaplandı.

"Merhaba. Ben Jake."

"Jake, ben Peanut Buttermann. Laurel müsait mi?"

"Bonnie'yi yatırıyor. Birazdan seni aramasını söylerim." "Belki de onunla konuşmadan önce senin fikrini sormalıyım."

"Ne hakkında?" Jake sordu.

"Ruby Dye'ın evini temizlemeye istekli olup olmadığını görmek istedim. Mutfak, salon ve banyo biraz kanlı ve her yerde parmak izi tozu var. Ruby evi temizlemenin Laurel'e ilk kocasının intiharını hatırlatabileceğini düşünmüş. Sence bu işin peşini bırakmalı mıyım?"

Jake bir an tereddüt etti. "Biliyor musun... bu cevaplamam gerektiğini düşündüğüm bir şey değil. Bu tamamen Laurel'in kararı olacak. Oh...bekle. İşte şimdi geliyor."

Fıstık Laurel'in ayak seslerini ve ardından "Kim o?" dediğini duydu ve Jake'in "Bu Fıstık" dediğini duydu. "Merhaba, Fıstık!"

"Merhaba Laurel. Burada harcadığın ekstra mesai için teşekkürler." "Oh, rica ederim. Ruby nasıl?"

"Durumu çok iyi. Hâlâ yaralı ama moral olarak oldukça iyi durumda." "Bu harika. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Ben de çoğunlukla bu yüzden aradım," dedi Peanut. "Ruby'nin evini temizleme konusunda ne düşündüğünü öğrenmek istedim. Her yerdeki parmak izi tozunun yanı sıra mutfakta, koridorda ve yatak odasında kan olduğunu bilmen gerekiyor. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Eğer bu temizliği yapmak seni üzecekse, tek yapman gereken-"

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," dedi Laurel. "Neden yapmayacağımı düşündün ki?"

Peanut boğazını temizledi. "Şey, Ruby bunun size çok fazla şey hatırlatmasından korktu-"

"Adam'ın intiharından mı bahsediyorsun? O olaydan sonra bir kadının kocasının asla görmemesi gereken şeyleri temizledim. Ruby'nin evindeki kan beni korkutmaz. Ne zaman yapılmasını istiyorsun?"

"Programınıza dahil edebildiğiniz en kısa sürede. Bu büyük bir iş ve ne kadar ücret istersen o kadar iyi. Bana faturayı gönderin yeter."

"Bu benim Ruby'ye eve hoş geldin hediyem olacak ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Sen en iyisisin," dedi Peanut. "Ön kapısının anahtarı paspasın altında. İşin bitince oraya geri koy"

ve binlerce kez teşekkür et. Oh... eski bir yatak örtüsü var.

yatağının üzerine koyabileceğin bir şey. Kaçıran kişi onu dışarı taşımak için orada bulunan bir tanesine sarmış, yani çoktan gitmiş."

Laurel ürperdi. "Aman Tanrım. Bütün bunlara katlandığına hâlâ inanamıyorum. Sırada o var." "Teşekkür ederim, Laurel."

"Rica ederim. İyi akşamlar dilerim."

Peanut, Ruby'nin dünyasının bir parçasının daha yerine oturacağından memnun bir şekilde telefonu kapattı.

* * *

Wilma, kız kardeşleri Betsy ve Loretta ile bir konferans görüşmesi yapıyor ve Blessings'e seyahat planlarını koordine etmeye çalışıyordu.

"Loretta, sen ve Betsy Çarşamba günü Savannah'ya gidip benimle kalabilirsiniz, Perşembe günü de hep birlikte Blessings'e gidebiliriz. Orada kalabileceğimiz küçük, şirin bir pansiyon var ve Cuma sabahı avukatın ofisine gitmek için acele etmek zorunda kalmayız," dedi Wilma.

"Oh, kahretsin. Bu üç, belki de dört günümü alacak," dedi Loretta.

"Sızlanmayı kes Loretta," dedi Betsy. "Ben en büyükleriyim ve Elmer Amca'nın evini hatırlıyorum. Zamanında gerçekten çok güzeldi. Biraz temizlik ve boyaya ihtiyacı olsa bile, çok para eder. Birkaç arsa üzerinde yer alıyordu, bu yüzden etrafındaki araziler de büyüktü. Arazi her zaman para eder ve biz de paraya para demeyeceğiz."

"Elmer Amca'yı hatırlıyor musun?" Wilma sordu.

"Sayılır ama önemli değil," dedi Betsy.

Wilma, "Annem ölürken ona iyi bakmamızı söylediğini hatırlıyorum," diye ekledi.

Loretta homurdandı. "Ama ben onu görmeye hiç gitmedim," dedi.

"Ben de öyle," dedi Betsy.

İkisi de Wilma'nın iç çektiğini duydu. "Annemin son arzularını yerine getiremedik. İkiz kardeşinin yalnız ölmesine izin verdiğimizizi düşünmek beni kötü hissettiriyor," dedi Wilma.

"Oh, kapa çeneni, Wilma. Sen her zaman kanayan bir kalpsin. Her neyse... pansiyonda rezervasyon yaptır, Çarşamba akşamı senin evinde oluruz. Hep birlikte yemeğe çıkar ve bunu eğlenceli bir kardeş gezisi haline getiririz," dedi Loretta.

"Tamam. Çarşamba görüşürüz," dedi

Betsy. "Görüşürüz," diye yineledi

Loretta.

Wilma, "Kendinize iyi bakın," diye ekledi ve ardından konferans görüşmesini sonlandırdı.

Atlanta'ya döndüğünde Loretta koltuktan kalktı ve oturma odasına yakından baktı. Dairesini beğenmişti. Doğru semtteydi ve parası ödenmişti ama bazı güncellemelere ihtiyacı vardı. Bu talih kuşu çok işine yarayacaktı.

Wilma'nın, annelerinin son sözlerine saygı göstermemeleri hakkında söyledikleri Loretta'nın vicdanını sızlatıyordu ama yıllardır bunu görmezden geliyordu ve şimdi dikkat etmeye başlamanın zamanı değildi.

Rachel Goodhope geceden kabarması için biraz ekmek hamuru hazırlıyordu. İki odada misafirleri vardı ve bunu yaparak sabah onlara kahvaltı hazırlamaya hızlı bir başlangıç yapmış olacaktı. Mayalı hamurun üzerini streç filmle örttükten sonra büyük çanak çömlek kâsesini buzdolabına yerleştirdi ve hâlâ temizlemesi gereken dağınıklığa baktı.

Birkaç dakika sonra telefonu çaldığında dirseğine kadar sıcak suyun ve sabunlu köpüklerin içindeydi. Cevap vermeye giderken ellerini sildi.

"Blessings Yatak ve Kahvaltı. Rachel konuşuyor."

"Rachel, benim adım Wilma Smith. Perşembe gecesı için üç oda ayırtmak istiyorum." "Elbette," dedi Rachel. "Ofise gidebilmem için lütfen biraz bekleyin. Ofisin başka bir bölümündeyim. hemen şimdi."

"Elbette," dedi Wilma. "Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim ama bu konu şimdi gündeme geldi."

"Sorun değil. Sadece birkaç saniye sonra tekrar hatta olacağım," dedi Rachel. Telefonu beklemeye aldı ve koridorda koşarak ofise gitti. "Ben Rachel. Hâlâ orada mısınız?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi Wilma.

"Tamam o zaman. Üç oda mı demiştiniz?" "Evet, lütfen."

"Rezervasyon için isimleri alabilir miyim lütfen?"

"Wilma Smith, Loretta Baird ve Betsy Lowe. Biz kardeşiz," diye ekledi Wilma, sonra gözlerini devirdi ve neden her zaman kendini açıklama ihtiyacı hissettiğini merak etti.

"Bu harika! Küçük bir kız kardeşler buluşması o zaman," dedi Rachel. "Gece rezervasyonları için bir kredi kartına ihtiyacım olacak."

Wilma ona numarayı verdi, sonra Rachel'ın konuşmasını beklerken konuşmaya devam etme ihtiyacı hissetti.

"Aslında Blessings'e amcamız Elmer Mathis'in vasiyetinin okunmasına katılmak için geliyoruz. Cuma sabahı çıkış yapacağız ve daha sonra kendi evlerimize döneceğiz."

Rachel kaşlarını çattı. "Ah... Vefat ettiğini duymamıştım. Kaybınız için başınız sağ olsun. Hepimiz Elmer'ı çok severdik."

"Evet, bu harika," dedi Wilma. "Perşembe öğleden sonra erkenden görüşürüz." "Harika," dedi

Rachel. "Sabah altıdan on bire kadar kahvaltı servisi yapıyorum.

Ama burada, Blessings'te Granny's Country Kitchen adında harika bir restoran var. Yemek için mükemmel bir yer."

"Teşekkür ederim. Hallededeğimize eminim," dedi Wilma. "Görüşürüz

o zaman." "Peki, hanımefendi. Gelişinizi dört gözle bekliyor

olacağız," dedi Rachel.

Bağlantıyı kestikten sonra odaları çevrimiçi kayıt defterine gönderdi, ardından temizliği bitirmek

için mutfafa döndü. Kocas Bud'ın işi neredeyse bitmek üzereydi.

"Bu kadar geç saatte telefonda kim vardı?" diye sordu.

Rachel, "Perşembe varışlı üç oda için geç rezervasyon ve dağınıklığımı temizlediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Senin pisliğin benim pisliğimdir," dedi.

Rachel ona sarıldı. "Sen bir mücevhersin ve seni seviyorum."

Bud sırttı. "Teşekkür ederim, tatlım! Sanırım bulaşıkları daha sık yıkamalıyım. Sen yukarı çık. Kendine güzel, uzun bir banyo yap. Bunu hak ettin."

Rachel iç çekti. Uzun bir gün olmuştu. "Teşekkür ederim, hayatım. Kapıyı kilitlemeyi unutma."

Bölüm 6

Melissa Dean, patronu Fred Bloomer onu ofisine çağırdığında Bloomer's Hardware'den çıkmaya hazırlanıyordu.

"Hemen geliyorum," dedi.

Kanvas iş önlüğünü astı ve ofise doğru yöneldi. İçeri girerken ona gülümseyerek, "Ne oldu?" diye sordu. "Kapıyı kapat lütfen," dedi Fred.

Masanın çekmecesinden bir zarf çıkaran adamı izlerken Melissa'nın kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu.

Fred zarfı kızın eline bırakırken ona bakmadı bile.

"Üzgünüm, Melissa. Bunun olmasını istemezdim ama zor zamanlar geçiriyoruz ve işlerimiz düşüyor. Gitmene izin vermek zorundayım. Başka bir iş bulana kadar idare etmen için sana fazladan bir aylık maaş verdim."

Melissa adamın eline tutuşturduğu zarfa baktı ve sonra başını kaldırdı.

"Her gece çekmeceyi saydığım ve depozitoyu yatırdığım için bana yalan söylediğini biliyorum," dedi ağlamamak için kendini zor tutarak. "Geçen ay yeğenin ortaya çıktığında kovulacağımı bilmeliydim."

"Şimdi, seni kovmadım, ben-" Melissa elini kaldırdı.

"Üstüne yatma. On dokuz yıldır burada çalışıyorum. Bir yıl daha çalışsam emekliliğe hak kazanacaktım. Tommy'nin zamanında ortaya çıkması senin için ne büyük şans. Senin için daha iyisini düşündüm Fred ve seni referans olarak kullanmayacağım ve kasabadaki insanlara neden işten çıkarıldığımı anlatacağım."

"Şimdi buraya bak... Yapamazsın-"

"Evet, yapabilirim ve yapacağım. Bu benim itibarımı korumak için, biliyorsunuz. İnsanların bunca yıldan sonra kovulmak için kötü bir şey yaptığımı düşünmelerine izin veremem. Oh... ve bil diye söylüyorum... Tommy kasadan yirmilikler aşırıyor. Satış fişlerine dikkat etmeye ve kendi paranı saymaya başlasan iyi olur. Ona geri koyduruyordum ama artık tek başnasın."

Fred'in rengi soldu. "Neden söylemedin-"

"Çünkü o senin yeğenin," dedi Melissa ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

Gözyaşlarına boğulmadan önce arabasına kadar gitmeyi başardı, sonra şehir dışına çıktı, düşüncelerini toplarken amaçsızca araba sürüyordu. Eve vardığında saat akşam sekizi geçiyordu ama o günü kabullenmişti.

Bir yol ayrımındaydı.

Bu ilk kez yaşadığı bir deneyim değildi. Kocası Andy'nin öldüğü gün hayatının en kötü günüydü, bu yüzden her şeyi bir perspektiften değerlendirdiğinde, bu sadece başka bir yol ayrımıydı, dünyanın sonu değil.

Şu anda gerçek şu ki, Elmer Mathis'i kaybettiği için üzgündü ve mali durumu hakkında endişeliydi. Mathis'in malikanesi Elmer'in evini temiz tutması için ona her zaman ödeme yapmıştı. Şimdi kirasını ödemesine yardımcı olan çek hesabındaki aylık depozitoyu kaybetmek üzereydi. Hem evsiz hem de işsiz kalmak istemiyordu.

Blessings'te onun yaşındaki kadınlar için pek fazla iş yoktu. Kırk yedi yaşlı sayılmazdı ama Andy'nin ölümünden sonra Melissa saçlarına ak düşmesine izin vermişti ve en son ne zaman bir tüp ruj aldığını hatırlamıyordu.

Evine döndüğünde çantasını ve arabasının anahtarlarını koridordaki masanın üzerine bıraktı ve iş kıyafetlerini değiştirmek için odasına gitti, ardından akşam yemeği hazırlamak için bornozuyla mutfığa geri döndü.

Günün olayları iştahını kaçırmıştı ama meşgul olması gerekiyordu ve kendine omlet yapmak, yapacak enerjisi kalan tek şeydi.

Bir kâsede yumurta kırmaya başladı, ardından tavayı ısıtmak için ocağı yaktı. Yemeği hazırlarken, Peanut Butterman'ın Elmer'in vasiyetinin okunmasına katılmasını isteyen telefonunu tekrar düşündü. Elmer'in bu sabah gün ışımadan önce son nefesini verişini izlemiş ve Savannah'dan eve dönerken yol boyunca ağlamıştı, sonra iş kıyafetlerini giymiş ve dükkâna zamanında gitmişti. Bu konuda hiç konuşmamıştı ve şimdi konuşmadığı için memnundu. İsteddiği son şey birinin onun için üzülmesi idi.

Omleti bir tabağa eğdi, biberledi ve lavaboda ayakta yedi, sonra Andy'yi özlemenin görmezden gelinemeyecek kadar acı verdiği geceler için sakladığı uzun boyunlu bir şişe birayı içti.

Mutfağı temizledikten sonra yatak odasına gitti ve kendine köpüklü bir banyo hazırladı. At kuyruğunu başının üstüne tutturdu, sonra köpüklerin içine girdi ve çenesine gelene kadar eski ayaklı küvetin içine gömüldü ve gözlerini kapattı.

Neredeyse anında Andy'nin yüzü belirdi.

"Evet, duygularım incindi ama ben iyiyim. Çünkü sen vardın ve ben her zaman iyi olacağım." Sonra su soğuyana ve parmak uçları kırışana kadar ağladı.

* * *

Ruby uyuyordu ama bacakları titriyor ve ayakları tekmeliyordu. Bir kez daha kilitlenmişti

Bir türlü geçmeyen bir kabus.

Jarrood işten eve gelmemişti ve saat gece yarısını geçiyordu. Ruby karanlıkta oturma odasında oturuyor, yatmaya korkuyordu ki garaj yolunda bir araba sesi duydu. Ayağa fırladı ve perdenin arkasından baktı. Verandanın ışığından gelenin Jarrod olduğunu görebiliyordu. Kamyonetinden inerken sendelediğini görünce sarhoş olduğunu anladı. Sonra elindeki tabancayı gördü.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inledi Ruby.

Adamın kapıyı tekmelemesini önlemek için kapının kilidini açtı ve sonra kaçtı. Adam bayılana kadar saklanmak zorundaydı yoksa ölecekti ama nereye? Adam onu bulmadan bu evde saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Tek şansı evden çıkmaktı, bu yüzden mutfaktaki arka kapıya yöneldi ve adam içeri girmeden çıkabilmek için dua etti.

Ama yeterince hızlı değildi. Jarrod kapıyı arkasından çarparak eve girdi. Işıkların olmamasına rağmen, mutfığa doğru koşan kadını bir an için görebildi.

"Buraya gel, seni kaltak!" Jarrod, elindeki 22'lik tabancayı sallayarak kadının peşinden sendeleyerek giderken kükredi.

Ruby'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu ama durmaya cesaret edemedi. Adamın ayak sesleri onun çıkışını takip ettiğinde bile koşmaya devam etti.

Adam onu saçlarından yakaladığında eli kapı kolundaydı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağırdı ve onu yere fırlattı.

Ruby sırt üstü yuvarlandı ve yalvarmaya başladı.

"Hayır, Jarrod, hayır. Bana zarar verme. Lütfen, bana zarar verme."

Tabancayı kadının yüzüne doğru salladı ve sonra dolu olduğunu kanıtlamak için başının yanında yere doğru ateş etti.

Ruby uykusunda yüksek sesle çığlık attı, tıpkı o gece yaptığı gibi ve sonra çığlık atmaya devam etti.

Peanut Ruby'nin çığlığını duydu ve saniyeler içinde yataktan kalkıp koşmaya başladı. Işıkları açıp adını seslendiğinde Ruby hâlâ çığlık atıyor ve tanımadığı bir sesle yalvarıyordu.

"Ruby!"

Bir solukta doğruldu, Peanut'ın ona doğru geldiğini gördü ve yataktan fırlayıp onun kollarına atıldı. "Seni yakaladım. Seni tuttum," dedi.

Ruby'nin kolları adamın boynuna dolandı, ayakları yerden kesildi.

"Güvendesin bebeğim, güvendesin," dedi Peanut. Onları geri çekti ve pencerenin yanındaki koltuğa oturdu.

Ruby onun kollarında kıvrıldı, titriyordu.

"Konuş benimle," dedi Peanut. "İçinde tutma. Bırak

gitsin." "Çirkin, çok çirkin," dedi Ruby.

Peanut onu yüzünü görebileceği kadar geriye itti.

"Bana bakın! İğrenme görüyor musun? Yargılama görüyor musun? Sen benim için önemlisin. Seni seviyorum. Şu anda bu rüyaya kim sebep olduysa ona o kadar kızgınım ki, ona bir kırbaç atmamak için kendimi zor tutuyorum, dur tahmin edeyim. Jarrod Dye?"

Başını salladı.

Peanut onu tekrar kendine çekti. "Şimdi benimle konuş ve unutma ki ben senin düşebileceğin güvenli bir yerim." Ruby derin bir nefes aldı ve sonra ürperdi. "Aman Tanrım, Peanut."

Ruby'nin başının üstünü öptü, sonra uzun, çıplak bacaklarına baktı ve üzerindeki tek şeyin spor şortu olduğunu fark etti. Ama bu Ruby'yi rahatsız etmiyor gibi görüldüğünden, kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Ruby onun koluna uzandı, sanki bunu yüksek sesle söylemek dehşete güç veriyormuş gibi ona tutunmak istiyordu. Peanut onun derin bir nefes aldığını duydu ve sonra kelimeler dökülmeye başladı.

"Jarrod işten sonra eve gelmedi, bu da beni korkuttu. Eve sarhoş geleceğini biliyordum, bu yüzden uyumaya korktum. Karanlıkta oturup bekledim ve arabasıyla geldiğini duyunca dışarı baktım. Sendelediğini gördüm, sonra elinde silahı gördüm ve kaçtım."

Peanut sersemlemişti. Onun böyle bir hayata katlandığını asla hayal edemezdi.

"Arka kapıdan çıkamadan beni yakaladı. Yetkinin kendisinde olduğunu kanıtlamak için silahı başımın yanında yere doğru ateşledi ve sonra bağırmaya başladı. Komşulardan biri silah sesini, benim çığlıklarımı ve Jarrod'un beni öldüreceğini haykırdığını duymuş. Komşu polisi aramasaydı muhtemelen burada olmayacaktım. Jarrod saldırı suçundan hapisteyken boşanma davası açtım ve saklandım. Nerede olduğumu bilmiyordu ama ona karşı tanıklık etmek için mahkemeye gittim. Hapse girdi.

"Boşanma gerçekleşti ve gecenin karanlığında Nashville'den ayrıldım. Georgia'ya gitmem bir tesadüftü ama her gün kendime beni Blessings'e götürenin Tanrı olduğunu söylüyorum. Jarrod'u geçen güne kadar bir daha hiç görmedim ve bunu hiç kimseye anlatmadım... ta ki size kadar."

Peanut onun için o kadar öfkeliydi ki sakın ve mantıklı bir ses tonuyla konuşmak elinden gelen tek şeydi. Ama yaptı, çünkü kızın sakın ve mantıklı olmaya ihtiyacı vardı.

Çok kısa ve nazik bir öpücükle buluşmak için yüzünü eğdi. Buna muhtemelen ondan daha çok ihtiyacı vardı. "Birincisi, aramızdaki her şeyin aramızda kalacağını bil. İkincisi, unutma ki muhtemelen

Bu dublörle ilgili suçlamalar nedeniyle hayatının geri kalanının tamamı olmasa da büyük bir kısmı hapisanede geçecek, tamam mı?"

Sakin sesine rağmen Ruby'nin bakışları adamın gözlerindeki öfkeye kilitlenmişti ve onu seven adamın onun adına bu kadar öfkелendiği için bir tatmin duygusu hissetti.

"Evet, tamam," dedi.

Peanut saate baktı. Saat gece ikiye geçiyordu. "Sence tekrar uyuyabilir misin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Dün gece ben de kabuslar gördüm. Sanırım bunu atlatmak zaman alacak."

"Lanet olsun, Ruby. Bu benim için hiç iyi değil."

Kollarında hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ayağa kalktı ve onu tekrar yatağa yatırdı, sonra ı ı ı söndürmeye gitti.

Ruby, ı ıklar sönmeden önce onun uzun, çıplak vücuduna ve spor  ortunun altındaki sıkı topuzlarına bir an baktı.

dışarı çıktı. Adam onun arkasından yatağa girdiğinde, kadın titredi.

"Sadece ben varım ve seni kollarımda tutmaktan başka bir şey yapmayacağım. Senin iblislerin var Ruby. Bazen işim insanlar için iblisleri öldürmemi gerektiriyor, insan kılığına girmiş olanları bile. İşimde iyiyimdir." Yorganı ikisinin de üzerine çekti ve kendini Ruby'nin sırtına yasladı. "Ben buradayım. Tekrar rüya görmeye başlarsan haberim olacak ve kulağına o iblisleri uzaklaştıracak sihirli sözcükleri fısıldayacağım."

"Sihirli sözcükler nedir?" Ruby fısıldadı. "Seni seviyorum."

"Oh, Peanut, ben de seni seviyorum. Hem de çok."

"Bildiğim iyi oldu," dedi ve kızın boynunun yan tarafını öptü. "Şimdi uyuyacağız."

Gözlerini kapattı ama gözyaşları yine de dışarı akmaya devam etti. Hatırladığı son şey, Peanut'ın göğsünün sırtına doğru sürekli inip kalkması ve vücudunun sıcaklığıydı.

Uyandığında sabah olmuştu ve yalnızdı. Yorganı arkaya attı ve banyoya doğru giderken mutfaktan kahve kokusu geldi.

Çabucak giyindi, sonra aynanın önünde durakladı. Dudaklarındaki şişlik neredeyse inmişti ama dikişler hâlâ belirgindi. Gözündeki şişlik inmiş, yüzündeki morluklar ise yeşil ve morun parlak tonlarına dönüşmüştü. Saçlarını taradı ve sonra ellerine baktı. Birkaç gün sonra işe dönebilecek kadar iyileşmiş olacaktı. Ama dünyanın onu bu halde görmesine izin verecek miydi?

Omuz silkerek burnunun ucuyla mutfığa gitti ve Peanut'ı bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişörtle, yalınayak pastırma kızartırken buldu. Kalbi küçük bir takla attı. Bunca yıldır onun ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl fark etmemişti? Ama sonra bakmaya hazır olmadığını fark etti.

"Günaydın, Fıstık," dedi.

Gülümseyerek ona doğru döndü.

"Günaydın, tatlım. Hey! Yüzündeki şişlik gerçekten iniyor, özellikle de dudakların. Bir lokma katı yiyecek deneyip nasıl olduğunu görmek ister misin?"

"Evet, eğer pastırma ise," dedi.

Eğildi ve onu dudaklarından öptü, ama o kadar nazıkçe öptü ki, tıraş sonrası harika bir kolonyanın kokusunu yakından almasaydı, bunu yaptığını anlayamayabilirdi.

"Patron Bacon, değil mi? Benim için doğru kadın olduğunu biliyordum. Kendine pastırma ve kahve al."

Şu son parçaları da tavadan alır almaz biraz yumurta çırpacağım."

"Nefis," dedi Ruby ve pastırmanın ilk ısırığının lezzeti karşısında gözlerini devirdi.

"Tamam mı?" diye sordu. "Ağzını acıtmıyor mu?"

"Yemeyi bırakmama neden olacak kadar değil," dedi ve kendine bir fincan kahve doldurdu. "Gazete masanın üzerinde. Ben buradaki işimi bitirirken sen de otur ve dinlen."

Ruby masadaki yerine kaydı, bir eliyle gazeteyi açarken diğer eliyle pastırmasını bitirdi. Tüm

bunları sonraya saklayarak okumadan sayfalara göz gezdirdi ve

gazeteyi bir kenara bırakmak üzereydi ki arka sayfada bir hikâye olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak sonuna kadar okudu, sonra kâğıdı tekrar katladı ve Peanut tabaklarını masaya taşıırken bir kenara itti.

"Çok iyi görünüyor. Tüm bunlar için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Ruby.

"Başka türlü olmasını istemezdim," dedi Peanut. "Tost denemek ister misin?" "Bugün olmaz," dedi. "Önce bunun nasıl gittiğine bakacağım."

Kendisi için bir parça tost yağlamaya başladı. "Gazetede ilginç bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Kaşlarını çatı. "Son sayfanın iç kısmında çocuk istismarıyla ilgili bir haber gördüm. Neden baş manşet bu değildi? Fiziksel ve cinsel istismar bu ülkede bir salgın."

Peanut konuşmadan önce onun yumurtasından bir ısırık almasını izledi.

"Belki de insanların seni böyle görmesini istememenle aynı sebepten," dedi.

Ruby gözlerini kırıştırdı, sonra da yumurtasını yuttu. O kadar uzun süre orada oturdu ki Peanut onun duygularını incittiğinden korktu ve tam özür dileyecekken konuşmaya başladı.

"Haklısın! Kesinlikle haklısınız! Utanç verici. İşte bu yüzden! Mağdurlar kendilerini bilinçaltında utandırırken, diğerleri onları açıkça utandırır."

Ağzına bir lokma daha yumurta attı ama hâlâ kaşları çatıktı.

Peanut ne söyleyeceğinden emin değildi ama içinden bir ses söylediklerinin Ruby Dye'ın altında yeni bir ateş yaktığını söylüyordu.

"Bugün ne yapacaksın?" Ruby sordu. "Oh, sadece burada seninle takılacağım."

"Sanırım alışverişe gideceğim ve moral desteği için seni yanımda istemiyorum." Ağzı açık kaldı. "Ama sen-"

Çatalını ona doğrulttu. "Evet."

Sırıttı. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi çok seveceğim."

"Umarım öyledir," dedi ve sonra bir lokma daha yumurta aldı. "Bunlar çok güzel bu arada.

Ben de iyi bir aşçıyım."

"Ruby, bunu zaten biliyorum. Son altı aydır ara sıra senin evinde yemek yiyorum, hatırladın mı?"

Sırıttı. "Zavallı Peanut. Tüm o komite toplantıları," dedi, güldü ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Ahh. Yemek yemek iyidir. Gülmek hâlâ acıtıyor."

"Nereye gidiyorsun?" Peanut sordu.

"Dükkânda işe başlayacağım. Her zaman malzemeye ihtiyaçları oluyor. Ayak işlerini yapabilirim. Sonra da seninle Granny's'de öğle yemeğinde buluşmayı çok isterim. Bu benim ilk insan içine çıkışım olacak ve bakışlardan *ya da* olası kaba sorulardan çekinmeyeceğim, ancak soruları çirkinse insanları sordukları *için* utandıracağım."

Peanut, kızdığında gözlerinin nasıl parladığını ve çenesinin nasıl kurulduğunu izliyordu. Sonunda seviştiklerinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

"Büyükkannene varma zamanı geldiğinde bana haber ver, orada olacağım."

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi.

"Seni her zaman 'anlayacağım' Ruby. Sen benim kalbimsin," dedi ve bir elini onunkinin üzerine koydu.

Ruby ayağa kalktı, ona sarılacak kadar uzun süre kucağına kayd. "Seni seviyorum. Bunu daha önce hiç bir erkeğe söylememiştim."

Peanut'ın kalbi kabardı. "O halde bana şansımı deneyecek kadar güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Çok kolay," dedi ve sırıttı. "Şimdi soğumadan kahvaltını bitir," diye emretti ve sandalyesine geri kayd.

"Peki efendim," dedi Peanut ve yemeğine yumuldu.

* * *

Ruby yeni bir neşeyle uyanırken, Melissa Dean yol ayrımında olduğu gerçeğine uyanıyordu. Dün gece yatağa biraz yenilmiş hissederek girmişti.

Ve sonra uyandı.

Bugün yeni bir yola ilk adımını attığı gündü. Ancak bu yolculukta eski Melissa'yı yanında götürmeyecekti ve ondan kurtulmak için Curl Up and Dye'ı ziyaret etmesi gerekiyordu.

İlk kahvesini içip telefonunu eline alarak numarayı Google'da aramaya başladığında saat sekizi biraz geçiyordu. Telefonun zil sesini dinlerken, acaba çok mu erken aradım diye düşündü ama sonra telefona biri cevap verdi.

"Curl Up and Dye, Vera konuşuyor."

"Günaydın, Vera. Bu Melissa Dean."

"Merhaba, tatlım. Senin için ne yapabilirim?"

"Düzeltilmeye ihtiyacım var. Saçım berbat. Berbat haldeyim. Yardım edebilir misiniz?"

Vera, Melissa'nın sesinde randevu ihtiyacından çok daha fazlasını duydu.

"Az önce Vesta'nın saat dokuzdaki randevusunu iptal etmek için aradılar. O saate kadar buraya gelebilirseniz, randevunuz var demektir."

"Aman Tanrım! Bu harika! Bu kadar erken olacağını hayal etmemiştim. Evet, evet, teşekkür ederim. Orada olacağım."

"Güzel. Yakında görüşürüz," dedi Vera ve telefonu kapattı.

Melissa bağlantıyı kesti, ardından tost makinesi kızarmış ekmeği fırlattığında sevinçle masayı tokatladı. Tostu almak için ayağa fırladı, tereyağladı ve yaklaşan randevusu için çok endişeli olduğundan tadına bakmadan yuttu.

Çabucak giyindi, sonra çıkmak üzereyken aynada kendine bakmadığını fark etti ve geri dönüp banyoya gitti. Bir süre baktı, sonra parmağını kendi yansımasına bastırdı.

"Sen benim geçmişimin bir parçasısın. Katılımınız için minnettarım ama artık dinlenmek üzeresiniz." Dakikalar sonra, kapıdan çıkmıştı.

* * *

Serin bir gün olduğu için Ruby kot pantolon, yumuşak mavi kablo örgü kazak ve siyah deri yarım botlarıyla uyumlu küçük bir siyah deri ceket seçti.

Saçlarını düzeltti, hâlâ çilek sarısı rengine bakıyordu ve gelecekte bir gün bunu değiştirmeyi düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordu. Morlukları kapatacak kadar makyaj malzemesi yoktu, bu yüzden morlukların parlamasına izin vermeyi tercih etti. Cildini yumuşak tutmak için ağzına biraz şeffaf dudak parlaticısı sürdükten sonra, tam Peanut içeri girerken kıyafetinin tamamına bakmak için geri çekildi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi.

Başını iki yana salladı. "Her zaman doğru zamanda doğru şeyi söylüyorsun." "Ben doğrularımı söylerim," dedi.

Ruby tekrar aynaya döndü. "Bu saç rengi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Çok sık değiştirdiğimi biliyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu? Diğerinden daha çok sevdiğin bir renk var mı?"

Peanut onun arkasından yürüdü. Bir an durdu, onun üzerinde yükseldi, sonra omuzlarına uzandı ve saçlarını yüzünden çekti.

"İşte sevdiğim şey bu. Bu yüzü. Seni. Sen benim için aşkın rengisin Ruby. Saçına ne yaptığın umurumda değil."

Ruby birden gözyaşlarına boğuldu. "Oh, Peanut. Yine başardın. Seni bulmamı beklediğin için teşekkür ederim."

Peanut kollarını ona doladı, elleri hafifçe göğüslerinin üstünde durdu.

"Seni seviyorum. Bugün ne yaparsan yap, en iyi yaptığın şeyi yapacaksın, yani dalga yaratacaksın güzel kız."

Ruby gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. "Tamam, arabamı alabilmem için beni eve götürmene hazırım. Anahtarlar çantamda. İçeri girmeme gerek yok."

"Ben hazırım," dedi ve ceketini kaptığı gibi onu takip etti.

Birkaç dakika sonra onu kaldırımında indirdi, sonra da adımlarında hiçbir aksama olmadan doğruca arabasına gidişini izledi. Arabası çalışır çalışmaz da uzaklaştı.

Ruby emniyet kemerini taktı ve dikiz aynasını düzelttikten sonra arabadan inip dükkânına doğru yola koyuldu. Hayatının kontrolünü yeniden eline almak iyi hissettiriyordu.

* * *

Melissa salona girdi, kapının üzerindeki küçük zil gelişini haber verdiğinde gülümsedi.

Vesta aceleyle ön tarafa geldi.

"Melissa! Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Vesta. "Ceketini şuraya asabilirsin, sonra da beni takip et."

Melissa, Vesta'yı istasyonuna kadar takip ederken heyecanlanmaya başlamıştı bile.

"Buraya oturun ve şampuan istasyonuna gitmeden önce ne istediğinizi konuşalım, tamam mı?"

Melissa oturmuş, Vesta giysilerinin üzerine bir pelerin geçirip boynundan tuttururken olan biteni izliyordu.

Vera, LilyAnn Dalton'ın saçlarını fönlüyordu ve kocası Mike'tan bahsederken sesinde öyle bir sevgi vardı ki, Andy'ye karşı da böyle davrandığını hatırlayan Melissa'nın içi sızladı.

Sonra Vesta Melissa'nın saçındaki at kuyruğu tutucusunu çıkarıp istasyona attı ve Melissa'nın saçının uzunluğunu ve dokusunu anlamak için parmaklarıyla taramaya başladı.

"Peki bugün ne yapıyoruz?" Vesta sordu.

"Beni değiştiriyoruz," dedi Melissa. "Saçlarımı kesin, boyayın ve kırk yedi yaşımdan daha genç görünmemi sağlayın çünkü yeni bir işe ihtiyacım olacak."

Çalışma odası, bu ifade kafalara dank edince bir an sessizliğe

gömüldü. "Ne oldu?" Vesta haykırdı.

"Fred bırak gideyim."

"Aman Tanrım!" LilyAnn dedi ki. "Aklını mı kaçırdı?"

Melissa omuz silkti. "Yeğenimin bir işe ihtiyacı vardı ve Fred'in iki tezgâhtara ihtiyacı yoktu." Vera gözlerini devirdi. "Özür dilerim, tatlım."

Melissa omuz silkti. "Dün gece kendim için üzüldüm. Bu bir şeyin sonuydu ama bugün başka bir şeyin başlangıcı."

"Aklında bir saç modeli var mı?" Vesta sordu.

"Sadece bu değil," dedi Melissa. "Yüzüme uyacak şekilde kes. Tenime uyacak şekilde renklendirin." Ve bunun üzerine Ruby arka kapıdan içeri girdi.

"Günaydın hanımlar. Bugün hava biraz serin. Merhaba, LilyAnn. Yakışıklı kocan nasıl? Melissa Dean, seni görmek ne güzel. Kesiyor muyuz, boyuyor muyuz, yoksa her ikisini de mi yapıyoruz?"

Kısa bir an şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra LilyAnn derin bir nefes aldı. "Seni dimdik ayakta ve konuşurken gördüğüme çok sevindim," dedi ve ağlamaya başladı.

"Ağlamak yasak," dedi Ruby. "Ben hayattayım."

Melissa bir elini uzattı ve Ruby onu sıkarak ellerindeki iyileşmekte olan kesikleri ve yayılan morlukları gösterdi.

"Bilmeni isterim ki sen benim yeni favori süper kahramanımsın. Duyduğuma göre kışını tekmeleyip kendini kurtarmışsın. Kendimi kurtarmak için ipuçlarına ihtiyacım var. Dün kovuldum, yerel bir iş duyarsan beni haberdar et. Çalışmak için şehir dışına çıkacak havamda değilim."

Ve böylece şok geçti ve herkes işine geri döndü, birbirinin arkasından konuşarak, gülerek ya da dehşet içinde çığlık atarak, hikaye neyi gerektiriyorsa.

Ruby onların seslerinin enerjisinin içinden akıp gitmesine izin vererek yaralı ruhunu iyileştirmeye yardımcı oldu. İstasyonundaki sandalyeye oturdu, Vesta'nın Melissa'nın saçını şampuanlamasını

izledi, sonra da çene hizasındaki

kesmeye başladı. Ruby, Melissa'nın seçtiği saç rengini görünce ona başıyla onay verdi.

"Bu koyu kahverengi senin büyük, yeşil gözlerinle muhteşem görünecek."

"Bu benim doğal saç rengim," dedi

Melissa. Ruby onun sesindeki heyecanı duydu.

"Değişiklik iyidir," dedi ve ayağa kalktı. "Kızlar, yapılması gereken bir iş var mı? Tuvalet kâğıdı ve kâğıt havlu durumumuz nasıl? Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ben çalışmak için buradayım."

Vesta sırtıttı. "Aferin sana. Tuvalet kâğıdına ihtiyacımız var, ama ne zaman yok ki? Mabel Jean öğleden sonraya kadar gelmeyecek ama onun için kâğıt havlumuz tamamen bitti. Kasayı kontrol edebilirsin. Bozuk paraya ihtiyacımız olabilir."

Vera kurutma makinesini sesini duyuracak kadar uzun süre kapattı. "Müşteri dolabı için soda getirecektim ama unuttum."

Ruby tamam anlamında el salladı ve kasayı kontrol etmek için ön tarafa koştu. Yirmilikler halinde yüz dolar çıkardı, sonra adımlarını hızlandırarak geri döndü.

"Ben seni korurum," dedi. "Yakında geri döneceğim. Hanımlar, eğer ben dönmeden gitmiş olursanız, saçlarınızın keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim Ruby!" dedi LilyAnn.

Ruby el salladı ve girdiği gibi aniden arka kapıdan çıktı. İkizler birbirlerine baktılar ve sonra sırttılar.

Vesta, "Ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce burada olan kadından bir adım geri gitti," dedi. Vera omuz silkti.

"Ruby ruhunu yeniden buluyor. Şimdi Melissa, hadi şu renkleri giyelim ve bakalım senin için ne gibi yaramazlıklar yapabileceğiz."

Bölüm 7

Ruby önce Piggly Wiggly'ye gitti ve mağazaya girer girmez bir alışveriş arabası aldı. Doğruca kâğıt havlu reyonuna gitti, birkaç rulo attı, sonra tuvalet kâğıdı reyonuna yöneldi. Bu işleri yapmak o kadar normal geliyordu ki, birinin nefes nefese kaldığını duyana kadar neredeyse görünüşünü unutmuştu. Bir an panikledi ve sonra arkasını dönerken çenesini tuttu.

Precious Peters yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle birkaç metre ötede duruyordu.

Ruby iç çekti. *Ve işte başlıyoruz.*

"Günaydın, Kıymetlim. Seyahat acentesinde işler nasıl?"

"Aman Tanrım, Ruby. Yüzün."

Ruby sanki hiçbir şey olmamış gibi elini salladı. "Siyah gözler ve dudajımda üç dikiş mi? Bir de diğer adamı görmelisin."

Precious gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Demek ki beni kaçırın kişi daha kötü görünüyor," dedi Ruby. "Bu kış rezervasyon yaptırmak için çok seyahat ettin mi?"

Precious konu değişikliğini takip edecek kadar odaklanamadı. "Uh... Ben..."

"Gerçekten mi?" dedi Ruby. "Daha fazla olacağını düşünmüştüm. Acele etmeliyim. Öğle yemeği için Peanut'la buluşmaya geç kalmak istemiyorum. Sonra görüşürüz."

Biraz tuvalet kâğıdı attıktan sonra soda reyonuna yöneldi. Sırada görmesi gereken onca insan arasında, Mercy ve Lon Pittman evlenmeden önce Mercy Dane'e iftira attıkları için güzellik salonundan kovduğu üç kadın vardı. Sonunda Mercy'den özür dileyip Ruby'nin salonundaki rezervasyon kayıtlarına geri dönmüş olmaları konunun dışındaydı. Onlar her zamanki işgüzarlardı.

Yüzlerindeki şoku görünce kendini hazırladı ve eski "en iyi savunma iyi bir hücumdur" sözünü uyguladı.

"Merhaba, Betina. Molly, köklerini gördüm. Rengini yaptırmak için randevu alman gerekiyor. Angel... yine kendi perçemini mi kesiyorsun?"

Angel elleriyle alnını kapatırken Molly başının üst kısmını tuttu. Betina öylece bakakaldı.

"Görünüyorsun..."

"Bana ne söylediğine dikkat et. Bugün aptallara karşı iyi hisler beslemiyorum. Hiç bu kadar çok

Hayatım boyunca bir çift siyah göze şok bakışlar yaşadım."

Betina dudağına dikiş atılmasının acısını hayal etmeye çalışarak soldu, sonra içini çekti ve Ruby'ye sarıldı. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Hepimiz dua ettik."

"O zaman sana teşekkür ederim, çünkü hayatta kalmak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı." Angel ağlamaya başladı. "Seni incittiği için özür dilerim," diye hıçkırdı.

Ruby sırtıttı. "Sen onun yarısı kadar bile üzgün değilsin." Molly'nin nefesi kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Alt dudağımda üç küçük dikiş var. Ona kaç tane koyduklarını saymayı bıraktım."

"Bunu... ona sen mi yaptın?"

Ruby gözlerini devirdi. "Şey, evet. Sen kendi hayatını kurtarmaya çalışmaz mıydın? Dinle, acele etmem gerek. Dükkândaki kızlar beni bekliyor, o yüzden işlerimi bitirmeliyim." Sonra Molly ve Angel'ı işaret etti. "Birkaç gün içinde işe döneceğim. Bir randevu alın."

"Evet, yapacağız," diye yankılandılar.

Ruby onları iterek altılı gazlı içeceklerin bulunduğu reyonun sonuna gitti ve üç farklı marka aldı, sonra da kasaya yöneldi. Sıralar uzundu ve insanlar bakıyordu, bu yüzden çenesini kaldırdı ve otomatik kasaya gitti. Aldıklarını arabasına koyduğunda saat on bire beş vardı; para üstü almak için bankanın arabaya servis bölümünden geçmesine yetecek kadar zaman vardı.

Arabaya servis sırası çok kısaydı. Ruby arabayı park etti ve yirmi dolarlık banknotları çıkarıp kucağına bıraktı.

Bir araba uzaklaştı ve şimdi önünde sadece iki araba vardı. Buzz Higdon eski pikabıyla pencereye yanaşmıştı. Kadın sırtıttı. Buzz henüz hoparlöre hakim değildi ve işlemleri boyunca o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki, camları açılmış iki araba arkasından bağırdığını duyabiliyordu.

Sonra Buzz uzaklaştı ve onunla pencere arasında sadece bir araba vardı. İnsanların vezne kafesinin içinde toplandığını, ona baktıklarını ve işaret ettiklerini fark edene kadar pek dikkat etmemişti.

El salladı.

Silah sesinden sonra bildircin gibi dağıldılar.

Önündeki araba hareket etti ve kadın veznenin camına yanaşarak çekmecenin açılmasını bekledi. Geldiğinde parayı çekmeceye koydu.

"Merhaba, Randall. Dükkan için bozuk paraya ihtiyacım var. Bir deste bir, kalanı da beşlik ya da onluk olsun." "Peki, hanımefendi. Hemen," dedi.

Randall Meeks kravatının düğümünü kaydırdı ve işlemi tamamlamak için banknotlara uzanırken gözlerini başka tarafa çevirdi.

Ruby onun yanından geçerek yaklaşık bir metre ötede duran ve hepsi de ona bakan veznedarlara baktı.

Tekrar el salladı.

El sallayarak karşılık verdiler, sonra başlarını eğip işlerine geri döndüler.

İç çekti. Bu hiç de hayal ettiği kadar zor değildi. Randall para üstünün bulunduğu çekmeceyi açtığında zarfı çıkardı.

"Senin için başka bir şey yapabilir miyim Ruby?"

Randall sordu. Ruby sırttı. "İş arkadaşlarına iyi olduğumu söyle yeter."

Yüzü kızardı. "Evet hanımefendi ve bunu duyduğuma sevindim."

Dükkâna geri döndü, çantaları boşalttı ve Mabel Jean arka kapıdan içeri girdiğinde parayı çekmeceye geri koyuyordu.

Ruby'yi görünce kocaman bir sırtış attı ve koşarak gelip ona sarıldı.

"Seni burada, ait olduğun yerde görmek ne kadar güzel bilemezsin!" dedi Mabel Jean. Ruby de ona sarıldı. "Burada olmak çok güzel, tatlım. Nasıl gidiyor?"

"Oh iyi, iyi. Bu sabah dişçi randevum vardı ve salyalarım akıyor gibi hissediyorum."

Ruby güldü ve dikişlerinin çekilmesine hiç aldırmadı.

"Tanrı kalbini korusun. Sen uyuşmuşsun, ben de ağrıyorum. Bu şovla yola devam edebiliriz, değil mi?" Mabel Jean kıkırdadı ve sonra Ruby çalışma alanına geri dönerken ceketini asmaya gitti.

Vesta, Sue Beamon'ın saçını her zamanki soluk leylak rengine boyuyordu. Stilistler Sue'nun saçları için kaç kez kibarca farklı bir renk önermiş olsalar da Sue, Vera'nın "yaşlı kadın moru" dediği rengi seçmekte kararlıydı.

Vera moladaydı ve bir sonraki randevusunun gelmesini bekliyordu.

"Kurabiye ister misin Ruby?" Vera, içinde ev yapımı kurabiyeler olan bir kap uzatırken sordu. "Yulaf ezmeli kuru üzümlü."

"Ummm, kulağa hoş geliyor ama birazdan Peanut ile öğle yemeği yiyeceğim, o yüzden iştahımı kaçırmak istemiyorum." Vera sırttı. "Oh, ikinizin arasındaki hiçbir şeyi mahvetmek istemem."

Ruby sırtarak, "Çok kötüsün," dedi.

Ruby giderken Vera kaşlarını salladı ve kurabiyesinden bir ısırık daha aldı.

Ruby arabasına geri döndü ve Peanut'a bir mesaj gönderdi.

Büyükanneme gidiyorum. Sana bir koltuk ayırayım.

Sonra arabayla uzaklaştı.

* * *

Mesaj nihayet geldiğinde Peanut rahat bir nefes aldı ve uzun adımlarla arabaya yöneldi. Bunu yapacak cesarete sahip olduğu için Ruby'yle gurur duyuyordu. Eğer biri onun önünde ona kaba davranırsa, her şey biterdi. Sonra Granny's'e girdiği anda onu gördü ve rahat bir nefes aldı.

Lovey tipik Lovey tarzıyla kabinde onun yanında oturuyor, ağzından çok elleriyle konuşuyordu.

Adam sırttı. Lovey her zaman, eğer biri onu bağlarsa konuşamayacağını söylerdi.

Oda şimdiden dolmaya başlamıştı ve kimse bakmıyormuş gibi yapmıyordu, bu da onun hoşuna gitmiyordu. Onlara bakacakları bir şey vermeye karar verdi ve odaya girerken jüri moduna geçti, bakışlarını kırmak için kasıtlı olarak Ruby ile aralarında yürüdü. Kafalarını kaldırdıkları anda onlara sert bir bakış attı ve yürümeye devam etti.

Lovey kabine ulaştıktan sonra ayağa kalktı.

"Bugün özel köfte var. En sevdiklerinden biri olduğunu biliyorum."

"En sevdiğim tam şurada oturuyor," dedi Peanut ve Ruby'yi işaret etti. Lovey kıkırdadı.

Peanut eğilip Ruby'yi dudaklarından öptü ve sonra karşısındaki koltuğa oturdu. "Merhaba sevgilim," dedi. "İyi bir sabah geçirdin mi?"

Ruby'nin tüm vücudu onun içeri girdiğini gördüğü anda rahatlama moduna geçmişti. "Evet, öyle. Eve gittiğimizde sana her şeyi anlatacağım."

Ve Blessings'in geri kalanı Peanut ve Ruby'nin birlikte olduğunu böyle öğrendi. Onu Tanrı'nın ve herkesin önünde öpmüştü ve sonra onun evinde kaldığını itiraf etmişti. Yüzü birdenbire aşk hayatının önüne geçmişti.

Peanut göz

kırptı. Ruby

sırıttı.

"Ben köfte ve patates püresi yiyeceğim," dedi Ruby. "Yemesi kolay."

"Ben de aynı şeyi yiyorum," dedi Peanut. "Bu ve Mercy'nin cennet gibi bisküvilerinden biraz."

"Tereyağı damlıyor," diye ekledi Ruby.

Lovey'nin garsonlarından biri bugün dışarıdaydı. Görevde sadece Wendy ve Lila vardı ve onlara yetişmek için acele etmeleri gerekiyordu. Wendy, Ruby ve Peanut'ın kendi bölgesinde olduğunu görünce Peanut'ın dikkatini çekti ve birkaç masa öteden, "Hemen geliyorum," diye seslendi.

Çiçekçi dükkânının sahibi Myra Franklin bir masa ötede, koridorun karşısındaydı ve sırtı onların standına dönüktü ama belli ki bu duymasına engel olmamıştı.

Myra, "Sadece köfte, patates püresi ve Mercy'nin bisküvilerinden istiyorlar," dedi ve bunu söylediği anda kulak misafiri olduğunu herkese belli ettiğini fark etti. Müşteriler kahkahalara boğulurken yüzü kızardı.

Herkes güldü ama en çok Ruby ve Peanut güldü ve Peanut, Myra'nın haklı olduğunu belirtmek için Wendy'ye başparmağıyla onay verdiğinde yine güldüler.

Bu, odanın havasını belirledi ve hiç değişmedi. Ruby hâlâ Ruby'ydi ama siyah gözleri ve bir erkek arkadaşı vardı.

Blessings'te hayat devam ediyordu.

* * *

Melissa, Curl Up and Dye'dan Vesta'nın saçlarına uyguladığı koyu çikolata mocha rengiyle çıktı

omuz hizasında kesilmişti. Kalın, parlak saç telleri yürürken sallanıyordu ve Mabel Jean'in yaptığı makyaj ona ihtiyacı olan güveni veriyordu.

Doğruca Kitty Carlton'ın Eşsiz Butiği'ne gitti ve fermuarlı bir çanta içinde bir kıyafetle çıktı. Bu kıyafeti Elmer'in onuruna düzenlenen vasiyet okuma töreninde giyecek ve günün geri kalanını yeni iş başvuruları yaparak geçirecekti.

Bugünlerde iş başvurularının çoğunlukla internet üzerinden yapıldığını zaten biliyordu, ama burası Blessings'ti ve işe alımlar hâlâ yüz yüze yapılıyordu. Yıllardır nalbur dükkânında para yatırıp defter tuttuğu için, önce her iki bankaya da başvuracaktı.

Arabasına doğru yürürken kafalar dönüyordu ve Melissa çoğunun onun kim olduğunu bilmediğini biliyordu. Sırıttı. Bunu yıllar önce yapmalıydı. Eve gidip bakışlarını boşa harcamak istemediğinden eczaneye uğrayıp bir ruj aldı, sonra biraz daha harcayıp Granny's'de Mercy Pittman'ın turtasından bir parça ısmarlamaya karar verdi.

Tam Peanut ve Ruby'ye servis yapılırken içeri girdi, sonra oturacak bir yer aradı. Ruby onu gördü ve baş parmağıyla onayladı.

"Harika görünüyorsun, Melissa! İyi seçim!"

Melissa sıırıttı ve sonra odanın diğer tarafında tek başına oturan kiliseden bir arkadaşını gördü ve ona doğru ilerledi.

Şok ve şaşkınlık dolu bakışlar Melissa'nın egosu için çok değerliydi, ama kasabadaki dedikoducular için daha da değerliydi. Ruby Dye'ın bir erkek arkadaşı vardı ve Melissa Dean kendine bir makyaj yaptırmıştı.

Odadaki bekâr erkekler birden dikkat kesildi, hatta birkaçı yanlarından geçerken içlerini çekti.

Hatta bir adam göz kırptı. "İyi görünüyorsun Melissa," dedi.

"Oh, kapa çeneni, Roscoe. Yıllardır hırdavatçıda bana bakıp duruyorsun ama bir merhaba bile demedin. Ve sen evlisin. Yemeğini ye," diye mırıldandı.

Roscoe sıırıttıp yüzü kızarıırken, masadaki arkadaşları bu aşağılamayla ilgili olarak ona takılmaya başladılar. "Hey, Jane, sana katılmamın sakıncası var mı?" Melissa sordu.

Jane Farris başını kaldırdı ve kendisiyle kimin konuştuğunu anlayınca gözleri büyüdü.

"Melissa mı? Aman Tanrım! Evet, otur, otur. Okul çıkış saatine kadar Before and After'a dönmek zorunda değilim."

Melissa oturdu. İş arıyordu ama Jane gibi bir kreş işletmek istemediği kesindi.

Jane sıırıtarak masaya doğru eğildi ve Melissa'nın elini okşadı. "Bana her şeyi anlat! Bütün bunlara ne sebep oldu?" diye sordu.

"İş arıyorum. Fred dün gitmeme izin verdi."

Jane'in nefesi kesildi, komşu masalardaki insanlar da öyle, ama Melissa'nın umurunda değildi. Asıl utanması gereken Fred'di.

"Neden?" Jane sordu.

"Yeğeni için bir işe ihtiyacı vardı. Olur böyle şeyler." Sonra Jane'in tatlısını işaret etti. "Çok güzel görünüyor. Ne çeşit?"

"Oh, hindistancevizi kreması," dedi Jane. "Bu benim favorim ve Mercy hayatımda yediğim en iyi turtta hamurunu yapıyor. Bu kadar genç bir kadının bu kadar harika bir fırıncı olduğuna inanamıyorum, biliyor musun?"

Melissa sırttı. "Herkesin bir yeteneği vardır, ama Mercy'nin durumunda bence birkaç tane var. O özel biri, değil mi?"

Jane başıyla onayladı. "Turtamdan bir ısırık ister misin?"

"Asla olmaz! Ben kendime ait bir parça istiyorum," dedi Melissa ve yoldan geçen bir garsona işaret etti. "Bir parça hindistan cevizi kremalı turtta ve bir bardak tatlı buzlu çay, fırsatınız olduğunda."

Wendy mutfağa girerken ona sırttı ve başparmağıyla onayladı.

"İşiniz için üzgünüm ve Elmer Mathis'in vefatına da çok üzıldüm. İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Melissa. "Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ve artık Alzheimer hastalığına yakalanmadığı için mutluyum ama onu özleyeceğimden eminim."

"Servis hakkında bir şey biliyor musun?" Jane sordu.

"Cenaze töreni yapmayacağını biliyorum. Karısı Cora'nın yanına defnedilmekten başka bir şey istemiyordu." Jane, "Anlıyorum," dedi ve sonra Wendy elinde bir parça turtta ile gelip Melissa'nın önüne koydu.

yer.

"Buzlu çay geliyor ve bir milyon dolar gibi görünüyorsun," dedi ve göz kırptı.

Melissa turtasına yumuldu, bir arkadaşıyla yemeğini paylaştığı için mutluydu. Turtası bittikten sonra Jane'le konuşmaya devam etti, sonra da gidecek başka bir yeri olmadığını fark etti. Birkaç iş başvurusu almaya niyetliydi, o yüzden bunu hemen şimdi yapabilirdi.

"Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gitmem gerekiyordu. Eşlik ettiğin için teşekkürler Jane. Kilisede görüşürüz," dedi Melissa. Masaya bir bahşiş bıraktı ve çıkarken turtasının parasını ödedi.

Arabaya bindikten sonra rujunu tazeledi, ardından doğruca bankaya doğru yola koyuldu ve aldığı ikili bakışlardan gizliden gizliye keyif aldı.

İlk masada durdu.

"Bir iş başvurusu alabilir miyim, lütfen?"

Kadın başını kaldırdı. "Melissa?"

Sırttı. "Evet, benim. İş başvurusu mu?" "Artık

hırdavatçıda çalışmıyor musun?" "Hayır. Fred

gitmeme izin verdi."

Kadının nefesi kesildi. "Ama

neden?" "Onun yeğeni benim
işimi yapıyor."

Kadın gözlerini devirdi. "Özür dilerim." Bir çekmece açtı ve bir başvuru formu çıkardı. "İşiniz
bittiğinde bana geri getirin."

Melissa, "Çok teşekkür ederim," dedi ve içeri girdiği gibi aniden dışarı çıktı.

Ama Blessings'i tanıyordu. Fred Bloomer'in adam kayırma yüzünden onu kovduğu ve kendisinin de iş aradığı hava karardığında tüm kasabada duyulmuş olacaktı. Bu kendini korumak içindi. Fred'in kötü davranışlarını kendi iyiliği pahasına saklamıyordu. Hayatta kalmak için çalışmak zorundaydı.

Diğer bankaya uğrayıp işlemi tekrarladı ve sonra eve gitmeye karar verdi. Bu bankalardan herhangi birinde çalışmak onun ilk tercihi olacaktı, bu yüzden bankalardan herhangi birinin ona iş teklif edip etmediğini görmek için başka iş başvurularını beklemeye karar verdi.

Melissa eve gittiğinden daha iyimser bir şekilde döndü ve bir fincan sıcak çay ve başvurularla yerleşti. Adını yazdı ve sonra durdu. Bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Andy öldükten hemen sonra. Ve şimdi yeniden başlamak zorundaydı.

Crossroads.

Hayat her zaman yol ayrımlarıyla doluydu.

* * *

Ruby bir lokma daha yutamayacak kadar doyana kadar yedi, sonra tabağını kenara itti.

"Bunu yemeyecek misin?" Peanut sordu.

"Hayır, sen buyur" dedi ve adam buyurunca güldü. "Hiç doymuyor musun?"

Peanut omuz silkti, patates püresi ve köfte artıklarını toplayıp tabağına aktarırken.

"Hatırlasam bile hatırlayamam," dedi ve sırtıttı.

Ruby yeniden yaşamaya başladığını ve burada geçirdiği onca yılın iyileşmek ve güvenmek için ihtiyaç duyduğu zaman olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Turta ister misin?" Peanut sordu.

"Çok doluyum ama sende biraz var. Salonda beni bekleyen kimse olmadığı için acelem yok."

Wendy bardaklarını yeniden doldurmak için yanlarına geldi. "Tatlı isteyen var mı?" diye sordu.

Peanut elini kaldırdı. "Mercy bugün ne tür pastalar yaptı?" diye sordu. "Elmalı ve şeftalili."

"Şeftali, lütfen, bir top vanilyalı dondurma ile."

"Tamamdır. Sizin için bir şey var mı, Bayan Ruby?"

Ruby, "Ondan bir ısırık alacağım," dedi.

"O zaman o pastanın yanında birkaç kaşık getirsen iyi olur. Bir ısırığın yeterli olmayacağını düşünüyorum," dedi Peanut.

"Geliyor," dedi Wendy ve siparişi teslim etmeye gitti.

Ruby masaya doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Peanut

öne doğru eğildi. "Tatlıyı paylaştığınız için mi?"

"Beni sevdiğin için," diye fısıldadı Ruby, sonra onun gözlerinde bir parıltı gördü.

Sesini alçalttı. "Daha tutkumun yüzeyini bile kazımadın Ruby Dye."

Wendy tatlıyla geri döndüğünde yüzü hâlâ kızarmış, kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

* * *

Gary Dye'in silahı yoktu ama silahı olan insanlar tanıyordu. Bir telefonla, yanında çalıştığı bir adam elinde bir tabancayla çıkageldi ve tabanca için iki yüz dolar istedi.

Gary onu uzattı. "Bu hiç olmadı, anladın mı?" "Vay canına, dostum. İşimin reklamını yapıyor gibi mi görünüyorum?" Gary hiç gülümsemedi. "Bil diye söylüyorum," dedi.

Gary silahı kasasına kilitlerken adam parayı cüzdanına koyup arabasına binerek uzaklaştı. Kaçmak için ne zaman vakti olacağından emin değildi ama fırsat çıktığında gitmeye hazır olduğundan emin olmak istiyordu.

Saate hızlıca bir göz attıktan sonra işine geri döndü. Bu işi bu akşama kadar bitirmiş olmalıydı. Birkaç kaynak işi daha ayarlanmıştı ama ondan sonra Georgia'ya gidecekti.

* * *

Peanut ve Ruby yollarını Granny's'de ayırdı. Fıstık ofise kontrole gitti ve Ruby de postayı almak için onun evine uğramaya karar verdi. Ancak sokağı geçip evine doğru gelirken, yolda bir araba gördü ve sonra bunun Laurel Lorde'un arabası olduğunu fark etti.

Tanrı Peanut'ı korusun. Laurel evini temizliyordu ama Ruby içeri girmiyordu. O eve bir daha adımını attığında Jarrod Dye'in varlığına dair her izi silmek istiyordu.

Verandadaki posta kutusundan mektupları almak için dışarı fırladı. Ön kapı kapalı olmasına rağmen, onu mutlu eden limon yağı ve Pine-Sol kokularını alabiliyordu. İki günlük postayı aldı ve Peanut'ın evine geri döndü.

Dışarı çıktığında rüzgâr şiddetleniyordu ve bu da ona hava durumuna dikkat etmediğini fark ettirdi. Gökyüzüne hızlı bir bakış, yağmur yağacağıının kesin bir işareti olan koyu, toplanmış bulutları gösterdi.

Ruby, Peanut'ın arabası için evin yanında bolca yer bırakarak revağın uzak tarafının altına park etti, sonra eve doğru koşarken eşyalarını aldı. Kapıyı açtığında rüzgâr saçlarını son bir kez çekiştirdi ama içeri girer girmez sığınak hissi geri geldi.

Onun evini severdi.

Onun gibi güvenli ve güçlü hissettirdi.

Ruby ceketini çıkardı ve postayı tezgâhın üzerine fırlattı. Bir başka rüzgâr pencereyi sallayınca kaşlarını çatı. Cam gevşemiş olmalıydı. Eve geldiğinde Peanut'a bundan bahsetmesi gerekiyordu.

Sıcak bir fincan kahve düşüncesi kulağa hoş geliyordu, bu yüzden bir demlik hazırlamaya başladı ve ardından postalarını açmaya başladı. Ödenmesi gereken faturaların bulunduğu zarfları bir kenara

bırakarak bir el ilanını açtı. Okurken,

gözleri sevinçle açıldı. Sayfanın ortasında büyük bir tazının yanında duran uzun boylu, sıska bir çocuğun resmi vardı, ikisi de arananlar posterindeki bir fotoğraf kadar ciddiye.

BİR ŞEY MI KAYBETTİN?
YIRMI BEŞ DOLARA, BOOGER ONU BULABILIR. BEN
CHARLIE.
ARA BENİ.

Blok harflerin altına el yazısıyla bir telefon numarası yazılmıştı. Ruby yüksek sesle güldü.

Çocuğu daha önce hiç görmemişti ama çok sevimliydi.

Kendine bir fincan kahve doldurdu ve ardından postalarını gözden geçirmeyi bitirmek için masaya taşıdı, el ilanını Peanut'a göstermek için dışarıda bıraktı.

Yaklaşık bir saat sonra eve geldiğinde, onu arka kapıda karşıladı.

"Postalarımı almak için eve uğradım. Laurel temizlik yapıyordu. Bunu benim için takip ettiğin için teşekkür ederim."

Peanut onu böyle neşeli gördüğü için mutluydu. "Rica ederim." Sonra onu elinden tuttu.

Onu masaya doğru götürürken, "Bunu görmelisin," dedi ve el ilanını uzattı. Adam resme baktı ama Ruby gibi gülmüyordu. Kaşlarını çatmıştı.

"Bu çocuğu bir yerden tanıyorum."

"Burada okula mı gidiyor? Onu kasabada hiç görmedim."

"Hatırlayamıyorum. Belki sonra düşünürüm," dedi ve broşürü bir kenara bırakıp ellerini birbirine sürterek ısıtmaya çalıştı. "Sanki yağmur yağacakmış gibi geliyor," dedi.

"Isınman gerek. Kahve yaptım," dedi Ruby.

Peanut kendine bir fincan doldurmak için döndü ve sonra durdu, geri döndü ve fotoğrafa tekrar baktı.

"Oh adamım... bu Marty Conroy'un oğlu olabilir." "Kimin?"

"Bir keresinde mahkemede temsil ettiğim bir adam." "Şimdi nerede o?"

Ruby sordu.

"Öldü. Meth yaparken kendini havaya uçurdu. Bu çocuğun Blessings'te iş yapmak için burada ne aradığını merak ediyorum. Bunu araştırmam gerekecek," dedi Peanut.

Ruby el ilanını geri aldı.

"Oldukça iyi bir slogan ve harika bir köpek ismi," dedi gülümseyerek. "'Yirmi beş dolara, Booger onu bulabilir.'"

Peanut sırıttı.

"Bundan hiç şüphem yok. Eğer takip edecekleri bir iz varsa tazılar her şeyi ya da herkesi bulabilir."

El ilanını aldı. "Bu bende kalabilir mi? Bu numarayı daha sonra arayacağım."

"Tabii, sende kalsın," dedi Ruby. "Ona ihtiyacım olmayacak. Nerede olduğumu biliyorum."

Peanut onu kollarının arasına aldı. "Benimlesin, işte orası," dedi ve sonra onu öptü.

Peanut geri çekilmeden önce öpüşme şakacı bir halden hareketsizliğe, sonra da yumuşak bir arayışa dönüştü. "Canın acıdı mı?" diye sordu başparmağını kızın alt dudağının altına hafifçe sürterek.

"Durmanı isteyecek kadar değil." İç çekti.

"Sabır benim en iyi meziyetim değil."

Rüzgâr pencereye doğru sertçe eserek onu tekrar tıkırdattı.

Ruby, "Pencerenin bir yerinde gevşek bir cam var," dedi.

"Duydum, ama bununla sonra ilgileneceğim," dedi ve hafifçe yanağını okşadı. "Akşam yemeğinden önce uzanıp dinlenmek ister misin?"

"Uzanmak istiyorum," dedi Ruby, "ama yorgun değilim."

Peanut'ın gözleri kısıldı, sevişmeyi düşünüyor ama aynı zamanda onu incitmekten korkuyordu.

"Ya seni incitirsem?"

"Ya yapmazsan?" Ruby fısıldadı. "O

zaman sihir yaparız derdim."

Ruby elini uzattı. "Daha önce hiç sevişmedim. Seks yaptım. İki farklı şeyler. Eğer iki siyah gözümün Mardi Gras maskesi gibi daha seksi bir şey olduğunu iddia edebilirsen, o zaman abrakadabra, aşkım."

Bölüm 8

Daha önce hiç öpüşmemiş iki insanın sevişmek için birbirlerinin önünde soyunması garip olmalıydı. Ancak yaş ve olgunluk, daha genç olsalardı eksik olabilecek bir güven seviyesi ekledi.

Panik ya da kıyafetlerin aceleyle atılması, yakalanma endişesi ya da hamile kalma korkusu yoktu. Sadece aşık bir adam ve kadın, ilişkilerinde bir sonraki adıma geçiyorlardı.

Peanut yatağındaki örtüleri geri çekti ve sonra onun yanına kayd. Vücudunda hiçbir sürpriz yoktu. Görüldüğü gibiydi, çiçek açmış güzel bir kadındı. En büyük arzusu ona neşe vermek, ona duyduğu aşkı hiç bilmediği bir coşkuya dönüştürmektir. Onun sıcaklığına gömülmek, zevkten aklını kaçıtırırken onunla yavaş, tatlı bir sevişme yapmak istiyordu ve şimdi bunun olmasını engelleyen hiçbir şey yoktu.

Yanında uzanırken bir dirseğine dayanarak, bir elini vadiler ve kıvrımlar boyunca yavaşça izledi, bölgeyi işaretledi, izler bıraktı, vücudunda hangi yerlerin diğerlerinden daha hassas olduğunu hatırlamak için yüzündeki değişen ifadeleri izledi.

Konuşmadılar. Buna gerek yoktu. Üç gündür aşk hakkında konuşuyorlardı. Şimdi bunu gerçeğe dönüştürme zamanıydı.

* * *

Ruby'nin bakışları, kendisine ilk dokunduğunda Peanut'ın yüzüne kilitlenmişti. Arkadaşlıktan sevgililiğe geçişin zor olup olmayacağını merak etmişti ve şimdi biliyordu. Bu adamın yanına uzanmak şimdiye kadar yaptığı en doğal şeydi. Onun kalbine girmesine zaten izin vermişti, şimdi de bedenine girmesine izin verme zamanıydı.

Onun yanında uzanışını izlerken, neden onun sıska olduğunu düşündüğünü merak etti. Vücudundaki kas kütlesi oradaydı, iyi tonlanmıştı ve kendisi gibi uzun ve zayıftı.

Adam başını eğip kızın boğazındaki çukuru öptüğünde, kız parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve gözlerini kapatıp kendini bundan sonra olacaklara bıraktı.

Anlaşıldığı üzere, bu şimdiye kadar bildiği en büyük ölçekte bir seksti. Adam bacaklarının arasına girmeden önce onu iki kez uçurumun kenarına götürdü. Ondan sonra, dünyasının bir ısı dalgasıyla yükseldiği o küçük ana ulaşmak için yeniden inşa etmek için başka bir zamandı.

Olaydan sonra hiç kımıldamadılar.

Ruby yapamazdı ve Peanut da yapmak istemiyordu ama zaman ilerledikçe yapmaları kaçınılmazdı. Ruby'nin kolları hâlâ onun boynundaydı.

Peanut hâlâ onun bedeninin derinliklerindeydi ve gözlerinin içine bakıyordu. Gördüğü aşk onu hem dehşete düşürmüştü hem de alçaltmıştı. Ona göre, seviyecek doğru kadın oydu.

"Bu, bir kadınla sevişmekle ilgili kurduğum tüm hayallerin tek bir destanda toplanmış haliydi. Bunu hayatımızın geri kalanında seninle yapabilecek olmak başıma gelen en güzel şey. Seni sevdim ve şimdi seninle seviştim. Her yönden mükemmel."

Kızın ağzına çok nazik bir öpücük kondurdu.

Ruby huzur içindeydi. Bu adam onun sevmesi için yaratılmıştı ve gerekirse onu tekrar bulmak için zorlu yollardan bile geçebilirdi. Onu sevmek, onunla sevişmek ruhundaki her kırık yeri iyileştirmişti.

"Ben de seni seviyorum. Bana baktığın için teşekkür ederim." İç çekti. Artık gitme vakti gelmişti.

"Ben kalkıyorum. Bir dahaki sefere yerimi korumayı unutmayın" dedi.

Ruby gülümseyerek onun yataktan kalkışını ve banyoya girişini izledi. Ayağa kalktı, giysilerini topladı ve koridoru geçerek odasına gitti. Birkaç dakika sonra koridorda buluştular ve Ruby'nin eli Ruby'nin omzunda, Ruby'nin eli de Ruby'nin sırtının ortasındayken mutfığa doğru yürüdüler.

"Aç mısın?" diye

sordu. "Evet."

Sırıttı. "Öğlen tabağında bıraktıklarını yemeliydin."

Onun koluna vurdu. "Benimle dalga geçme. Geçen gün aldığın çorba nerede?" İşaret etti.

Adam sandviç yapmak için bir şeyler çıkarırken o da kilere doğru yöneldi.

* * *

Dışarıda, daha önce Blessings'i tehdit eden yağmur nihayet gelmişti. Bazıları için hoş olsa da, on iki yaşındaki Charlie Conroy için öyle değildi.

Üç ay önce taşındıkları eski ev, Blue Ivy Bar'ın karşısındaki sokakta bulunuyordu. Belediye üç gün önce ödeme yapılmadığı için elektrikleri kesmişti ve çatıda, mutfak masasının tam üzerinde bir sızıntı vardı. Charlie sızıntının altına bir kova koymuş ve beş yaşındaki kız kardeşi Patricia'yı nam-ı diğer Pitty-Pat- sıcak kalmak için annesiyle birlikte yatağında. Yağmur dinene kadar tek yapabildiği buydu.

Yaşlı tazısı Booger, sanki buranın sıcak bir yer olacağını biliyormuş gibi yanmayan bir sobanın yanında yatıyordu ama öyle değildi.

Charlie cebindeki parayı saydı ve sonra bir daha saydı, sanki sihirle para fark edilmeden

çoğalabilirmiş gibi. Ama artmamıştı. Nasıl sayarsa saysın, hâlâ otuz dört dolardı.

-Gelecek ay kirayı ödeyecek kadar değil. Elektriği tekrar açmaya yetmez. Anneme öksürüğü için ilaç almaya ve onları doyurmaya yetecek kadar değil. Sokağın hemen karşısındaki barmen May olmasaydı, el ilanlarını dağıtamayacaktı.

Annemin telefonunu artık cebinde taşıyordu çünkü el ilanlarındaki numara buydu. Annem telefonun çantasından kaybolduğunu bilmiyordu çünkü onu arayacak kimse kalmamıştı ve telefon kullan-at telefondur. Dakikaları bittiğinde hiçbir işe yaramayacaktı.

Oturduğu yerden doğruca yatak odasına, annesiyle Pitty-Pat'in uyuduğu yere kadar görebiliyordu. Kendi yatağının yorganının altına girmeyi düşündü ve sonra başka tarafa baktı. Artık evin erkeği oydu. Birinin onları güvende tutması gerekiyordu.

Gece yarısına doğru biri evlerine girmeye çalıştı ve Booger sanki bir ağaç kesilmiş gibi bağırarak yerden kalktı. Charlie elinde beyzbol sopasıyla pencereden dışarı bakarken sokakta tökezleyerek yürüyen birini gördü. Adamın sarhoş olduğunu ve yağmurdan kaçacak bir yer aradığını tahmin ederek rahatlardı. Sopaya şöyle bir baktı ve sonra köşeye geri koydu. Bir zamanlar tepelerdeki takımının en iyi sopacısıydı. Şimdi sahip olduğu tek silahtı.

Booger'ın yanına oturdu, elini büyük köpeğin yüzündeki kıvrımların üzerine koydu ve gözlerinin arasını kaşdı. Booger sızlandı.

"Hoşuna gitti, değil mi evlat?"

Booger onun elini yaladı ve oda tekrar sessizleşti. Charlie ısınmak için köpeğine yaklaştı ve bir süre sonra yaşlı Booger'ın sırtının yanına kıvrılıp uyudu.

Bir sonraki uyandığında sabah olmuştu ve cebindeki telefon çalışıyordu.

* * *

Ruby ocakta yulaf ezmesi karıştırıyordu. Peanut ekmek kızartma makinesinden lise futbol takımını doyuracak kadar ekmek geçiriyordu ama bu sabah onun gözünde yanlış bir şey yapamazdı.

Geçmişte gürültü, alarm ve bebeğini kaybetmeden önce mide bulantısıyla uyanmıştı ama hiç bu sabahki gibi uyanmamıştı ve bunun Peanut Buttermen'in yatağında geçireceği pek çok sabahın başlangıcı olmasını umuyordu.

"Sence bu yeterli mi?" Peanut küçük bir tabak uzatarak sordu.

"Bir tanesiyle başa çıkabileceğimden bile emin değilim, bu yüzden size iyi görünüyorsa, evet derim."

"Güzel," dedi ve masanın üzerine koydu. "Şimdi de tereyağı ve reçel. Yulaf ezmesi neredeyse hazır mı?" Son bir kez karıştırdı ve altındaki ateşi söndürdü.

"Tam olarak hazır," dedi ve ocağın yanındaki kaselere doldurdu. "Şeker ve krema," diye mırıldandı Peanut, hâlâ masaya çeşniler ekliyordu.

Ruby hâlâ kavrama gücünden emin olmadığı kaseleri teker teker masaya taşıdı, sonra sandalyesine oturdu. Cep telefonu çaldığında Peanut kahve getiriyordu. Telefonu bırakmaya başladı.

sesli mesaj, sonra salonunun numarası olduğunu fark etti.

"Burası dükkan. Bir sorun çıkarsa diye bunu alsam iyi olur," dedi.

Peanut tostı yağlamaya başlarken ona başıyla onay verdi.

"Merhaba," dedi Ruby.

"Oh, Ruby, bu Vera. Gertie Lafferty'nin yaşlılar yurdundan kaybolduğu haberini aldık. Ne zamandır kayıp olduğunu bilmiyorlar ve onu hiçbir yerde bulamıyorlar. Şef Pittman şu anda huzurevinde bir arama ekibi oluşturuyor."

"Olamaz! Bu korkunç," dedi Ruby. "Yapabileceğimiz bir şey olup olmadığına bakacağım ve aradığınız için teşekkürler." Ruby tam bağlantıyı keserken Peanut başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Gertie Lafferty yaşlılar evinde kayıp. Ne zamandır kayıp olduğunu bilmiyorlar.

Şef Pittman arama ekiplerini organize ediyor."

Peanut kaşlarını çattı. "Peki ya dün aldığın broşür... Charlie ve tazısıyla ilgili olan?"

Ruby başıyla onayladı. "İyi fikir, Peanut. Belki birileri bunu çoktan düşünmüştür."

"Yemek yiyorsun. Dikişlerin etrafında yemek yemen daha uzun sürer. Benimkini dakikalar içinde içime çekebilirim. Şefi arayıp soracağım."

Ruby yulaf ezmesine önce şeker, sonra da biraz krema ekledi. Tadı güzeldi ve sıcaklığı ağzını rahatlatıyordu ama şimdi Gertie için endişeleniyordu. Küçük kadının boyu bir metre bile değildi ve seksenlerinin sonlarındaydı. Onu dolaşmaya iten şeyin ne olduğunu bir tek Tanrı biliyordu.

Peanut'ın cep telefonunda şefin özel numarası olduğu için, departmanla görüşmek yerine onu aradı.

Şef ilk zil sesinde telefonu açtı. "Ben Lon. Şu anda bir işin ortasındayız, Peanut. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Sizin *bir şeyiniz* yüzünden arıyorum. Charlie adında bir çocuk dün posta kutularına kaybolan şeyi bulması için tazi kiraladığına dair ilanlar bıraktı."

"Mercy dün gece bana bunu gösterdi. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Marty Conroy'un oğlu olduğuna eminim. Aranacak bir numara var. Dışarısı oldukça soğuk. Aramaya o taziye de eklemekten zarar gelmez. Eğer başaramazsa, bu zaten yapmakta olduğunuz şeyi değiştirmez ama köpek onu hızlı bir şekilde bulursa, Gertie için ölümle yaşam arasındaki fark olabilir."

Bir an sessizlik oldu. "Elinizin altında bu numara var mı?" Lon sordu.

Peanut büfeden broşürü aldı. "Evet, işte burada. Hazır mısınız?" diye sordu. Lon,

"Evet, devam et," dedi ve yazdı. "Teşekkürler. Onu hemen arayacağım."

* * *

Charlie ikinci çalışta telefonu açtı ve kendi kendine bunun iyi bir şey olması gerektiğini düşündü.

"Merhaba. Bu Charlie."

"Charlie, bu Şef Pittman. Birisi bana kiralık bir köpeğiniz olduğunu söyledi." Charlie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Evet efendim, kesinlikle var. Booger her şeyi ya da herkesi bulabilir."

"Huzurevinden kaybolan yaşlı bir bayan var. Bize yardımcı olmak için Booger'ı polis merkezine götürebilir misiniz?"

"Evet, efendim. Oraya gitmem biraz zaman alacak. Şehrin dışında, Blue Ivy Bar'ın arkasında oturuyoruz." "O zaman orada kalın, ben gelip sizi ve köpeğinizi alacağım, tamam mı?"

"Seni bekliyor olacağız," dedi Charlie, sonra telefonu kapattı ve kollarını köpeğinin boynuna doladı. "İşte bu, Booger! Bu bizim şansımız!"

* * *

Alice Conroy bir saatten fazla bir süredir uyanıktı, kızı ona sımsıkı sarılmış halde su lekeli tavana bakıyordu. Zor zamanların içine doğmuştu ve tüm hayatı da aynı şekilde geçmişti. Telefonun çaldığını duyunca kalkmak için yorganı geriye attı, sonra Charlie'nin cevap verdiğini duydu. Yorganı tekrar Pitty-Pat'in üzerine çekti ve sonra yatağın kenarına oturup tek taraflı konuşmayı dinlerken kaşlarını çatı. Charlie telefonu kapattıktan sonra ayağa kalktı ve mutfığa gitti.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Charlie annesinin solgun yüzüne ve uykudan dağılmış saçlarına baktı, sonra öksürmek için ağzını kapatan annesine endişeyle baktı. İlaça ihtiyacı vardı ama Charlie'nin tek yapabildiği ceketinin üst düğmesini iliklemek, sonra da elini omzuna koymaktı.

"Arayan polis şefiydi. Ben ve Booger huzurevinde kaybolan bir kadının bulunmasına yardım edeceğiz ve bunun için bana yirmi beş dolar ödeyecekler."

Alice kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Seni arayacağını nereden bilsin ki?"

"Çünkü dün şehrin dört bir yanındaki posta kutularına benim ve Booger'ın kaybolan eşyaları bulma hizmetini tanıtan ilanlar koydum. Fiyat ve her şey ilanda yazıyordu."

Birdenbire Alice panikledi.

"Oh, Charlie! El ilanları için nasıl ödeme yaptın? Bütün paramızı mı harcadın?"

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Blue Ivy'deki Bayan May yardım etti. Telefonuyla benim ve Booger'ın fotoğrafını çekti, sonra da ofisindeki fotokopi makinesinden el ilanları hazırlayıp bastırmama yardım etti."

Alice on iki yaşındaki oğluna sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Böyle bir şey yapmak nereden aklına geldi?"

"Anne, başımız belada ve ailenin erkeği ben olduğum için bizi bu durumdan olabildiğince çabuk kurtarmanın bana bağlı olduğunu düşündüm."

Kalbi sıkıştı. Okulda olmalıydı, hayatını kazanmaya çalışmamalıydı ve her şeyden önce o köpeği

kiralamalıydı. Bunu yapmayı düşündüğüne bile inanamıyordu.

"Üzgünüm, Charlie. Zor zamanlar geçirdiğimiz için çok üzgünüm ama artık yağmur durduğuna göre

Bugün yemek kuponları ve sosyal yardım için kayıt yaptırmaya gideceğim. Bu kadar zorlanacağımızı hiç düşünmemiştim ama babanın ölüp gideceğini de düşünmemiştim."

Charlie kaşlarını çatı. "Babam hakkında konuşmak istemiyorum. Eğer meth yapmasaydı, hala hayatta olurdu ve bunlar olmazdı. Ben dönene kadar bekle, sen ve Pitty-Pat'le birlikte kasabaya yürüyelim."

Alice başını salladı.

"Şu boş süt sürahisinde hâlâ ekmek, fıstık ezmesi ve su var. Blue Ivy'deki musluktan aldım," dedi Charlie. "Sissy için süt yok ama."

"Biz hallederiz. Gitmeden önce kendine yiyecek bir şeyler al."

"Zamanım yok anne. Şef her an burada olabilir." Tam arkasını dönmeye başlamıştı ki Alice kolundan tuttu. "Teşekkür ederim, oğlum."

Başını salladı.

"Sorun yok anne. Tekrar ayağa kalkacağız. Bekle ve gör."

* * *

Gertie Lafferty'nin uzun, gri örgüsü geceliği ve bornozu gibi sıırıslıklamdı. Saçlarına ıslak yapraklar takılmıştı ve sayısız kez tökezleyip düştüğü için her tarafı çamur içindeydi.

Rüyasında Bennie'yle böğürtlen topladığını görüyordu ki, Bennie aniden böğürtlenleri elinden aldı ve ortadan kayboldu. Onu uyandıran onun yokluğuydu.

Kendini ormanda bulduğu için kafasının karıştığını söylemek konunun dışındaydı. Islaktı, üşüyordu ve açtı. Sabah kahvesini ve birinin kıyafetlerini değiştirmesine yardım etmesini istiyordu ama nerede olduğundan ya da oraya nasıl geldiğinden emin değildi. Kirlenmekten hoşlanmıyordu ve ellerini yıkamak için ayağa kalkmaya çalıştı ama ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları onu tutamayacak kadar titriyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı. Bennie yardım ederdi. Evlilikleri boyunca ona çok iyi bakmıştı, o da Bennie'ye çok iyi bakmıştı. Çıplak dalların arasından gökyüzüne baktı. Eve gidip kahvaltıya başlama vakti gelmişti. Bennie nereye gittiğini merak ediyor olmalıydı.

"Bennie! Bennie! Bennie! Gel bana yardım et!" Gertie seslendi ve sonra bekledi. Duyduğu tek şey yapraklardan orman zeminine damlayan suydı. "Yardım et, Bennie! Yardıma ihtiyacım var!"

Sessizlik onu korkutmuştu. Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve kendini yukarı itmeye çalışırken elleri ıslak yapraklara kaydı. Önündeki ağacın gövdesine kafa üstü düştü, sonra hareket etmedi.

* * *

Şef Pittman ışıklar yanıp sönerek kasabanın içinden geçti, sonra barın arkasındaki ara sokağa girerek

küçük fıçı tahtası evin önüne çekti.

Şömineden duman çıkmıyordu, içeride hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Ön kapının açıldığını ve uzun boylu, çelimsiz bir çocukla kocaman bir tazının çıktığını görünce, Lon atlayıp aracının arka kapısını açtı.

O dışarı çıkarken, bir kadın da onları takip etti. Soğuktan mosmor olmuştu ve titriyordu. Öksürdü, sonra duramadı. Sonra çocuk yaklaştı ve elini uzattı.

"Ben Charlie Conroy, efendim. Aradığınız için teşekkür ederim."

Lon ne kadar çaresiz olduklarını merak etti ve bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

"Köpeğinizi arkaya koyup benimle öne binebilirsiniz."

"Evet, efendim," dedi Charlie. Booger'ı yükledi, sonra da ön koltuğa oturdu.

Lon arkasını döndü. "Bayan Conroy, ben Şef Pittman. Oğlunuzun bize yardım etmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Onu mümkün olan en kısa sürede geri getireceğim, tamam mı?" "Evet, sorun değil," dedi.

Sonra küçük bir ses daha duyuldu ve Lon kapının girişinde duran, paltosunu giymiş küçük bir kız gördü. Kız ağlıyordu.

"Anne, anne, üşüyorum."

"Gitmem gerek," dedi Alice. Kapıya doğru koştu, küçük kızı kucağına aldı ve evin içinde kayboldu, giderken de kapıyı arkasından kapattı.

Lon bindi. Çocuk çoktan kemerini bağlamıştı.

"Doğruca huzurevine gidiyoruz."

"Evet efendim," dedi Charlie, şef uzaklaşırken kalp atışları hızlanmıştı.

"Peki evinizde neler oluyor? Hiç ısınmıyor mu?"

"Elektriklerimiz yok efendim. Elektriğimiz

kesildi." "Bu ne zaman oldu?" Lon sordu.

"Oh, birkaç gün önce, ama onları geri almak için kazandığım parayı

alacağım." "El ilanlarını bu yüzden mi astınız?" Lon sordu.

Charlie başını salladı.

"Çok çalışkandı. Kaç yaşındasın sen?" Lon söyledi.

"On iki yaşındayım ama artık ailenin erkeği benim," dedi Charlie ve sonra okulun önünden geçerlerken başını çevirip özlem ve umutsuzluk karışımı bir ifadeyle okula baktı.

İki blok daha gittikten sonra huzurevinin önünde durdular. Lon'un yardımcılarında biri zaten oradaydı ve bilgi topluyordu, diğer görevli ise karakoldaydı. Haber yayıldıkça insanlar burada toplanmaya başlamıştı, aramaya yardım etmeye hazırdılar.

"İşte gidiyoruz," dedi Lon park ederken. "Av köpeğini al ve beni takip et."

"Emredersiniz efendim," dedi Charlie ve dışarı fırlayarak Booger'ın tasmağını kaptı ve şefin peşinden gitti.

Huzurevi yöneticisi Nathan Rose, bildiklerini Şerif Yardımcısı Ralph'a anlatırken paniğe

kapılmamaya çalışıyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı," dedi Nathan. "Geceleri kapıları falan kilitliyoruz.

Gertie'nin yokluğunu fark eden kişi Wanda'ydı."

Ralph mor önlüklü yardımcıya baktı. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu ve sanki birisi bunun suçunu onun üzerine yıkacakmış gibi ölesiye korkmuş görünüyordu.

"Peki Wanda, onun kayıp olduğunu nereden biliyordun?" Ralph sordu.

"Sabah altıda göreve geldiğimde yatağında değildi, ben de binanın içinde başka bir yerde uyuyakalmış olabileceğini düşünerek onu aramaya çıktım. Bazen böyle yaparlar ama onu bulamadım. O zaman hepimiz aramaya başladık. O burada değil."

"Hiç kilitlenmemiş kapı var mıydı?" Ralph sordu.

Wanda'nın omuzları çöktü. "Mutfaktan arka sokağa çıkan kapı. Yukarıda fazladan bir kilit var. O kadar küçük ki, nasıl uzanıp açtı bilmiyorum."

Nathan, "Ya biri ona yardım etti ya da kapı istemeden açık bırakıldı," dedi. "Tek açıklaması bu."

"En yakın akrabasına haber verdiniz mi?" diye sordu şerif yardımcısı.

"Hiç ziyaretçisi yok," dedi Nathan. "Üç yıl önce kendini buraya getirdi ve o zamandan beri Blessings dışından bir ziyaretçisi olmadı."

O sırada şef geldi ve açıklama yapmakla vakit kaybetmedi.

"Nathan, bana Gertie'ye ait bir şey lazım... üzerinde onun kokusu olan bir şey... ayakkabıları gibi... ya da giysilerinden bir parça... henüz yıkanmamış bir şey."

Nathan çocuğu ve tazı köpeğini gördü ve soru sormadı.

"Wanda, onu duydun. Üzerinde Gertie'nin kokusu olan bir şey getir." Şerif yardımcısı çocuğu tanırken Wanda dönüp binaya doğru koştu.

"Hey, bu ilandaki çocuk," dedi ve sonra Lon'a baktı. "İyi karar, Şef." "Eğer işe yararsa, hepimiz Peanut Butterman'a teşekkür edebiliriz. Bu onun önerisiydi."

Charlie aylar önce paltosunu çıkarmıştı ve bütün kış babasının kıyafetlerini giymişti ama paltosu yoktu. Patlamada yanmıştı. Beklerken hafifçe titriyordu, artık normalleştiği için bu rahatsızlığı önemsemiyordu ama Lon onu gördü.

"Hemen dönerim," dedi ve arabasına doğru koştu, bagajı açtı ve sonra ağır, polar astarlı bir pazen ceketle geri döndü. Charlie'ye uzatırken, "Bunu giy," dedi.

Charlie'nin gözleri

büyüdü. "Kırletebilirim."

"Evlat, yıkanır," dedi Lon. "Giy şunu."

Charlie itiraz etmedi. Onu saran sıcaklık o kadar hoşuna gitmişti ki gözleri yaşardı. "Sana teşekkür ederim," diye fısıldadı Charlie.

Wanda elinde bir çift pamuklu çorapla koşarak geri gelirken Lon çocuğun omzunu sıvazladı.

"Gertie bunları dün giymişti. Hâlâ ayakkabılarının içindeydiler. İşe yararlar mı?"

Lon Charlie'ye baktı, o da başıyla onayladı.

"Gayet iyi iş çıkaracaklar," dedi Charlie, sonra Lon'a baktı. "Hazır mısın, Şef?"

Lon aramaya yardım etmek için toplanmış olan küçük kalabalığa göz gezdirdi.

"Herkesi farklı yönler'e göndermeden önce bunu deneyeceğiz. Eğer bazılarınız eve gitmek istiyorsa, buyurun. Ama bizi ve tazıyı takip etmek isteyenler varsa, onun arkasında bir ızgara şeklinde dağılın ve ayak uydurmak için elinizden geleni yapın."

Birkaçı el sallayıp arabalarına geri döndü ama bir düzinesi kaldı.

Lon bir arama görevlisinin şöyle seslendiğini duydu: "Bu tazı iz sürmüyor. Sanırım yağmur izlerini ve kokusunu sildi."

"Göreceğiz," dedi Lon ve Charlie Conroy'un tek dizinin üzerine çöküp çorapları Booger'ın burnunun altına sokmasını izledi.

O bunu yaparken, tazı sanki kendisine bir görev verildiğini hissetmiş gibi sızlanmaya başladı. "Avla, Booger! Avla!" dedi Charlie.

İri tazı başını kaldırıp havayı kokladı, sonra burnunu yere dayadı ve Charlie tasmağını tutarken binanın arka tarafına doğru ilerledi. Arka kapıya ulaştıkları anda Booger havlamaya başladı.

"Kokuyu aldı," diye bağırdı Charlie ve yola koyuldular, iki blokluk konutların arasından geçtiler, beyzbol sahasını geçtiler ve sonra arkalarında polisler ve arama ekipleri olduğu halde ormana girdiler.

Bölüm 9

Booger ilerlemeyi bırakıp geniş, yayılan daireler çizmeye başladığında neredeyse yarım saattir yürüyorlardı.

Charlie izleri gördü ve kaşlarını çattı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Dur!" diye bağırdı ve ekledi, "Burada bekle," Booger'ın tasmaını gevşeterek köpeğin bir futbol sahası büyüklüğündeki bir alanın etrafında dönmeye başlarken daha fazla ilerlemesine izin verdi.

Charlie etrafındaki arama görevlilerinin homurdanmalarını duyabiliyordu, köpeğin iyi olmadığını, bir kokuyu bile takip edemediğini ve ne yaptığını bilmediğini söylüyorlardı. Bu konuşmalar Charlie'yi tedirgin ediyor, para kazanmak için eline geçen ilk fırsatın başlamadan yok olmasından korkuyordu. Ama diğerlerinin göremediği bir şeyi görebiliyordu. Booger kokuyu gayet iyi takip ediyordu. Ne yaptığını bilmeyen Bayan Gertie'ydı.

Sonunda Charlie'nin yakınındaki biri ona bağırdı bile. "Hey, evlat. O köpeğin ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Charlie'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Her ne kadar büyüklerinin sözünü dinlemesi öğretilmiş olsa da, neredeyse bir erkekti ve bir erkek kendini savunmalıydı.

"Kaybolan köpek değil, bayım. Bayan Gertie. Bana inanmıyorsanız, gelin Booger'ın takip ettiği ayak izlerine bakın. Burada daireler çizerek yürüdü, muhtemelen kaybolduğunu fark etti," diye bağırdı ve sonra Booger aniden öne atılıp Charlie'yi de peşinden sürükleyip diğerlerini yetişmeye çalışırken bırakınca tasmaını daha sıkı kavradı.

Kalabalıktaki boşboğaz, çocuğun kendisine seslenmesinden ürktü ve biri ona susmasını ya da evine gitmesini söyleyene kadar tekrar homurdanmaya başladı.

Tekrar harekete geçmişlerdi. Gertie Lafferty'nin huzurevindeki odasında kaybolduğunu fark ettikleri anın üzerinden üç saat geçmişti. Bundan önce ne kadar zamandır kayıp olduğunu bilmemek korkutucuydu. Zaman onların tarafında değildi.

Lon zamanında iyi bir köpeği gördüğünde tanıyacak kadar çok av köpeği görmüştü ve yaşlı Booger tam bir züppeydi. Gertie'yi bulacaklarını biliyordu. Bilmediği ve onu en çok endişelendiren şey, onun ne durumda olacağını bilmemektir. Giderken dua etmeye devam etti. *Tanrım, lütfen onu ölü bulmamıza izin verme.*

Charlie ve Booger artık o kadar ilerideydiler ki Lon onları göremiyordu ve adımlarını hızlandırdı

ormanın içinde koşuyordu. Birkaç yaprak dökmeyen ağaç vardı, ama aynı zamanda tüm yapraklarını dökmüş birçok ağaç da vardı ve koyu, çıplak dalları, birinin onları alması için uzanan kollar gibi görünüyordu. Charlie'yi ya da köpeği artık göremiyor ya da duyamıyordu ve tazi borusunu duyduğunda koşmaya başlamak üzereydi. Bu sesi tanıyordu.

"Onu buldular!" Lon bağırdı ve koşmaya başladı.

* * *

Charlie küçük bedeninin bir ağacın dibine yığıldığını gördüğü an ağlamak istedi. Booger borazan çalmaya başladı. Tabiri caizse avını yakalamıştı... Bayan Gertie'yi bulmuştu.

"Aferin oğlum! Aferin oğlum!" Charlie, Booger'ı överek ve onu okşayarak tazi tasmasını yakındaki bir ağaca bağladıktan sonra yaşlı kadının yanına koştu.

Kadının tüm yüzü kan içindeydi ve Charlie bir an için bir hayvanın ona saldırarak bu kadar kana sebep olduğunu ve büyük ihtimalle öldüğünü düşündü. Sonra alnında, saç çizgisinin hemen altındaki kesiği ve ağacın gövdesindeki kanı fark etti. Düşmüştü ve başını oraya çarpmıştı.

Nabzını yokladı ve nabzını hissettiğinde o kadar heyecanlandı ki hemen ayağa fırladı ve "O burada!" diye bağırmaya başladı. Yaşıyor!" diye tekrar tekrar bağırmaya başladı, ta ki Şef Pittman'ın ağaçların arasından hızla geldiğini görene kadar. "Buradayım, Şef!" Charlie kollarını sallayarak bağırdı. "Nabzı atıyor, Şef. Yaşıyor."

Lon saniiyeler içinde onlara ulaştı ve Charlie'nin omzuna defalarca vurdu.

"İyi iş, Charlie. Sen ve Booger gerçekten iyi iş çıkardınız!" Sonra telsizine sarıldı ve bir sedye çağırdı.

Onu taşıyan arama görevlileri koşarak geldi. Ken Yancy arama ekipleriyle birlikte gelen acil yardım görevlisiydi ve Gertie'nin cesedine ulaştığında diz çökerek nabız kontrolü yaptı. Güçlü bir nabız değildi ama vardı. Ken, Gertie'nin vücudunun ağaçtaki kana olan açısını ölçtü ve sonra onu bulan çocuğa baktı.

"Onu hiç hareket ettirdin mi, evlat?"

"Hayır, efendim," dedi Charlie. "Sadece nabız için boynunu yokladım."

"Güzel," dedi Ken ve kemerine bağladığı boyunluğunu çıkardı. "Tamam Şef, ben onu tutarken iki kişinin sedyeyi sırtına doğru kaydırması gerekiyor. Düşerken ağaca kafa üstü çarpmış gibi görünüyor, o yüzden bu boyunluğu ona takmam gerekiyor, sonra da onu çevireceğiz."

Charlie adrenalini krizine girmiş ve titremeye başlamıştı. Yaşlı kadının ölmemesi için dua ederek gözyaşlarını yutmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra Gertie'nin koluna serum takmışlar, başındaki yaraya basınçlı bandaj uygulamışlar ve geri dönmeye başladıklarında üzerine bir battaniye örtmüşlerdi. Ken telsizle ortağına ambulans beyzbol sahasının arka tarafındaki ağaçlık alanın kenarına getirmesini ve kendisiyle orada buluşacaklarını söyledi.

Hızlı adımlarla Blessings'e doğru ilerlerken Charlie de Şef'in yanında yürüyordu.
"Gerçekten çok üşümüştü," dedi Charlie.

"Hastanede onu ısıtacaklar," dedi Lon. "Sen ve köpeğin bugün paranızı hak ettiniz. İkiniz de kendinize bir isim yaptınız ve umarım bu size ihtiyacınız olan tüm parayı getirir. Aracıma döner dönmez seni eve götüreceğim ve sana ve ailene biraz yardım bulmaya çalışacağım. Blessings'te insanların yardımsız kaldığını görmekten hoşlanmıyorum. Burada işler böyle yürümez."

Charlie bir kez daha ağlayacak gibi hissetti. Ailesinin yükünün küçük bir kısmının bile başka birinin omuzlarında olmasının verdiği rahatlama çok büyüktü.

"Elbette teşekkür ederim," dedi huysuzca ve sonra şefin kendisini ağlak bir tip olarak görmesini istemediği için boğazını temizledi.

* * *

Ormandan çıktıklarında ambulansı beklerken buldular. Sağlık görevlileri Gertie'yi taşıdılar ve ışıklar yanıp sönerek ve siren çalarak kasabaya doğru yola çıktılar.

Şerif Yardımcısı Ralph da Charlie ve köpeğiyle birlikte şefi almak için oradaydı. Onları huzurevine bıraktı ve Lon kruvazörünü geri alıp Charlie ve Booger'ı eve götürürken Blessings'te devriye görevine geri döndü.

Şef evin önüne gelip park etti, sonra cüzdanını çıkarıp yirmi beş dolar saydı.

"Al bakalım Charlie, yardımın için tekrar teşekkür ederim."

Charlie parayı minnetle avuçladı. "Size yardımcı olabileceğimiz başka acil durumlarınız olursa bizi aklınızda tutun."

"İçeri girip annenle konuşmam senin için sorun olur mu?" Lon

sordu. Charlie tereddüt etti.

"Ona hakaret etmeyeceğim," dedi Lon. "Sadece

yardım etmek istiyorum." "Evet, tamam," dedi

Charlie. "Benimle gel."

Lon dışarı çıktı ve Charlie ile köpeği eve kadar takip etti. Charlie kapıyı çaldı.

"Sadece bir anahtarımız var," diye açıkladı ve sonra kapı açıldı ve Alice kucağında kızıyla oradaydı.

Alice, "Onu geri getirdiğiniz için teşekkür ederim, Şef," dedi.

"Evet, hanımefendi," dedi Lon. "Harika iş çıkardı. Charlie ve köpeği sayesinde Bayan Lafferty'yi canlı bulduk."

Alice gülümsedi, sonra öksürdü ve Charlie küçük kız kardeşini kollarından çekip alana kadar öksürmeye devam etti. "İçeri gel, Şef," dedi Charlie.

Alice'in nefesi kesildi. İçinde bulundukları durumu kimsenin görmesini istemiyordu. "Hayır, durun! Ben-" "Sorun yok anne," dedi Charlie. "Şef Pittman seninle konuşmak istiyor."

Alice paltosunun yakasını sıkıca kavradı, sanki onu boğazına bastırmak öksürüğünü kesecekmiş gibi.

İhmalden dolayı DHS'yi arayacaklarından korkuyordu.

"Lütfen, Şef, lütfen çocuklarımı benden almayın. Bebeklerim olmadan yaşayamam," diye fısıldadı ve ağlamaya başladı.

"Yardım etmeye geldim Bayan Conroy. İşleri daha da kötüleştirmeye değil."

"Aman Tanrım, Tanrım," diye bağırdı Alice ve koltuğunun yanındaki sandalyeye çöktü. Charlie, kız kardeşi sırtına kadar onun burnunu çimdikledi.

"Şef, bu benim kız kardeşim Patricia, ama biz ona Pitty-Pat deriz. Tatlım, bu polis şefi. Adı Şef Pittman."

Lon sıırttı. "Merhaba, Pitty-Pat. Çok güzel mavi gözlerin var."

Yüzünü ağabeyinin omzuna sakladı.

Lon çocuğu ve köpeğini aldığından beri bunu düşünüyordu ve şimdi Alice'in yanına oturarak planını ortaya koydu.

"Bugün öğleden önce elektrik tesisatınızı açtıracağım," dedi.

Charlie panikledi. "Ama henüz ödeme yapamayız."

"Bırakın onu ben düşüneyim," dedi Lon. "Bayan Conroy, yemeğiniz var mı?" Alice çaresizce Charlie'ye baktı.

"Emin değilim. Hastaydım," dedi.

Charlie iç çekti. "Çok az."

Lon başını salladı. "Sorun değil. Sadece bugün bazı insanların yiyeceklerle geleceğini bilin."

"Şef... yemek pişirmek için sadece bir tavamız var, bu yüzden getirdikleri her şeyin onun içinde pişti. Babam evi havaya uçurduğunda sahip olduğumuz her şey yandı." Lon'un rengi soldu. "Giysileriniz bile mi?"

"Evet, efendim. Kurtuluş Ordusu'na gittik ve her birimiz birkaç kıyafet aldık, yani idare ediyoruz."

Lon derin bir nefes aldı ve sonra kendini toparladı. "İlçe İnsan Hizmetleri Departmanı'yla irtibata geçip size mali yardım ayarlamalarını sağlayacağım. Kesinlikle hak ediyorsun. Ve emin olun, davranışlarınızı rapor etmiyorum. Sadece durumunuzu bildiriyorum."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Alice.

Charlie'nin bacakları titremeye başlamıştı, bu yüzden oturdu. Bu sabah çok boş bir mideyle uzun bir yol kat etmişti.

"Teşekkür ederim, Şef. Çok teşekkür ederim," dedi Charlie.

"Bu benim işimin bir parçası ve yardımcı olabildiğim için mutluyum," dedi Lon. "O yüzden ofise dönsem ve bu işi halletsem iyi olacak. İnancınızı kaybetmeyin hanımefendi. Biz burada, Blessings'te kendimizi terk etmeyiz. Siz oturun. Ben kendim çıkarım."

Şefin gidişini izledikten sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Her şey yoluna girecek anne," dedi Charlie. "Neden Pitty-Pat'i alıp yatağa dönmüyorsunuz, böylece ikiniz de ısınabilirsiniz? Ben buradayım. Bir şeylerle başa çıkabilirim."

Alice ayağa kalkarken gözyaşlarını silmeye başladı. "Belki de biraz uzanmalıyım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Charlie onun için korkuyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Annesi de ölemezdi. Tanrı bunu onlara yapmazdı, değil mi?

* * *

Lon çoktan gaz şirketini aramıştı ve ofise dönerken belediye hizmetleri departmanını arıyordu.

"Hizmet Departmanı, ben Rita."

"Rita, ben Şef Pittman. Bir iyiliğe ihtiyacım var." "Evet, efendim, ne yapabilirim?"

"440 Milway'deki elektrik tesisatının bir an önce açılması gerekiyor." "Ben kontrol ederken bir dakika-"

"Hayır," dedi Lon. "Ailenin borcu olduğu için kapatıldıklarını biliyorum ve sizden onları şimdi tekrar açmanızı istiyorum. Gün bitmeden borcumu ödemek için aşağıya ineceğim."

"Peki efendim. Emri hemen yazılı hale getireceğim."

"Onlara öğleden önce ihtiyacım var. Bir kadın ve iki çocuğu orada elektriksiz yaşıyor. Kadın hasta, çocuklar da üşüyor ve aç. Anladınız mı?"

"Evet, efendim. Hemen."

"Teşekkür ederim," dedi Lon ve sonunda Peanut'ı aradı.

Peanut haber bekliyordu. Telefonu çaldığında ve arayanın şef olduğunu gördüğünde, haberlerin kötü olmamasını umarak aniden cevap verdi.

"Peanut, benim. Tazı hakkındaki uyarı için teşekkürler. O çocuk ve köpeği Bayan Gertie'yi parkın arkasındaki ağaçların arasında bir milden fazla bir mesafede buldular."

Peanut kaşlarını çattı. "Lütfen bana onun hayatta olduğunu söyle," dedi.

"Nabızı atıyordu. Ayrıca ağaca çarptığında kafasında büyük bir yara oluşmuş. Kesinlikle maruziyetten dolayı acı çekiyor. Sonucun ne olacağını söyleyemem ama arama sebebim bu değil. Yardıma ihtiyacım var."

"Evet, tabii, neye ihtiyacınız var?" Peanut sordu.

"Şu çocuk, Charlie Conroy... O, annesi ve küçük kız kardeşi Blue Ivy Bar'ın arkasındaki eski evde kalıyorlar. Elektrikler günler önce kesilmiş. Üşüyorlar ve çoğunlukla yiyecekleri yok, annesi de hasta. Elektriklerin tekrar açılmasıyla zaten ilgilendim ama DHS ile ilgili yardıma ihtiyacım var ve onlarla sık sık çalıştığınızı biliyorum."

"Evet, arayabileceğim insanlar var," dedi Peanut.

"Bunun açıkça protokol dışı olduğunu biliyorum, ancak yardıma kaydolmalarına yardımcı olmak ve sosyal yardımın böyle bir durum için yapabileceği diğer her şeyi yapmak için evlerine birini götürmenin bir yolu var mı?"

"Bunu gerçekleştireceğim," dedi Peanut.

Ruby içeri girdi ve Peanut'ın masasının yanına kayd1. "Gertie mi o?"

"Onu buldular," diye fısıldadı. "Charlie ve ailesi hakkında konuşuyoruz. Bekle, Şef. Ruby de duyabilsin diye hoparlörü açıyorum. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yiyecek ve soğuk algınlığı ya da grip ilaçları -özellikle de öksürük ilaçları- bağışlayacak ve bunları Conroy'ların evine götürecek insanlara ihtiyacım var. Alice Conroy ya soğuk algınlığından ya da gripten hasta. Yemek pişirmek için tek bir tavaları var ve neredeyse hiç kıyafetleri yok. Sahip oldukları her şey evleriyle birlikte yandığından beri kim bilir başka neleri yok."

Ruby, "Bütün bunlarla ben ilgilenebilirim," dedi. "Nerede yaşıyorlar?" "Blue Ivy barının arkasındaki eski evde. 440 Milway'de." "Hangisinden bahsettiğinizi biliyorum," dedi Ruby.

"Elektrikler kesik ama açtırıyorum. Umarım marketler gelene kadar tekrar açılmış olurlar."

"Tamam, Şef. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, cep telefonumu arayabilirsiniz. Bunu gerçekleştirebilirim. Sonra konuşuruz," dedi Ruby ve ofisten dışarı fırladı.

Peanut sıırttı. "Şey, o gitti. Ona bir görev verdin ve Ruby'yi tanıyorsun. Yiyecekleri oraya götürecek. Bu arada ben de County'yi arıyorum. Nasıl gittiğini sana sonra bildiririm."

"Teşekkürler, Peanut. Yardımın çok makbule geçti. Gidip Bayan Gertie'yi kontrol etmem gerek. Bana ihtiyacın olursa ara."

Şef bağlantıyı keserken Peanut "Yapacağım," dedi. Rehberinde DHS'nin numarasını aradı ve sonra aramayı yaptı.

* * *

Ruby, Piggly Wiggly'ye giderken telefonuyla konuşuyordu. Parayla birlikte Granny's'den pişmiş yemek bağışlayan Lovey'i çoktan aramıştı ve arabayı sürerken Rachel Goodhope'la konuşuyordu.

"Evet, içinde bulundukları durum korkunç ve bundan daha önce haberim olmadığı için üzgünüm."

"Ne istersen yaparım," dedi Rachel. "Sadece bağışlanacak paraya mı ihtiyacınız var, yoksa gelip alışverişinize yardım edebilir miyim?"

Ruby, "Gel de alışverişte bana yardım et," dedi. "Mabel Jean'i arayacağım. Eğer randevusu yoksa o da yardım edebilir. Oh... artık kullanmadığınız eski tencere ve tavalarınız varsa ya da bir iki tane verebilerseniz, bir tavaları var ve hepsi bu. Sahip oldukları her şey bir yangında kül oldu."

"Eşyalarımı gözden geçirip yemek pişirmelerine yetecek kadar getireceğim. Yiyeceklere gelince, içeri girdiğimde seni ararım," dedi Rachel. "Gelip beni bul ve ne yapacağımı söyle."

Ruby, "Tamam, teşekkürler," dedi ve dükkânı aradı. Birkaç dakika içinde Mabel Jean onunla buluşmak üzere Piggly Wiggly'ye doğru yola çıktı.

* * *

Alice Conroy yatağına geri dönüp Pitty-Pat'i yanına yatırırken başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, yaşlı bir kadın huzurevinden uzaklaştığı için kendi hayatlarının da iyi yönde değişmek üzere olduğuydu.

"Ben hâlâ açım anne," diye fısıldadı Pitty-Pat.

"Daha fazla yemek geliyor, tatlım. Fıstık ezmeli sandviçimizi yedik, unuttun mu? Sadece gözlerini kapat ve annenin dinlenmesine yardım et."

"Yardım edeceğim," dedi Pitty-Pat annesinin vücudunun kıvrımlarına doğru geri çekilip gözlerini kapatırken.

Charlie elindeki yiyeceklere bakmak için dolaba gitti. Dört dilim ekmek, yarım kavanoz fıstık ezmesi ve bir kutu köpek maması vardı.

Köpek mamasını açtı ve Booger'ın mama kabına boşalttı, sonra iki lokmada yutarken kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Daha fazlası olmadığı için üzgünüm," dedi Charlie.

Kase boşalır boşalmaz onu dışarı çıkardı, barın dış duvarındaki musluktan su doldurdu ve sonra geri koştu.

Booger susuzluğunu giderene kadar suyu yaladı ve sonra soğuk sobanın yanına oturdu.

Charlie bir dilim ekmek aldı, üzerine çok ince bir tabaka fıstık ezmesi sürdü, sonra da dayanması için yavaş yavaş yedi. Şefin yiyeceklerin geleceğini söylediğini biliyordu ama onlar gelene kadar hiçbir şeye güvenmiyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra süpürgelerini aldı ve süpürmeye başladı. Annesinin yatak odasının kapısını kapattı, böylece tozu karıştırmak onu daha fazla öksürtmeyecekti ve sonra işe koyuldu. Ne kadar uzun süre süpürürse o kadar iyi hissediyordu, sanki tozla birlikte dertlerini de süpürüyordu. İşi bittiğinde süpürgeyi kaldırdı ve sonra evin tozunu almaya başladı, çünkü süpürme işlemi zaten var olan tozun üzerinde ince bir toz tabakası bırakmıştı.

Biri kapıyı çaldığında oturma odasında toparlanıyordu. Aceleyle kapıya gitti ve kapıyı açtığında gaz şirketinden bir adam basamaktaydı.

"Gazı yeni açtım, bu yüzden ocağınızın, ısıtma ünitenizin ve su ısıtıcınızın pilot ışıklarını yeniden yakmam gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Charlie ve onu mutfığa, oradan da su ısıtıcısı ve ısıtma ünitesinin bulunduğu kısa ve karanlık koridora götürdü. "Karanlık olduğu için üzgünüm. El fenerim yok."

"Merak etme, bende bir tane var," dedi adam. Birkaç dakika içinde pilotların ikisi de yanmıştı.

"Oh... sular da açık," dedi adam. "Ben gelirken bir adam belediye kamyonuyla buradan ayrıldı. Şimdi tek ihtiyacınız olan elektrik ve-"

Tam o anda ışıklar yandı. Gazcı sırtıttı. "İste ve alacaksın, değil mi evlat?"

Charlie başını salladı, adamı ön tarafa kadar takip ederken güçten dolayı o kadar minnettardı ki konuşamadı

Kapı.

"Artık hepiniz hazırsınız. İyi günler, tamam mı?" Charlie tekrar başını salladı, sonra kapıyı kapattı ve oturup ağlamaya başladı.

Merkezi ısıtma açıldı. Işıklar çalışıyordu ve hem sıcak hem de soğuk suları vardı. Bu bir mucizeydi. Suyu görünce o kadar heyecanlandı ki paspası ve paspas kovağını alıp yerleri temizlemeye başladı; mutfaktan başlayıp oturma odasına, oradan da koridora ve yatak odasına kadar ilerledi.

Paspas suyunu arka kapıdan dışarı attı ve tam içeri giriyordu ki kapının bir kez daha çalındığını duydu.

Cevap vermek için koştu.

Kapının eşiğinde elleri yiyeceklerle dolu duran üç kadın yabancıydı ve içlerinden biri, dudağında dikişler ve iki siyah göz olan küçük bir sarışın, sorumlu gibi görünüyordu. Bakmamaya çalıştı.

"Merhaba, Charlie. Ben Ruby Dye. Ana Cadde'deki kuaför salonunun sahibiyim. Bu Mabel Jean Doolittle, orada benimle birlikte çalışıyor ve bu diğer bayan da Rachel Goodhope, pansiyonu işletiyor. Sizin için bazı yiyeceklerimiz var. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, hanımefendi," dedi Charlie. Onlar içeri girerken kenara çekildi, sonra da onları mutfığa götürdü. "Arabalarda daha çok çanta var, Charlie. Sakıncası yoksa, bu işi sen yapmaya başlarsan çok yardımcı olurum.

Onları da getirin," dedi Ruby.

Dışarı baktı, üç araba gördü ve durakladı. "Hangi araba, hanımefendi?"

Ruby sırtıttı. "Oh, hepsi. İnanın bana, burada taşıyacak çok şey var."

Charlie kapıdan çıkamadan annesi yatak odasından çıktı, tüm kadınları gördü ve uykuda dağılmış saçlarını tuttu. "Sesler duyduğumu sandım," dedi.

Ruby, "Evet, hanımefendi, kesinlikle öyle yaptınız ve bahse girerim sesi tavuklarla dolu bir kümes gibi geliyordu," dedi, sonra tekrar tanışma faslına geçti ve açıklamaya başladı. "Yiyecek getirdik. Charlie, çuvalları taşımakla meşgul ol. Alice, burası senin evin ve senin mutfığın. Biz eşyaları getireceğiz, sen de hepsini istediğin yere koyacaksın. Bu nasıl?"

Alice başını salladı, gözleri konuşamayacak kadar açıktı. Hepsi daha fazlası için geri dönene kadar elektriğin açık olduğunu ve evin temiz olduğunu fark etmedi. Charlie'nin temizlemesi gereken tek şey su olmasına rağmen temiz kokuyordu bile. Sıcaklığı hissetmek, suya ve ışığa sahip olmak dünyanın en harika şeyiydi.

Çuvalları boşaltmaya ve yiyecekleri bir kenara koymaya başladı; bir kısmı mutfak tezgâhının yanında uğuldayan buzdolabında, geri kalanı da bomboş kilerdeydi. Booger için büyük bir torba köpek maması bile getirmişlerdi. Çuvallar gelmeye devam ettiğinde ve ne getirdiklerini gördüğünde şok geçirdi. *Nereden biliyorlardı ki? Tanrı aşkına, nereden biliyorlardı?* Ve Charlie. Onu aylardır gülerken görmemişti ama şimdi sırtlıyor ve kadınlarla sanki onları hayatı boyunca tanıyormuş gibi konuşuyordu.

Sonunda tüm çuvallar içerideydi ve Mabel Jean ile Rachel vedalaşıp gitmek üzere ayrıldılar.

İşe geri döndüm. Ruby son çuvalı getirdi, içinde Lovey'nin Granny's Country Kitchen'dan bağışladığı yiyecekler vardı. Ruby onu mutfak masasının üzerine koydu ve sonra arkasını döndü.

"Bu zaten pişmiş. Lovey Cooper gönderdi. Granny's Country Kitchen'ın sahibi. Yemeğe başlamadan önce getirdiğimiz ilacı iç."

"Evet, evet, bunu yapmalıyım," dedi Alice ve bir bardak su almaya gitti.

Alice hapları yutarken yatak odasının kapısı tekrar açıldı.

Pitty-Pat annesinin yanında duran yabancı bir kadın gördü ve içeri girmekten çok korktu. "Anne?"

"Merhaba bebeğim. Gel de Bayan Ruby ile tanış."

Küçük kız içeri girdi ve sonra annesinin bacağına arkasına geçti. "Yüzü çok komik," dedi.

Alice'in nefesi kesildi. "Patricia, bu hiç hoş bir şey değil!"

Küçük kız Ruby'nin geldiğini gördüğü gözyaşlarına boğulmadan önce güldü.

"Hayır, sorun değil ve sana tamamen katılıyorum. Şu anda yüzüm berbat durumda ama iyileşecek ve sonra yine kendim olacağım."

Alice iç çekti. "Özür dilerim. Çocuklar çok acımasızca dürüstler." Ruby, "Hayır, sorun değil," dedi.

"Kaza mı geçirdin?" Alice sordu.

Ruby başını salladı. "Ben geçen Pazar kaçırılan kadını." Alice'in nefesi kesildi. "Bundan haberim yoktu. Gerçekten kaçırıldı mı?"

"Evet, ama ben hayattayım ve evimdeyim, o ise hapiste -umarım sonsuza dek-."

Alice şoktaydı, başına böyle bir şey gelmesinin dehşetini hayal etmeye çalışıyordu. "Bu harika. İyi olmana çok sevindim," dedi.

"Evet, bu harika," dedi Ruby. "Seni ve aileni yemeğe oturtmam gerekiyor. Tadını çıkarın, geçmiş olsun ve şehir merkezine ilk geldiğinizde Curl Up and Dye'a uğrayıp merhaba deyin. İlk aile saç kesimi benden olacak."

"Yapacağım, ah, yapacağım," dedi Alice. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Burada insanlar çok iyi. Size minnettarım.

Çok, çok minnettarım."

"Bizim için bir zevk," dedi Ruby. "Sen ve Patricia kendinize iyi bakın." Ve sonra Charlie'ye baktı.

"Seninle tanışmak benim için büyük bir onur, Charlie. Sen ve Booger harikasınız."

Charlie gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Ruby. Teşekkür ederim!"

"Bir şey değil, Charlie. Booger'a Bayan Gertie'yi bulduğu için fazladan bir kaşık köpek maması ver."

Charlie, "Evet, hanımefendi, kesinlikle öyle yapacağım," dedi ve kapıyı arkasından kilitlemeden önce Ruby'yi dışarı çıkardı. Arkasını döndüğünde annesi çoktan Büyükanne'nin yemeğini çıkarmıştı.

"Kızarmış tavuk," dedi Alice. "Ve bisküvi, patates püresi ve yeşil fasulye. Aman Tanrım!"

Ve turta! Bütün bir meyveli turta var."

Charlie, Blue Ivy Bar'dan May'in onlara verdiği üç tabağı dolaptan indirdi,

ve eski evlerinin küllerinden çıkardığı uyumsuz  atal ve kaşıkları çıkardı. "Doldur onları anne, hadi yiyelim. Açlıktan  l yorum."

"Ben de açlıktan  l yorum," dedi Pitty-Pat.

Alice oturdu, ayakta duramayacak kadar titriyordu ama çocuklarının tabaklarını doldurmaktan fazlasını yapabiliyordu. Blessings'e gelmek yıllardır yaptığı en akıllıca şeydi. Bu kasabada melekler vardı - insan kılığına girmiş gerçek melekler. Buna ikna olmuştu.

Bölüm 10

Peanut, Jewel Easley'i ilkokuldan beri tanıyordu ve ne zaman reşit olmayan çocukları olan bir aile söz konusu olsa onunla birlikte çalışıyordu. İlçe İnsan Hizmetleri Departmanı'nda kurallara uygun çalışan bir vaka görevlisiydi ve iyi kalpli bir kadındı. Soracağı şeye nasıl tepki vereceğinden emin değildi ama yakında öğrenecekti.

Ofiste olduğunu ve bir yerlerde ziyarete gitmediğini umarak cep telefonunu aradı.

"Alo, ben Jewel."

"Selam, Jewel. Ben Peanut Buttermann. Meşgul müsün, yoksa konuşabilir miyiz?" "Bir ziyaretten çıkıyorum, o yüzden konuşabiliriz."

"Güzel. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kıkırdadı. "Ne zaman yapmıyorsun?" "Evet, şey... bu büyük bir şey." İç çekti.

"Dinliyorum."

"Acil ihtiyacı olan bir aile için acil durum hizmetlerini nasıl ele alırsınız?" "Ne kadar korkunç?"

"Burada, Blessings'te dul bir kadın ve iki çocuğu elektriksiz, yiyeceksiz bir evde yaşıyorlar ve kadın hasta."

"Aman Tanrım, Peanut. Kış geldi. Ciddi misin sen?" "Ne yazık ki evet," dedi Peanut.

"Kocasını nerede?"

"Metamfetamin üretirken kendini havaya uçurmuş ve bu sırada evlerini yakmış. Blessings'e nasıl geldiklerini bilmiyorum ama buradalar ve yoksullar."

Jewel usulca küfretti. "Uyuşturucu. Uyuşturucu. Uyuşturucu. Eğer bu salgın olmasaydı, işim çok daha kolay olurdu."

"Evet," dedi Peanut. "Bil diye söylüyorum... Onları bugün öğrendik. Şef çoktan elektriklerini açtırmış. Onu tanıdığım kadarıyla, bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa ödedi, ama önümüzdeki ay ödeme zamanı geldiğinde bunun bir faydası olmayacak."

"Peki ya yemek?"

"Bunun da icabına bakılıyor ama yine de para bittiğinde daha fazlası için paraları kalmıyor."

"Annenin hasta olduğunu söylemişsiniz. Nesi olduğunu biliyor musunuz?"

"Şef sadece hasta olduğunu söyledi. Üzgünüm, detayları bilmiyorum."

"Fark etmez," dedi Jewel. "Bu gece uyuyamayacağımı zaten biliyorsun. Telefon görüşmenizi ihtiyacı olan bir ailenin resmi raporu olarak kabul edeceğim, bunu yazacağım ve Blessings'e bir saatten daha az bir mesafede olduğum için, vaka çalışanı şapkamı takıp gerekli resmi görüşmeyi yapacağım. Bu şekilde onları sisteme dahil edebilir ve onlara nasıl yardımcı olabileceğim konusunda çalışmalara başlayabilirim."

"Teşekkür ederim Jewel. Bunun için sana gerçekten borçluyum." "Kadının adı ve adresi nedir?" diye sordu.

"Alice Conroy, Blessings'de 440 Milway'de yaşıyor. Şehrin en ucunda, Blue Ivy Bar'ın arkasındaki sokakta. Siz oraya vardığınızda elektrikler gelmiş olur ve eğer kızımı tanıyorsam raflarında yiyecek vardır."

Jewel'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Bir kızın mı var? Bütün bunlar ne zaman oldu?" "Çok uzun zaman önce değil."

"Onu tanıyor muyum?"

"Hiç Blessings'teki kuaför salonuna gittin mi?"

"Kim yapmadı ki? Oh bekle! Ruby mi? Ruby Dye, değil mi? Çok tatlı bir kız. Yıllardır neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyordum. Aferin, Peanut."

Sırıttı. "Teşekkürler. Alice Conroy ve çocukları sisteme sokarken bir sorun çıkarsa lütfen bana haber verin. İyi olacaklarını bilmem gerek."

"Evet, öyle yapacağım," dedi Jewel. "Şimdi telefonu kapatmalıyım ki arabamı geri döndürebileyim, çünkü şu anda yanlış yöne gidiyorum."

Peanut güldü. "Harikası," dedi.

"Evet, biliyorum ve bunu sakın unutma." Bağlantıyı kesti.

Şefe neler olduğunu bildirmek için bir mesaj gönderirken hâlâ sıırıyordu.

* * *

Gertie Lafferty'nin kafasında dikişler ve yüzünün üst kısmında yayılan bir çürük vardı. Hipotermi, parmaklarında ve kulaklarında hafif donma tedavisi uyguluyorlardı ve zatürreye dönüşmemesini umuyorlardı. Henüz bilinci yerine gelmemişti ama hayata tutunmaya çalışıyordu ve Lon Pittman'ın onun yaşında böylesi bir fiziksel travma geçirmiş birinden isteyebileceği tek şey de buydu. Bakımeviden neden ayrıldığını hâlâ bilmiyorlardı ama uzun vadede bunun bir önemi yoktu. Kaybolmuştu ve şimdi bulunmuştu.

Lon, Peanut'ın mesajını aldığı anda ödenmemiş faturalarla ilgilenmeye gidiyordu. Bunun halledildiğini bilmek omuzlarından bir yük daha kaldırmıştı.

* * *

Ruby Conroy'ların evinden bir amaç uğruna ayrılmıştı. İşe geri dönmek, dünyaya yeniden faydalı olmak istiyordu. Onlara yardım etmek Jarrod'un neden olduğu duygusal hasarı iyileştirmek için alabileceği en iyi ilaç olmuştu. Evine ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde hiç düşünmeden arabasını sürüyordu. Kendini bundan vazgeçirmeye fırsat bulamadan caddeyi eve doğru döndü ve arabayı durdurdu.

Ama içeri girdiğinde beklediği korku gerçekleşmemişti. Her şey temiz ve yerli yerindeydi. Yemek masasının üzerinde bir buket taze çiçek vardı ve hava mis gibi limon yağı kokuyordu. Tanrı Laurel Lorde'u ayrıntılara gösterdiği özen için korusun! Ev hâlâ eviydi.

Ruby doğruca ilk bıçaklı kavganın gerçekleştiği mutfaka gitti ama korku hissi yoktu. Koridordan yatak odasına doğru ilerlerken, bunun daha önce yaşadığı gibi bir flashback'i tetikleyeceğinden neredeyse emindi. İçini rahatlatacak şekilde, hiçbir şey yoktu. Yatağının üzerindeki eski yatak örtüsü bile hoş ve tanıdık bir görüntüydü. Kaçırılmadan önceki zamandan kalmaydı ve yüzündeki ve ellerindeki izler olmasa, sanki olay hiç yaşanmamış gibiydi.

"Ben geldim," dedi yüksek sesle ve evin içinde geri yürüdü, burada olduğunu eve bildirmek için her odada dönüşünü duyurdu.

Şimdi mesele Peanut'ı terk etmektir -ki bunun olması gerekiyordu çünkü ilişkilerinin çaresizlikten ziyade nefes alıp büyümesini istiyordu.

Mutfakta buzdolabının içindekileri kontrol edecek kadar durakladı, nelerin kalmadığını ya da son kullanma tarihinin geçtiğini not etti ve sonra ön kapıya yöneldi.

"Geri döneceğim," dedi ve kendini dışarı bıraktı.

* * *

Bütün yiyecekleri getiren kadınların bilgeliği sayesinde Alice Conroy çamaşır yıkıyordu. Sadece yiyecek getirmekle kalmamışlar, banyo ve temizlik malzemeleri, çamaşır yıkamak için sabun da getirmişlerdi.

Aldığı öksürük ilacı biraz işe yaramıştı ama hâlâ ateşi vardı ve bunun için de biraz ilaç almıştı. Charlie ve Pitty-Pat'in oturma odasında oynadıkları kart oyununa gülerken çıkardıkları ses gözlerini yaşarttı. Onları en son ne zaman gülerken duyduğunu hatırlayamıyordu.

Kapıları çalındığında ilk çamaşırlarını kurutucuya koymuş ve ikinci çamaşırları yıkamaya hazırlanıyordu.

"Ben bakarım," diye seslendi Charlie.

Cevap vermek için koşarken ayak seslerinin gümbürdediğini duyabiliyordu. Son bir avuç ıslak giysiyi de kurutucuya atıp çalıştırdı, ardından çamaşır makinesine sabun koyup bir sonraki çamaşırları yıkamaya başladı. Çok fazla çamaşır yıkamaları gerekmiyordu, çünkü yıkanacak fazla giysileri yoktu ama Alice temiz olmaktan gurur duyuyordu.

Oturma odasında bir kadın sesi duydu ve ardından Charlie'nin oturmasını istediğini. Saniyeler içinde Charlie tekrar kapıdaydı.

"Anne, DHS'den bir bayan," diye fısıldadı.

Alice'in kalbi küt küt atmaya başladı. Şef Pittman onu ihmalkârlıktan ele vermeyeceğine yemin etmişti, bu yüzden yardım etmek için başka birinin burada olduğuna güvenmek zorundaydı.

"Tamam, hemen geliyorum. Bayan seninle ve Pitty-Pat'le konuşmak istemiyorsa, bana bir iyilik yap ve kız kardeşini odanda meşgul et," dedi.

Charlie, "Emredersiniz hanımefendi," dedi ve fırladı.

Alice saçlarını düzeltmek ve giysilerini düzeltmek için bir an durakladı.

"Tanrım, lütfen bunun daha iyi bir hayat için bir adım daha olmasına izin ver," dedi ve oturma odasına yöneldi.

Kanepede oturan kadın otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında görünüyordu, kısa kahverengi saçları ve nazık gözleri vardı. Alice odaya girdiğinde ayağa kalktı ve hemen elini uzattı.

"Bayan Conroy, ben Jewel Easley. DHS'nin bu ilçedeki sosyal hizmet uzmanıyım. Sizin ve ailenizin bazı zorluklar yaşadığınıza dair bir telefon aldım. Konuşabilir miyiz?"

Alice kadının elini sıktı ve sonra kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Evet hanımefendi, yardıma ihtiyacımız var. Daha önce hiç sosyal yardım almamıştım ve şimdi bunu istemek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Jewel not almak için bazı evraklar çıkardı. "Çocuklarını gördüm. Sadece bu ikisi mi var?"

Alice başını salladı.

Jewel, "Tamam, o zaman bana hayatınızda sizi bu noktaya getiren koşullardan biraz bahsedin," dedi.

Alice titreyen ellerini kucağında birleştirdi, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. Kocasının uyuşturucu bağımlılığından, uyuşturucu pişirip satmasına, sonra da evlerini ve kendisini havaya uçurmasına kadar her şeyi anlattı ve sonunda kendilerini Blessings'te buldular.

Charlie'nin onlar için umutsuzca para toplama girişimini ve Booger'la birlikte bu sabah erken saatlerde kayıp bir kadının bulunmasına nasıl yardım ettiklerini anlatarak bitirdi. Alice konuşmasını bitirdiğinde Pitty-Pat onun kucağındaydı ve Charlie de yanında sessizce oturuyordu, çünkü annesinin korkularını tek başına itiraf etmesine izin verememişti.

Jewel sosyal hizmet görevlisi olarak çalıştığı süre boyunca pek çok hikâye görmüş ve duymuştu ama hiç böyle bir hikâye duymamıştı; yoksul bir ailenin çocuğu para kazanmak için inisiyatif almıştı. Önce çocuğa, sonra da ayaklarının dibindeki köpeğe baktı ve gülümsedi.

"İyi bir köpeğiniz var," dedi.

Charlie başını salladı. "Evet, hanımefendi. Bize yardım edebilir misiniz?"

Jewel'in kalbi tekrar sıkışmaya başladı. Zor soruyu soran çocuktu, annesi değil.

"Evet, ailene yardım edebilirim, Charlie. Her şeyin uygun kanallardan geçmesi gerekiyor ama ben

kendi tarafımdan her şeyi halledeceğim. Yiyecek satın almak için postayla bir SNAP kartı alacaksınız. Para

her ay bu karta yeniden yüklenecek ve anneniz kira ve kamu hizmetleri de dahil olmak üzere diğer ihtiyaçlarınız için her ay bankaya doğrudan para yatırarak."

Alice hıçkırıklara boğuldu, bu da öksürüğünün aşırı hızlanmasına neden oldu.

Jewel kaşlarını çatı. "Ayrıca Medicaid almaya da hak kazanıyorsunuz, yani siz ya da çocuklar hasta olduğunuzda tedavi ve ilaç alabiliyorsunuz."

"Elbette teşekkür ederiz," dedi Charlie. "Büyüdüğümde, yardım etmek için gerçek bir iş bulacağım."

Jewel eklemek zorunda hissetti, "Sadece okulu bırakma, Charlie Conroy. Sende gerçekten iyi bir adam olma özellikleri var ama o eğitime ihtiyacın olacak. Senin ve kız kardeşinin de. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi. Kendim ve kız kardeşim için birkaç kıyafet alır almaz, burada okula kaydolacağız."

Jewel başını salladı, sonra da Peanut'ı tekrar aradığında kıyafet konusundan bahsetmeyi aklına not etti.

"Kayıtlara geçmesi için, ayakkabı ve kıyafet numaralarınızı bana bildirin. Bunları yardımcı olabilecek kişilere ileteceğim," dedi. "Alice, bu konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Alice gözlerini sildi, burnunu sümkürdü ve başını salladı, sonra sessizce Jewel'a hepsinin ölçülerini verdi. "Tamam, sanırım bu kadar," dedi Jewel. "Periyodik olarak uğrayacağım. Eğer bir sorunuz olursa

Size verdiğim karttaki numara."

"Evet, hanımefendi," dedi

Alice.

Jewel ayağa kalktı, sonra Charlie de kalktı.

Ona kapıyı açtı. Henüz on iki yaşında olmasına rağmen Jewel'in boyunu aşan elini sıktı ve geldiği için teşekkür ederek onu Jewel'in kalbinde sonsuza dek mühürledi.

Boğazında bir yumruyla oradan ayrıldı ve Peanut'ı arayarak Conroy ailesinin DHS ile anlaştığını ama hâlâ kıyafete ihtiyaçları olduğunu bildirdi. Peanut'a bedenleri verip telefonu kapattı ve şehir dışına çıkarken ailenin iyiliği için dua etti.

* * *

Ruby, Peanut'ın arabasının yanına park etti, kendi kendine onunla aynı çatı altında olmayı ne kadar özleyeceğini düşündü ve sonra çantasını kapıp aceleyle içeri girdi.

Onu büfenin üzerine bıraktı ve onu bulana kadar evin içinde oda oda dolaştı. Onun odaya girdiğini gördüğünde yüzünde beliren gülümseme yüreğini burktu.

"İşte benim kızım!" Peanut masasından kalkıp ona kocaman sarıldı. "Conroy ailesine yiyecek bir şeyler ayarladın mı?"

"Evet, ama DHS aracılığıyla yardım aldıklarını öğrenene kadar ekmek, süt ve yumurta gibi küçük şeyleri bırakmaya devam edeceğim" dedi.

Peanut, "DHS'de vaka görevlisi olan arkadaşım Jewel Easley bu süreci çoktan başlattı," dedi.

"Oh, Jewel'i tanıyorum!" Ruby söyledi.

"O da seni tanıyor," dedi Peanut. "Seni açık randevu pazarından kapma akıllılığını gösterdiğim için bana sözlü bir beşlik çaktı."

Ruby gülümsedi ama Peanut onun meşgul görüldüğünü fark etti.

"Senin için başka bir görevim var," dedi. "Jewel bana giysi bedenlerini verdi. Büyükbabasının evi yandıktan sonra Dori Grant ve bebeği için yaptığımız gibi bir giysi kampanyası düzenleyebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Vaizi arayacağım ve kiliseyi teslim yeri olarak kullanmak için izin alacağım, sonra Lovey'nin Granny's'deki ilan panosuna bir duyuru koymasını sağlayacağım ve bizimki de dahil olmak üzere Ana Cadde'deki bazı işyerlerine birkaç tabela asacağım."

"Sen en iyisisin," dedi Peanut.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Peanut kaşlarını çattı. *İşte geliyor.* Onun rahatsız olduğunu biliyordu ve nedenini öğrenmek üzereydi. "Elbette, yine de bu ofisten çıkalım. Kahve fincanım boş."

Giderken boş fincanını eline aldı. Mutfığa girdiklerinde, yüzünü ona dönerken fincanı bir kenara bıraktı. "O zaman konuş benimle," dedi.

"Gel otur," dedi Ruby. "Çok yorgunum ve bunu söylemek kolay değil."

Bağırsakları düğümlendi. "Beni sevmekten vazgeçemezsin."

Onun eline uzandı. "Hiç de öyle değil," dedi. "O zaman ne?" diye sordu adam.

"Eve gitme vaktim geldi," dedi.

Kaşlarını çattı. "Burada olduğunu bilmek beni şımartıyordu. Bana neden bu kadar çabuk olduğunu söyle."

"Buraya çaresizlikten geldim. Bunun kendi seçimimle olmasını istiyorum... çünkü sonunda bir gün daha ayrı kalmaya dayanamayacağız. Hâlâ birbirimizin cebinde olacağız. Yaptığımız her şeyi yapmaya devam edeceğiz ama birbirimizden etkilenmiyormuşuz gibi davranmadan."

İç çekti. "Bunu duymak istediğimi söyleyemem ama duygularına saygı duyuyorum ve bilgeliğini anlıyorum." Kızın çenesini eğdi. "Seni anlamsızca öpmeyi çok istiyorum. Şu lanet dikişler ne zaman çıkacak?"

Ruby içini çekti. "Yaklaşık yedi ila on gün ve yarın Perşembe, yani Pazartesi'den itibaren sayarsak ancak dört gün eder."

"Tamam o zaman. Beklediğime değdin ve şimdi odaklanmam gereken bir randevum var." Sırıttı. "Seni gerçekten seviyorum," dedi.

Kadının yanağını avuçladı, mor ve yeşil çürüklerin ardından sevdiği kadının geniş kahverengi gözlerine baktı ve bu sözlerin güzelliğinin kalbinin derinliklerine yerleşmesine izin verdi.

"Ben de seni seviyorum Ruby Dye. Karnım guruldadığına ve soyunup sevişmek için biraz erken

olduğuna göre, sipariş vermeye ne dersin? Pizza yiyebilir misin, yoksa makarna mı tercih edersin?"

"Sen en çok ne istiyorsan onu sipariş et, ben de Alfredo soslu değil, et soslu fırında ziti alayım."

"Anlaştık," dedi ve cep telefonuna uzandı ama telefon hâlâ masasındaydı.

"Hemen dönerim," dedi ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Ruby iç çekti. Bu beklediğinden daha fazla canını yakmıştı. Bu onun için de acı verici bir mola olacaktı.

Koşarak geri geldi, kolunu beline doladı ve onu hızlıca kucakladı. "Bir tane et soslu fırında ziti geliyor," dedi. "Ve biliyorsun, eğer istemezsen-" Güldü. "Evet... eğer hepsini yemek istemezsem, artanları sen yersin," dedi.

Ona bir başparmak işareti yaptı ve sonra kadın kıyafetlerini değiştirmeye giderken telefon etti.

Yemekleri Gertie Lafferty'nin kurtarılmasından Conroy ailesine ve Ruby'nin yakında işe dönecek olmasına kadar uzanan konuşmalarla doluydu. Konuşmadıkları ama akıllarında en çok yer eden şey, birbirlerinin kollarında uykuya dalmanın verdiği yakınlığı ne kadar özleyecekleri oldu.

Öyle hissettirse de, bu gece hiçbir şeyin sonu değildi. Ruby Dye'a kur yapmanın başlangıcıydı.

Nihayet yatağa girdiklerinde geç olmuştu ve yatağa girdiklerinde birbirlerinin kollarına atılıp sanki bir daha hiç olmayacakmış gibi seviştiler.

Ruby ağladı.

Peanut ona sarıldı ve kalması için yalvarma dürtüsüne direndi. Uykuya daldılar ve parlak, güneşli bir güne uyandılar.

Kaçınılmaz olanı tartışmayı reddederek birlikte kahvaltı ettiler ve Peanut ofise gitmek üzere ayrıldığında Ruby eşyalarını toplayıp eve gitti.

Öğleden sonra Peanut ofisini Elmer Mathis'in vasiyetinin okunması için hazırlamıştı. Haberin nasıl karşılanacağını tahmin etmenin bir yolu yoktu ama yarın sabah saat onda bunu öğrenecekti.

* * *

Rachel Goodhope girişteki masaya koymak üzere taze bir çiçek aranjmanını dışarı çıkarmış, mutfaka geri dönmek üzereydi ki, her biri küçük bir seyahat çantası taşıyan üç kadının yürüyüşe çıktığını fark etti.

"Ahhh, Elmer Mathis'in yeğenleri geldi."

Zili çalmalarını bekledi ve ardından gülümseyerek kapıya yöneldi. "Blessings Yatak ve Kahvaltı'ya hoş geldiniz! Ben Rachel. Lütfen içeri buyurun."

Önce Loretta Baird girdi, iddialı, neredeyse sert bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ben Loretta. Sarışın olan kız kardeşim Betsy Lowe, tumbul olan ise Wilma Smith, en küçükleri."

Betsy kaşlarını çatı. "Cidden Loretta, kimseyi böyle tanıştıramazsın. Kusura bakma Wilma," dedi.

Wilma omuz silkti, konuşmanın konusu haline geldiği için utanmıştı. "Sorun değil," diye mırıldandı, sonra Rachel'a gülümsedi. "Çok güzel bir eviniz var. Ön taraftaki peyzaja bayıldım."

Rachel gülümsedi. "Bahçe işlerini kocam yapar. Bu akşam bir toplantıda ama onu sabah kahvaltıda göreceksiniz. Beni takip edin, üçünüze de odalarınızı göstereyim."

"Hepsi üst katta mı?" Loretta sordu.

"Evet, alt kat bizim aile evimiz. Üst kattaki yatak odaları misafirlerimiz için, ancak engelli erişimi için bir asansör var."

Loretta, "Bunu ben alıyorum," dedi.

"Merdivenler benim için sorun değil,"

dedi Wilma. "Benim de öyle," dedi

Betsy.

"O zaman yukarı çıkın," dedi Rachel. "Bizi sahanlığın tepesinde bekle. Ben Loretta'yı asansörle yukarı çıkaracağım."

Loretta çenesini kaldırdı, gece çantasının sapını Rachel'a uzattı ve bekledi.

Rachel, misafirlerinden her türlü davranışı görecektik kadar uzun süredir bu işin içindeydi, bu yüzden Loretta Baird'in tavrı onu korkutmadı.

Rachel, "Bu taraftan, hanımefendi," dedi ve küçük çantayı arkasına takarak yürüdü.

Loretta kız kardeşlerine baktı ve o uzaklaşırken sırtıttı.

Rachel asansörde Loretta'nın içeri girmesini bekledi, sonra misafirini takip etti ve onları yukarı çıkaracak düğmeye bastı.

Araba rahatça hareket etti ve yolculuk kısa sürdü. Önce Rachel çıktı ve diğer kız kardeşlere yetişmeden önce Loretta'nın inmesini bekledi.

"Koridorun en sonunda olacaksınız. Odalarınız birbirine yakın. İkisi yan yana, biri de koridorun karşısında."

"O koridorun sonunda olmak istemiyorum. Ön tarafta bir tane istiyorum," diye talepte bulundu Loretta.

"Üzgünüm, o ikisi çocuklu aileler için ayrılmış. Bu taraftan lütfen," dedi Rachel ve konuyu daha fazla tartışmayı reddederek yolu açtı.

"Mavi odada Bayan Baird, sarı odada Bayan Smith ve leylak odada Bayan Lowe var."

"Mavinin içinde olmak ister miyim bilmiyorum-"

Betsy Loretta'ya döndü ve ters ters baktı. "Loretta Fay, çeneni kapatmalısın. Buraya taşınmıyoruz. Bir gece buradayız ve sonra hepimiz eve gideceğiz."

Loretta ona ters ters baktı ama daha fazla tartışmadı.

Rachel ilk kapıyı açtı ve ona bir oda anahtarı uzattı.

"Rahatınıza bakın," dedi Rachel. "Bir oturma alanının yanı sıra büfede içecekler ve kablolu televizyon var. Bahsettiğim gibi, burada sunulan tek yemek kahvaltı ama Ana Cadde'deki Granny's Country Kitchen yemek için harika bir yer. Fırıncılık yapan kadın ekmekleri ve turtalarıyla ünlü

olmaya başladı."

"İyi bir parça turtaya bayılırım," dedi Betsy. "Kulağa mükemmel geliyor."

Loretta odaya girerken burnunu çekti. Rachel, Loretta'nın çantasını kapının içine koydu ve sonra diğer kız kardeşleri odalarına aldı.

"Acil bir durum olursa ve bana ihtiyacın olursa, yatağının yanındaki telefonda dokuzu tuşla. İhtiyacınız olan her şey odanızda. Akşamın tadını çıkarın. Kapıyı saat on birde kilitliyoruz, o yüzden daha geç saatte dışarıda olursanız, sizi içeri almamız için aramanız gerekecek."

"Neden bu kadar erken kapattınız ki?" Loretta tersledi.

"Granny's, Blessings'teki diğer her yerden daha geç saatlere kadar açık kalıyor ve Lovey de akşam onda servisi bırakıyor, yani kasabadan ayrılmadığınız sürece gidecek başka bir yeriniz olmayacak."

"Ah," dedi Loretta ve sonra kapısını Rachel'ın yüzüne kapattı.

Rachel bunu görmezden geldi.

"Hanımlar, Blessings'e hoş geldiniz," dedi ve sakince merdivenlerden aşağı indi.

Wilma, gözlerini devirip başını sallayan Betsy'ye baktı. Loretta'ya alışmışlardı ama bugün olduğu gibi, onun gerçek bir utanç kaynağı olduğu zamanlar da vardı.

"Akşam yemeği için ne zaman bir araya gelmek istersiniz?" Wilma

sordu. "Oh, saat altıya ne dersin?" Betsy söyledi.

"Yediden önce bir lokma bile yemeyeceğim!" Loretta bağırdı.

Betsy, "Benimle konuşmak istiyorsan ya şu lanet kapıyı aç ya da çeneni kapat,"

dedi. Kapı içeri doğru sallandı. "Saat yedi," dedi Loretta.

"Tamam. Hava çoktan kararmış olacak. Umarım buradan ana caddeye nasıl döneceğinizi biliyorsunuzdur. Ben de Elmer Amca'nın evinin önünden geçip bakmak istediğini sanıyordum. Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum," dedi Betsy.

Loretta ters ters baktı.

Wilma odasına gitti ve kapıyı kapattı. Bırakacaktı ki kavga etsinler. Kararlar Wilma'nın radarında değildi.

Bölüm 11

Gary Dye gece çantasını arabasının ön tabanına fırlattı ve sonra cüzdanının orada olduğundan emin olmak için cebini yokladı ve oradaydı. Eşyalarını almak için Jarrod'un kız arkadaşının evine gitmiş ve eşyalar arasında Ruby'nin adresini bulmuştu. İhtiyacı olan tüm bilgi buydu. Şimdi tek yapması gereken Georgia'ya gitmekti. Oraya bir kadını öldürmek için gidiyor olması onu rahatsız etmiyordu. Jarrod gibi yakalanabileceği aklına bile gelmemişti. Jarrod'un tüm hayatı birbiri ardına verdiği ani tepkilerden ibaretti. Gary kendini daha zeki görüyordu çünkü gençken işlediği bir cinayet yanına kâr kalmıştı. Cüzdanı için bir sarhoşu devirmişti. Sarhoş uyanıp onu görünce Gary boğazını kesmiş ve suçun tanığı olmadığı için asla adalete teslim edilmemişti. Bu suçun başarısı ona bir güçlülük hissi vermişti, sanki istediği her şeyi yapabilir ve yanına kâr kalabilirmiş gibi.

Ruby'ye gelince, tabancasında susturucu vardı. Kimse cesedi bulamadan Ruby ölmüş ve adam da gitmiş olacaktı. Ama insanlar kasabada bir yabancının olduğunu fark etmeden önce bu iş çabucak halledilmeliydi.

Saate bir göz attı. Yakında hava kararacaktı. Bütün gece araba kullanıp sabaha kadar orada olabilir, kalacak bir yer bulabilir ve birkaç saat uyuyabilirdi. Planı buydu ve buna sadık kalacaktı. Kemerini bağladı ve arabayı sürdü.

* * *

Kız kardeşler sonunda Elmer Amca'nın mülkünü kontrol etmeye ve daha sonra yemeğe gitmeye karar verdiler. Tek bir sorun vardı... Hiçbiri adresi bilmiyordu. Merdivenleri yarılamışlardı ki Rachel'ın alt kattaki fuayede ilerlediğini gördüler.

"Rachel! Rachel!" Betsy seslendi.

Rachel durdu ve başını kaldırıp baktı. "İyi akşamlar hanımlar. Gördüğüm kadarıyla yemeğe gidiyorsunuz."

"Evet, hanımefendi," dedi Betsy. "Ama biraz ikilemde kaldık ve acaba Elmer Mathis'in mülküne nasıl gidebileceğimizi söyleyebilir misiniz? Avukat bize haber verdiğinde adres sormadık."

"Oh. Oraya hiç gitmedin mi?" Rachel zemin kata ulaştıklarında sordu. "Yıllar önce bir kez gitmiştim," dedi Betsy. "Ama küçüktüm."

"Tamam o zaman. Elbette nerede olduğunu biliyorum ama size söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Bence pansiyondan çıktıktan sonra Downing Caddesi'ne gelene kadar yolda

kal. Sola dön, git.

iki...hayır, üç blok aşağıya inin, verandası boyunca beyaz sütunları olan büyük kırmızı iki katlı tuğla olacak."

"Tamam, anladım," dedi Betsy. "Çok teşekkür ederim. Geri dönmekte geç kalmayız."

"İyi eğlenceler," dedi Rachel ve işine dönmeden önce onların gidişini izledi.

Downing Street'e vardıklarında kız kardeşler kendi aralarında konuşuyor, her biri mirastan kendilerine düşen payla ne yapmak istediklerini planlıyordu.

"Buradan sola dön," dedi Betsy.

Loretta ters ters baktı. "Onu duydum. Zaten dönüyorum,"

dedi. "Soo-rrr-yyy," diye mırıldandı Betsy.

Wilma içini çekti. "Lütfen her seferinde beş dakikadan fazla iyi geçinebilir miyiz?"

Kimse ona cevap vermedi, o da arkasına yaslandı ve çenesini kapattı. Evi fark etmek kolaydı. Bloktaki tek iki katlı koyu kırmızı tuğlalı, geniş bir verandası ve küçük, beyaz sütunları vardı.

"Beklediğim kadar büyük değil," diye mırıldandı Loretta.

"Tam olarak ne bekliyordunuz? *Rüzgar Gibi Geçti*'deki Tara'nın bir versiyonunu mu? Tanrı aşkına Loretta. Biz dahil ailemizdeki hiç kimse zengin değildi," diye mırıldandı Wilma.

Loretta'nın yüzü kızardı ama karşılık vermedi. Onun yerine, arabayı garaj yoluna çekti ve park etti.

Loretta, "Arka tarafın neye benzediğini görmek istiyorum," dedi.

Betsy çitin üzerindeki bir tabelayı işaret etti. "İzinsiz girilmez yazıyor."

"Kendi mülkümüze izinsiz girmiyoruz," diye tersledi Loretta.

"Henüz bizim değil," dedi Betsy.

Loretta omuz silkti. "Yine de bakmak istiyorum."

"Güzel. Sen bak. Ben arabada kalıyorum," dedi

Wilma. "Ben Wilma'yla kalıyorum," dedi Betsy.

Loretta tek başına dışarı çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı, pencerelerden içeri bakmak için basamakları çıktı ve sonra verandadan inip kapıya yöneldi.

O daha oraya varamadan, yandaki evden bir adam çıktı ve arazisinin kenarına doğru yürüdü.

"Hey, bayan, ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kendi mülküme bakmaya gidiyorum!" Loretta

tersledi. "Bu Elmer Mathis'e ait."

"Annemizin ikiz kardeşiydi. O öldü ve bize miras kaldı," dedi.

Adamın yüzündeki ifade endişeden hoşnutsuzluğa dönüştü. Arabadaki kadınlara baktı ve sonra evine geri döndü.

Loretta kapıyı açıp gözden kaybolurken sırtıttı. "Sence onunla

gitmeli miydik?" Betsy sordu.

Wilma omuz silkti. "Loretta ne isterse istesin, yasadışı bir şey yapmıyorum."

Betsy iç çekti.

Wilma kollarını kavuşturdu.

Loretta'nın geri gelmesi uzun sürmedi. Arabaya bindi ve tek kelime etmeden uzaklaştı. "Eee?"

Betsy sordu.

Loretta omuz silkti, Elmer Amca'nın mülkü karşısında biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "Aşırı büyümüş bir bahçesi olan geniş bir arka bahçe. Süslü bir şey değil."

Betsy içini çekti. "Açlıktan ölüyorum. Kafe Ana Cadde'de."

"Ben de oraya gidiyorum," diye mırıldandı Loretta, yerleşim bölgesinden çıkmak için sola döndü. Birkaç dakika sonra Granny's'in otoparkına girdiler.

"Vay canına. Şu arabalara bak," dedi Wilma.

"Umarım beklemek zorunda kalmayız. Beklemekten

hoşlanmıyorum," dedi Loretta. "Biliyoruz," diye mırıldandı Betsy

ve dışarı çıktı.

Diğer ikisi de onları takip etti ve başka bir yaygara kopmadan kafeye girmeyi başardılar.

Lovey kasadaydı. "Granny's'e hoş geldiniz," dedi. "Akşam yemeği için üç kişi mi, yoksa daha fazlası da size katılacak mı?"

"Sadece biz, teşekkürler," dedi

Betsy. "Kabin mi masa mı?"

Loretta, "Biz bir kabin alacağız," dedi.

Lovey, "Beni takip edin," dedi ve onları Peanut'ın oturduğu kabinin hemen arkasında bulunan tek boş kabine götürdü.

Kız kardeşler otururken adamı dikkatle izlediler.

Lovey, "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek," dedi ve tekrar ön tarafa yöneldi.

"Arkamızdaki kabindeki adam çok tatlı," diye fısıldadı Betsy.

Loretta başını salladı.

Wilma kıkırdadı ve sesini alçalttı. "Burada yaşamıyor olmamız çok kötü. Onun gibi biriyle çıkabilirdim."

Loretta üst dudağını hafifçe kıvrarak kafeye şöyle bir baktı. "Burası kesinlikle beş yıldızlı bir işletme değil, ama sanırım şirin bir yer," dedi.

"Burası çok güzel kokuyor," dedi Wilma.

Loretta, "İyi bir yemek gibi kokmuyor," dedi.

Betsy masaya doğru eğildi. "Ya bu kadar yüksek sesle konuşmayı kes ya da konuşmayı kes," diye tısladı. Loretta kaşlarını çatı.

Wilma iç çekti.

Ve Peanut, kendisi hakkında ne düşündükleri ve bir kadının sesindeki alaycı ton da dahil olmak üzere her şeyi duydu. Onlarla sadece bir kez konuşmuştu ama Elmer Mathis'in yeğenlerinin zaten Blessings'te olduğundan emindi. Yarınki yüz yüze görüşmeyi dört gözle beklemiyordu. Sonra

Ruby'nin kapıdan girdiğini gördü ve ayağa kalkıp oturmadan önce yanağına hızlı bir öpücük kondurarak onu selamlarken onları tamamen unuttu.

"Bu hayatımın en uzun günü oldu," dedi Peanut. Ruby

kaşlarını çattı. "Neden, tatlım?"

"Çünkü seni kahvaltıdan beri görmedim."

Sırıttı. "Şu anda buradayım ve açlıktan ölüyorum. Ya sen?" "Sevgilim, her zaman aç olduğumu biliyorsun... bir şey için ya da başka bir şey için."

Ruby güldü ve bu ses saf bir zevkten başka bir şey değildi.

Kız kardeşler kahkahayı duydular ve birbirlerine omuz silktiler. Loretta gözlerini işaret etti ve sonra

Ruby'nin görünüşü hakkında ne düşündüğünü belirtmek için küçümseyici bir yüz ifadesi takındı.

Betsy onu masanın altından tekmeledi ve

kaşlarını çattı. Wilma sessizliğini belirtmek için

parmağını dudaklarına götürdü.

Loretta iç çekti. Küçük sarışının yüz ifadesi ne olursa olsun, adamın çoktan kapıldığı belliydi.

Sonra garson kız elinde menüler ve gülümsemeye geldi.

"İyi akşamlar hanımlar. Benim adım Lila. Garsonunuz olacağım. Ne içmek istersiniz?" İkisi limonlu, biri limonsuz olmak üzere tatlı çay sipariş ettiler, sonra Lila menüleri inceleyerek yanlarından ayrıldı.

Hemen elinde bir sepet bisküvi ve küçük bir kâse ballı tereyağıyla geri döndü. "Bunlar bizim meşhur cennet bisküvilerimiz. Birazdan siparişlerinizi almak için döneceğim."

Betsy bisküviye uzandı.

"Akşam yemeğini mahvedeceksin," diye tersledi Loretta.

"Sen benim annem değilsin," dedi Betsy. Bisküviyi böldü, üzerine ballı tereyağı sürdü ve yarısını Wilma'ya uzattı, sonra kendi yarısından büyük bir ısırık aldı. "Aman Tanrım," diye inledi. "Bu hayatımda yediğim en güzel bisküvi."

"Aynen öyle," dedi Wilma, parmağındaki tereyağını yalayıp bir ısırık daha alarak. "Tanrı aşkına," dedi Loretta ve bir tane de kendi parmağına sürdü.

İlk ısırığı aldı, sonra bir tane daha, sonra bisküviyi bitirdi ve ikinci ısırığı aldı. "Akşam yemeğini mahvedeceksin," diye alay etti Betsy.

"Kapa çeneni," dedi Loretta ve son tereyağı parçasını almak için başparmağını yaladı.

Wilma menüyü incelemeye devam etti. Birkaç dakika sonra kararını vermişti. "Ben dilimlenmiş jambonlu akşam yemeği yiyeceğim. Ya siz?"

"Oh...uh..." Betsy menüsünü aldı. "Tavuk. Kızarmış tavuk."

Loretta menüsüne baktı. "Ben de kızarmış tavuk alacağım," dedi. "Ve yemekle birlikte biraz daha bisküvi."

Kıkırdadılar.

"Turta için yer ayırmalıyız," dedi Wilma. "Bisküvi yapan kadın turta da yapar, unuttun mu?"

"Doğru... turta," dedi Betsy. "Aman Tanrım. Turta." Sonra tekrar kıkırdadı. "Wilma, kendimi

kızının düğününde o kadar şampanya içtiğim gece gibi hissediyorum."

Loretta ters ters baktı. "Tereyağlı bisküviyle sarhoş olamazsın."

Betsy iç çekti. "Beni en az o şampanya kadar mutlu ediyorlar zaten." Wilma güldü.

Loretta içini çekti ve sonra Lila siparişlerini almak için geri geldi. İki kızarmış tavuk yemeği, bir jambon yemeği, bisküviler ve üç parça hindistan cevizli kremalı turta.

Lila siparişleri teslim etmek için ayrıldı.

Kız kardeşlerin Blessings ile tanışması daha yeni başlamıştı.

Lovey, Lovey olduğu için yabancıları her zaman merak etmiştir. Huzur içinde yatsın, son kocasıyla da kafesinde yabancıları ziyaret ederek tanışmıştı. Tatlı çay sürahisini onların masasına getirdi ve bardaklarını doldurmaya başladı.

"İyi akşamlar hanımlar. Ben Lovey Cooper. Granny's'in sahibiyim. Her şey nasıl?" diye sordu. Betsy kıkırdadı. "Her şey harika. Yediğim en iyi bisküviler."

Lovey sırtıttı. "Bunu herkes söyler. Hoşuna gitmesine sevindim."

Betsy yine kıkırdadı.

Wilma gözlerini devirdi. "Betsy sarhoş olduğunu düşünüyor. Bisküvilerin onu şampanyayla sarhoş olduğu gece kadar mutlu ettiğini söyledi."

Lovey yüksek sesle güldü. "İşte bu yeni bir şey. Bunu Mercy ile paylaşmam gerekecek. O benim fırıncım."

"O kadınla tanışmak isterdim," dedi Loretta. "Başka bir yerden gelen beş yıldızlı bir şef olmalı."

Lovey gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. İnsanların neden küçük bir kasaba olan Amerika'dan özel birinin çıkmasının mümkün olmadığını düşünmekte ısrar ettiklerini anlayamıyordu.

Lovey, "Gelip merhaba demek için birkaç dakikası var mı diye bakacağım," dedi.

"Harika," dedi Loretta ve Lovey'nin mutfakta kayboluşunu izledi. Onunla birlikte geri gelen uzun boylu, siyah saçlı güzeli beklemiyordu. "Aman Tanrım. Tanrım," diye fısıldadı.

"Ne?" Betsy sordu ve Loretta'nın neye baktığını görmek için döndü. Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı ama başka bir şey söyleyemedi.

"Hanımlar, bu Mercy Pittman. Şef Pittman'ın eşi ve hakkında övgüler yağdırdığınız harika fırıncı. Mercy, bu hanımlar senin bisküvilerine bayılıyor."

Mercy'nin kara gözleri sevinçle parladı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Loretta nadiren suskun kalırdı ama genç kadının güzelliği şaşırtıcıydı. "Nerede eğitim aldınız? Aşçılık becerilerinizi kastediyorum," diye sordu.

Mercy gülümsedi. "Gönderildiğim dördüncü koruyucu ailede... ya da belki de beşinciydi. O kadar çoklardı ki bir süre sonra hepsi birbirine karıştı."

Loretta'nın yüzündeki şok çok açıktı. "Klasik eğitim almadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Mercy güldü. "Hayır, hanımefendi. Sanırım yaptığım işte iyiyim. Şimdi izninizle hanımlar, sanırım fırından bir parti daha bisküvi çıkacak. Yanmalarına izin vermek istemem."

El salladı ve sonra mutfağa geri döndü.

"Önden olduğu kadar arkadan da çok çekici," dedi Betsy. "Ve en iyileriyle bile yemek pişirebiliyor. Polis şefinin çok mutlu bir adam olduğunu söyleyebilirim."

Lovey, "Afiyet olsun," dedi ve Lila yiyeceklerle geri dönerken kafenin önüne gitti.

Baharatlar dağıtılırken kız kardeşler birkaç dakika didişti ve sonra yemek yemeye başladıklarında kabin sessizleşti. Kısa bir süre sonra Lila sipariş ettikleri tatlıları getirdi ve kız kardeşler turtaya yumuldular.

"Bu da en az bisküviler kadar güzel," dedi Wilma. "Keşke ben de böyle pişirebilsem."

Betsy, "Belki mirastan kalan paranın bir kısmıyla yemek kurslarına gidebilirsin," dedi. Wilma gülümsedi. "Belki de öyle!"

Loretta son lokmasını da yuttu ve bir iniltiyle tabağını geri itti. "Eğer her gün burada yeseydim, yakında bir domuz kadar şişman olurum," dedi.

"Biliyorum," dedi Betsy. "Ben de biliyorum."

"Yeniden dekore edeceğim," dedi Loretta. "Keşke ne alacağımızı şimdiden bilseydik, ama malın yanı sıra para da olmalı, yoksa yaşlı adam kaldığı bakımevinin parasını ödeyemezdi. Avukatın bize neden söylemediğini anlamıyorum. Zaten bildiği kesin."

"Seyahate çıkacağım," dedi Betsy.

Wilma, "Sadece faturalarımı ödemek istiyorum," dedi.

Lila hesabı bırakmak için geri geldi. "Granny's'e geldiğiniz için teşekkürler hanımlar," dedi. "Size ödeme yapacak mıyız?" Betsy sordu.

Lila ön taraftaki kasayı işaret etti. "Sen öde Lovey," dedi ve içeceklerini yeniden doldurmak için Peanut ve Ruby'nin kabinine doğru ilerledi.

Peanut ön taraftan geçen kadınları izledi.

Lila gider gitmez Ruby masanın üzerine eğildi. "Kim bu kadınlar?" "Elmer Mathis'in yeğenleri," diye yanıtladı.

"Gerçekten mi?"

Ruby ikinci kez bakmak için kabine döndü. Hâlâ kasadaydılar ve hesaplarını öderken birbirleriyle tartışıyorlardı.

Ruby arkasını dönerken, "Onları daha önce gördüğümü hatırlamıyorum," dedi.

"Çünkü ziyarete gelmediler," dedi Peanut ve sonra konuyu değiştirdi. "Yerleşebildin mi?"

Omuz silkti. "Sayılır. Dükkana gittim, sonra Piggly Wiggly'ye gitmek için çok geç kaldım, o yüzden bunu sabah yapmak zorunda kalacağım."

"Vasiyetin okunması için erkenden ofisimde olacağım. Sonrasında seni yemeğe götürebilir miyim?" Ruby, "Hayır, ama öğle yemeği için eve gelebilirsin," dedi.

Peanut sırtıttı.

"Bu daha da iyi. Davetiniz için teşekkür ederim," dedikten sonra kadının sipariş ettiği patates çorbasına baktı. "Çorbanızın çoğunu yediniz. Tatlı ister misiniz?"

"Bir dilim pastanın tamamını yiyemedim," dedi.

Sırıttı. "Tatlı ve iki çatal sipariş etmeme ne dersin?" "Evet, lütfen," dedi Ruby.

Peanut Lila'ya el salladı. "Her zamanki gibi," dedi.

"Bir tatlı, iki çatal," dedi Lila ve kıkırdadı. "Bu akşam ne olacak? Turta mı, tart mı?" "Bizi şaşırt," dedi Peanut.

Ruby kabinde arkasına yaslandı, Peanut'ın yüzündeki duygu oyunlarını izledi ve seviştiklerinde nasıl hissettiklerini düşündü.

Lila hemen elinde çikolatalı kremalı pasta ve iki çatalla geri geldi. "Bunun senin için daha kolay olabileceğini düşündüm Ruby... dudağındaki dikişler alınana kadar."

"Çok düşüncelisin Lila. Teşekkür ederim," dedi Peanut.

Ruby'nin parmakları otomatik olarak dudağına gitti. İyileşiyordu. "Evet, teşekkür ederim," dedi.

"Hoş geldiniz," dedi Lila. "Keyfini çıkarın."

Ruby çatalını aldı, ilk lokmayı kesti ve sonra Peanut'ın ağzına doğrulttu. "İlk ısırık ve son ısırık bu gece senin olacak."

Tartışmadı.

Ruby ona gülüyordu ki öyle bir hüznün duygusuna kapıldı ki birden gözleri doldu. Bu duygu onu korkuttu ama gözyaşlarını hızla geri kırıptı.

"Şimdi benim ısırığım," dedi ve içine daldı.

Ama çikolata ağzında acılaşmıştı ve yutmak için elinden gelen tek şey buydu. Çikolatayı tatlı bir çay içerek kovaladı ve sonra kalanını Peanut'ın yemesine izin verdi.

Onu arabasına kadar geçirdikten ve tatlı bir veda öpücüğü verdikten sonra bile bu duygudan kurtulamadı.

"Seni seviyorum, sevgilim," dedi Peanut. "Eve giderken dikkatli sür."

Adam ona veda öpücüğü vermek için eğildiğinde kadın ceketinin iki yanından tutmuştu. "Ben de seni seviyorum. Bunu unutma. Ben de seni seviyorum."

Güldü. "Sana nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti bulmam bu kadar uzun sürdüğüne göre unutmam pek mümkün değil." "Doğru," dedi ve gülüp geçti. Sonra arabasına bindi ve otoparktan çıktı.

Dikiz aynasına baktı ve arkasında Peanut'ın arabasını gördü. Main'i ondan önce kapattı ve ışıkları kaybolduğunda, hüznü onu tekrar vurdu.

Yolun geri kalanında ağladı.

Gary Dye yerel bir motel aramak için arabasıyla Blessings'e geldiğinde gün ışımadan hemen önceydi.
O

Birkaç mil geride üzerinde adlarının yazılı olduğu bir reklam panosu görmüş ve birkaç saat uyumaya fazlasıyla hazırды.

Küçük kasaba yeni yeni uyanmaya başlamıştı. Granny's adlı bir kafenin ışıkları yanıyordu ve benzin istasyonları iş için açıktı. Polis karakolunun dışında bir ışık yanıyordu ve buzlu camlı pencereden içeriği görebiliyordu. Burada polisler için endişelenecek kadar uzun kalmayacaktı.

Curl Up and Dye kuaför salonunu gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Ruby'nin eskiden kuaförlük yaptığını biliyordu, o yüzden burası onun olmalıydı! Alay etti. Lanet olası bir güzellik dükkânı için onun soyadını kullanarak şirin olduğunu düşünmüş olmalıydı. Yakında buna bir son verecekti.

Birkaç dakika sonra arabasıyla motele gitti ve ofise girip sahte bir isimle imza attı. Görevli kimlik sorduğunda, ona uzun ve sessiz bir bakış attı ve iki adet yüz dolarlık banknotu tezgâha itti.

Parayı aldı ve ona bir oda anahtarı verdi. "On iki, üst katta ve solunuzda."

Yorum yapmadan anahtarı aldı ve sürüklenen adımlarla odasına yöneldi. Kapıyı açtı ve hemen arkasından kilitledikten sonra seyahat çantasını masanın üzerine fırlattı. Paltosunu sandalyenin üzerine astı ve elini yüzünü yıkamaya gitti.

Oda süslü değildi ama yeterince temizdi ve yorgundu. Kilitleri bir kez daha kontrol etti, çantasından tabancasını çıkardı ve yatağın yanına koydu, sonra ayakkabılarını çıkarıp uzandı.

Yatak pütürlüydü. Örtü, her taraftaki Sigara İçilmez işaretlerine rağmen hafif duman kokuyordu. Ruby'nin görünüşünün ne kadar değiştiğini ve onu tanıyıp tanıyamayacağını merak ederek uykuya daldı.

Bölüm 12

Ruby huzursuz bir gecenin ardından erkenden uyandı ve kendi kendine bunun bir kez daha evde yalnız olduğu için olduğunu söyledi. Ama gerçek bu değildi. Hâlâ huzursuzdu ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Kahvaltıdan sonra papazı arayarak kiliseyi giysi kampanyası için bir teslim noktası olarak kullanmak üzere izin aldı ve papaz da bunu hemen kabul etti. Sonra dizüstü bilgisayarında Conroy ailesi için giysi kampanyası hakkında bir broşür hazırladı, giysi ve ayakkabı numaralarını ekledi. Kolay okunabilen kalın bir yazı karakteri seçti, elli kopya bastırdı ve yanında götürmek üzere bir rulo seloteyle birlikte bir klasöre koydu.

Sırada alışveriş listesi vardı. Eksik olanları yazarken buzdolabını ve kileri gözden geçirdi, sonra öğlen kendisi ve Peanut için özel bir öğle yemeği yapmak üzere bazı ekstralar ekledi, sonra Piggly Wiggly'ye doğru yola çıktı.

İzin alır almaz ilk broşürünü halka açık ilan panosuna astı ve Ruby alışverişini yaptıktan sonra Granny's'e uğrayıp broşür bıraktı, ardından da kuaförüne gitmeden önce Main'deki işyerlerine uğradı.

Klasör ve bant dağıtıcısıyla birlikte arka kapıdan içeri girdi ve iş yerindeki ikizleri şaşırttı. "Kalamam," dedi. "Arabada yiyecek bir şeyler var. Ama bu el ilanlarından birini ön tarafa koymam gerekiyor.

geri kalanını da isteyenlerin alması için kasanın yanına bırakacağım." "Bu ne için?" Vera sordu.

"Kasabadaki bir aile için kıyafet yardımını. Evleri yandığında her şeylerini kaybettiler."

"Yangından haberim yoktu," dedi Vesta.

Sandalyelerinde oturan iki müşteri de merak içindeydi.

"Köpeği hakkında broşür dağıtan çocuğu hatırlıyor musunuz?" "Evet! Çok şirin bir şeydi," dedi Vera.

"Anlaşıldığı üzere durum o kadar da komik değilmiş. Buraya taşındıklarından beri büyük zorluklar çekiyorlarmış ve bizim haberimiz yokmuş. Annesini ve küçük kız kardeşini doyurmak için para kazanmaya çalışıyordu. Mabel Jean dün yiyecek alışverişinde bana yardım etmişti, hatırladın mı? Her neyse... Kıyafet dışında onlar için her şeyi hallettik. Bedenler broşürde ve teslim noktası da yazıyor."

Ön tarafa gitti, el ilanını ön kapıya yapıştırdı ve diğerlerini kasanın yanına bıraktı.

"Birkaç gün içinde işe dönmeyi planlıyorum. Sanırım ellerim artık yeterince iyileşti." Mabel Jean, "Eğer yardımı olacaksa bir süre senin için şampuan yapabilirim," dedi.

Ruby, "Ve bunu kabul edebilirim," dedi. "Yani, gitmem gerek. Buzdolabındaki yiyecekleri almalıyım. İhtiyacın olursa beni ara," dedi ve kapıdan çıktı.

* * *

Melissa Dean de erkenden kalkmıştı, ama biraz beklenti içindeydi. Vasiyetin okunması biter bitmez iki iş başvurusunu bankaya bırakacak, sonra da eve gidip bir mucize olması için dua edecekti. Ev sahibinin, iş bulana kadar kirayı bir ay kadar ödemesine izin vereceğini biliyordu ama kendini birdenbire evsiz bulan orta yaşlı kadınlardan biri olmak istemiyordu. Bu düşünce onu korkutuyordu.

Yine de yeni saç modelini düzeltmekten, biraz makyaj yapmaktan ve ardından yeni kıyafetini giymekten zevk alıyordu.

Yıllar sonra ilk kez gerçekten bir elbise giymişti ve bacakları dizlerinin üzerinde görüldüğü için kendini yarı çıplak hissediyordu. İnce vücuduna uygun güzel bacakları vardı ama yine de garip hissettiriyordu. Vakit yaklaştığında Melissa kendine son bir kez baktı ve mavi uzun kollu kılıfın iyi bir seçim olduğuna karar verdi. Yeni görünümünden memnun bir şekilde ceketini giydi, eşyalarını aldı ve evden çıktı.

* * *

Kız kardeşler kahvaltı için aşağıya indiklerinde Rachel fırından sıcak ev yapımı tarçınlı çörekler çıkarmıştı. Toplantı için giyinmişlerdi ve çok iyi bir şekilde bir araya getirilmiş ve iyi bir ruh hali içinde görünüyorlardı.

"Günaydın hanımlar. Lütfen oturun."

Oturdukları yerde Bud'ın narin fincanlara doldurduğu sıcak kahvenin tadını çıkarıyorlardı.

"Günaydın hanımlar. Keyfinize bakın," dedi.

"Her şey harika kokuyor," dedi Wilma.

Rachel gülümsedi. Mutfağından çıkan şeylerle gurur duyuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Yemek kapları büfenin üzerinde. Lütfen buyurun ve ihtiyacınız olan başka bir şey olursa bana haber verin."

Betsy ayağa fırlayan ve kendine taze pişmiş tarçınlı rulo servis eden ilk kişi oldu. Taze meyvelerle dolu küçük kristal bir kâse aldı, tabağına çıtır çıtır pastırma şeritleriyle kabarık sarı çırpılmış yumurtalar ekledi ve masalarına geri döndü.

Loretta hemen arkasındaydı ve hangi şirketin ürettiğini görmek için tabağını ters çevirdi.

"Bu porselen desenine bayıldım," dedi ve kendi tabağını da doldurup masaya geri taşıdı. Wilma hemen kız kardeşlerine katıldı ve birkaç dakika boyunca sessizce yemek yediler, ta ki açlıkları bastırana kadar.

doyurulmuştu. İkinci fincan kahvelerini içmeye başladıklarında yaklaşan toplantıyı konuşmaya başladılar.

"Avukatın nasıl biri olacağını merak ediyorum," dedi Betsy.

Loretta omuz silkti. "Böyle küçük bir kasabada avukatlık yaptığına göre pek bir şey yapamaz."

Wilma, "Bence Blessings büyüleyici bir yer," dedi. "Yaşamak için güzel bir yer olabilirmiş gibi geliyor."

Loretta, "Bizi satın almak istemediğin sürece burada, Elmer Amca'nın evinde yaşamayacaksın," diye tersledi.

Wilma içini çekti. "Sadece bir yorumdu Loretta. Basit bir yorum. Taşınmak gibi bir niyetim yok." Loretta, "Bil diye söylüyorum," dedi.

Betsy bir tarçınlı çörek daha almak için ayağa kalktı. "Tarçınlı çöreklerden başka isteyen var mı?" diye sordu.

"Bir tane daha alacağım," dedi Loretta.

Wilma başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Ve yemek onlar bitene kadar devam etti.

Loretta, "Çantalarımızı arabaya koyup yola çıkmamız gerekiyor," dedi. "Geç kalmak istemeyiz. Rachel, çıkış için imzalamamız gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Çıkarken masaya uğrayın. Anahtarlarınızı bıraktığınızda son faturalarınızı hazırlayacağım."

Loretta, "Olur," dedi ve üçlü birlikte kalkıp oradan ayrıldı.

Rachel onların merdivenlerden yukarı, sonra da koridordan aşağı konuştuklarını duyabiliyordu.

Masayı topladı ve kendi çantasını taşımak için asansörü kullanmakta ısrar eden Loretta hariç hepsi çantalarıyla aşağı indiklerinde masaya gelmişti bile.

Masada toplandılar ve anahtarlarını teslim ettiler.

"Ödemeyi tek kredi kartında mı bırakmak istiyorsun?" Rachel sordu.

"Hayır, her birimiz kendi odamızın parasını ödeyeceğiz," dedi Wilma, eğer konuşmazsa kız kardeşlerinin faturayı ona keseceğini biliyordu çünkü odaları rezerve eden oydu.

Loretta ve Betsy kendi kartlarını çıkardılar ve Rachel her biri için bir fatura bastı.

"Evinize güvenli bir yolculuk yapın ve Blessings Bed and Breakfast'ta kaldığınız için teşekkür ederiz." Wilma, "Güzel bir yeriniz var," dedi ve sonra gittiler.

Kız kardeşler P. Nutt Butterman'ın hukuk bürosunu bulmak için yola koyulurken Rachel büfeyi temizlemeye ve yemek odasını yeniden düzenlemeye gitti.

* * *

Peanut işe gitmek için giyiniyordu ama tek düşünebildiği Ruby'yi ne kadar özlediğiydi. Onun evdeki ruhunu, sesini, ayak seslerinin telaşlı sesini özlemişti.

Kravatını takmak için aynanın karşısına geçerken, "Ama onunla öğle yemeği yiyorsun, kendine gel," diye mırıldandı.

Düğünden memnun kaldığında takım elbisesini giydi, botlarının parlak olduğundan emin olmak için aşağı baktı ve kapıdan çıkarken evrak çantasını aldı.

Oraya vardığında Betty çoktan ofisteydi. Ona bir yığın mesaj ve bir fincan kahve uzattı.

"Günaydın, Peanut. Mesajların biri dışında hiçbirisi acil değil. O da en üstte."

"Kimden?" diye sordu.

"Niles Holland."

Kaşlarını çattı. "Benimle irtibata geçmemesi gerektiğini biliyor. Ben kiracısını temsil ediyorum, onu değil. Lütfen onu geri ara ve bilmemi istediği her şeyi avukatı aracılığıyla öğrenebileceğini söyle," dedi Peanut.

"Evet, efendim," dedi Betty. "Saat ondaki randevunuz için her şeyi masanızın üzerine yerleştirdim ve varisler için dört sandalye hazırladım. Daha fazlasına ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır, sadece bahsi geçen dört kadın için," dedi.

"Bazılarının eşlerini getirebileceğini düşündüm."

"Dün gece Elmer'in yeğenlerini büyükannemlerde gördüm, yalnızdılar. Daha fazla sandalyeye ihtiyacımız olursa, onları daha sonra alırız."

"Tamam o zaman," dedi.

Peanut her şeyi ofisine götürdü ve günle yüzleşmeye hazır olmadan önce en az yarım fincan kahvesini içmek için oturdu.

* * *

Kız kardeşler Peanut'ın ofisine ilk gelenlerdi ve Betty'nin masasında durdular.

"Amcamızın vasiyetini okumak için buradayız. Bay Butterman bizi bekliyor."

"Evet, hanımefendi. Bir dakika lütfen." Peanut'ın dahili telefonunu aradı. "Bay Mathis'in yeğenleri burada." "Peki ya Melissa?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi

Betty. "Tamam. İçeri gönder."

Betty onları kapısına kadar götürdü, kapıyı bir kez çaldı ve arkasından onlarla birlikte içeri girdi. "İçeri gelin hanımlar. Lütfen oturun."

Kız kardeşler kapı aralığında donup kaldılar. Kafedeki yakışıklı adamdı. Avukat o muydu?

"Hanımlar?" Peanut boş sandalyeleri işaret ederek, "Bayanlar?" dedi.

İçeri girip oturmak için birbirlerini ezdiler.

"Ben Loretta Baird. Bu kız kardeşim Betsy Lowe ve en küçük kız kardeşimiz Wilma Smith."

Peanut her birinin elini sıktı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Elmer burada, Blessings'te çok sevilen

biriydi. Onu özleyeceğiz."

"Evet, evet," dedi Loretta. "Çok değerli bir adamdı."

Betsy ve Wilma, Loretta'ya görmezden gelmeyi tercih ettiği bir bakış attılar. Peanut koltuğuna geri döndü. "Diğer varis gelir gelmez başlayacağız." "Ne demek diğer varis? Biz onun tek akrabasıyız!" Loretta bağırdı.

"Evet hanımefendi, öylesiniz. Ancak kan bağı olan kişiler otomatik olarak mirasçı olmazlar.

Bildiğinizden eminim ki, dünyevi mallarını miras almak için seçtiği herhangi birini isimlendirmek bir bireyin ayrıcalığıdır" dedi.

Loretta'nın boynu kıpkırmızıydı ve kızarıklık yanaklarına doğru yayılıyordu. Gözleri yarıktan biraz daha fazla kısılmıştı ve burun delikleri her nefeste açılıyordu.

Betsy şaşkına dönmüştü. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Wilma, Loretta'nın yüzündeki ifadeyi gördü ve hiçbir şey söylemedi. Kapı bir kez daha çalındı.

Kız kardeşler zaten rakipleri olarak gördükleri kişiyi görmek için hep birlikte döndüler. "Melissa geldi," dedi Betty ve Melissa Dean içeri girerken kenara çekildi.

Peanut onun yeni görünümüne takdirle baktı, bunun nedenini bilmiyordu.

"Günaydın Melissa. Otur bakalım. Şimdi başlamaya hazırız." Melissa boş sandalyeye kaydı.

"Kim o?" Loretta sordu.

"Herkesi tanıştırmak üzereydim, Bayan Baird. Melissa Dean, bunlar Elmer'ın yeğenleri, Loretta Baird, Betsy Lowe ve Wilma Smith. Onlar kardeş. Bayanlar, bu Melissa Dean, on dört yıl önce eşi Cora'nın ölümünden beri amcanızla ilgilenen kadın. Huzurevine taşındığından beri amcanızın mülküne bakmaya devam ediyor ve son dört yıldır her hafta onu ziyaret ediyor. Vefat ettiğinde Melissa da yanındaydı."

Melissa, "Kaybınız için başınız sağ olsun," dedi. "O çok sevgili bir adamdı ve onu özleyeceğim." Kız kardeşlerin ağızları açıldı ve sonra, akıllıca, tek kelime etmeden kapattılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi Melissa. Gözlerini kırptırdılar.

Onların düşmanlığını hissetti ama bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermedi. Cora Teyzeleri öldüğünde onlara haber verilmişti ve gelmedikleri zaman Elmer'ın yüzündeki acıyı görmüştü. Elmer'la akraba olsalar da Melissa için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Peanut dosyayı açtı ve okumaya başladı.

İlk birkaç sayfa standart ifadelerden oluşuyordu; sonraki sayfada ise Elmer'ın tüm mal varlığı listeleniyordu. Peanut bunları okumaya başladığında, kız kardeşler öne doğru eğilmiş, onun her kelimesine kilitlenmişlerdi.

Dört arsa üzerindeki evi, Mathis Dry Cleaners adında -hâlâ faaliyette olan ve amcalarının bakım masraflarını karşılayan- bir işletmeyi ve toplam değeri yaklaşık iki yüz bin dolar olan bir çek hesabı ile bir tasarruf hesabını listeledi.

Peanut sözlerini bitirdiğinde kız kardeşler hep birlikte nefes verdiler ve yüzlerinde gülümsemeyle arkalarına yaslandılar. Peanut durakladı.

"Şimdi elimde, ortaya çıkmaları halinde yeğenlerine okuyacağım kişisel bir mektup var. Melissa, bu seni kapsamıyor, bu yüzden bana katlan."

"Evet efendim," dedi, Elmer'ın teşekkür etme şekli olarak nominal bir meblağdan biraz daha fazlasını bekliyordu. Peanut ayrı bir kâğıt parçası aldı.

"Bu, Bay Mathis'in el yazısıyla yazılmış orijinal mektup. On dört yıl önce, karısının ölümünden bir hafta sonra yazılmış. Vasiyetin bir kopyasıyla birlikte her biriniz için birer kopyası var."

Boğazını temizledi ve başladı.

"Loretta, Betsy ve Wilma. Sizler, tüm kalbimle sevdiğim ikiz kardeşim Ella'nın kızlarısınız. O ve aşkım Cora, hayatımdaki en değerli kadınlardı.

"Ella öleceğini öğrendiğinde bana, her birinize benim iyiliğimi düşündüğünüzden emin olmanızı ve Cora'mdan daha uzun yaşarsam yaşlı ve yalnız kalmayacağımdan emin olmamı tembihlediğini söyledi."

Wilma yüzünü kapattı ve sessizce ama şimdiden suçluluk duygusuyla ağlamaya başladı. Betsy'nin yüzü kül rengine dönmüştü ve Loretta'nın şaşkın ifadesi yüzünde donup kalmıştı.

"Beni dehşete düşüren şey, annenin beklentilerini karşılayamadın ve sevgili Cora'mın vefatını haber aldıktan sonra görmezden geldiğinde, benim beklentilerimi de karşılayamayacağını anladım.

"Bu nedenle, mülkümle ilgili olarak hak ettiğinizi düşündüğünüz tüm taleplerle birlikte sizi resmi olarak suçluluktan kurtarıyorum. Her biriniz bir dolar alacaksınız, başka bir kuruş daha almayacaksınız.

"Elmer Lee Mathis"

Peanut kağıdı bir kenara koydu.

"Benim huzurumda, Blessings'ten dört ayrı şahidin önünde imzalandı; bunların arasında o sırada akli dengesinin yerinde olduğuna tanıklık edebilecek doktoru, bankacısı, papazı ve kuru temizlemecisinin müdürü de vardı. Sekreterim Betty Purejoy bu belgeyi notere onaylattı ve o zamandan beri dosyamda duruyor."

Her birine bir zarf uzattı. "Kopyalarınız, mirasınızla birlikte bunun içinde."

Melissa Dean şoktaydı. Peanut vasiyetnameyi bir kez daha eline aldığı anda çoktan titremeye başlamıştı.

"Şimdi okumaya devam edeceğim. 'Sahip olduğum her şeyi, nankör akrabalarımın verilen üç dolar dışında, çok nazik ve sadık bir kadına, Melissa Dean'e miras bırakıyorum. Yıllardır gösterdiğiniz nezaket, ilgi ve bağlılık için teşekkür ederim. Gözden kaçmadı.'"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Melissa. Loretta çığlık attı.

"Bununla savaşıyoruz!"

Peanut bir kaşını kaldırdı. "Paranızı boşa harcamış olursunuz, çünkü ortada savaşacak bir şey yok Bayan Baird. Bay Mathis bana bu vasiyeti hazırlattığında akli dengesi yerindeydi. Ve ihmal

iddialarının gerçek dışı olduğunu kanıtlayamazsanız, dayanacak bir ayağınız yok."

Wilma ayağa kalktı. "Bu doğru. Onu ihmal ettik. Annemizin son arzusunu görmezden geldik. Onu unuttuk.

var ve bunu yaptığım için utanıyorum. Bu dolar hak ettiğimden çok daha fazla." Ofisten çıktı ve arkasına bakmadı.

Betsy ayağa kalktı ama başını kaldırıp konuşamayacak kadar utandı ve Wilma'ya yetişmek için ofisten sıvıştı.

Loretta ayağa kalktı. Öfkeliydi ve tam olarak hak ettiğini aldığını kabul etmek istemiyordu. Melissa'nın oturduğu yere doğru bir adım attığında, Peanut sandalyesinden fırladı. Sesinin tonu öfkeden başka bir şey değildi.

"Hayır, hanımefendi. Bu ofiste anlaşmazlığa müsamaha göstermem. Başınıza gelenlerin onunla hiçbir ilgisi yok. Yaşlı bir adamı hayatınızdan çıkardınız ve bu sizin suçunuz."

Loretta öfkeyle döndü ve başı dik, öfkeden titreyerek ofisten dışarı çıktı. Ama arabada kız kardeşlerine katıldığı anda onu susturdular.

"Buna izin vermeyeceğim!" Loretta anahtarı kontağa sokarken çığlık attı. "Kapa çeneni, Loretta! Kapa çeneni!" Betsy bağırdı.

Loretta'nın nefesi kesildi. "Ama biz-"

"Anneme verdiğimiz sözü bozduk. Ölüm döşeğinde verdiğimiz sözü," diye bağırdı Wilma. "Tam olarak hak ettiğimizi aldık. Eğer bizi eve götürecek kadar sakın değilsen, o zaman benimle yer değiştir, çünkü bugün ikinci kez kötü davranış kurbanı olmaya niyetim yok. Şimdi arabayı çalıştır ve bizi eve götür."

İçinde bulundukları durumun gerçekliği sonunda yüzlerine çarptı. Loretta utanç içinde emniyet kemerini bağladı ve sessizce Blessings'ten çıktı.

Ancak Peanut'ın ofisinde hâlâ şokta olan bir kadın daha vardı. Duyuru yapıldığından beri tek kelime etmemişti ve hâlâ haberin etkisindeydi.

Peanut onun yanındaki sandalyeye oturdu ve sıırttı. "Sen iyi misin?"

Melissa başını salladı.

Kıkırdadı. "Seni şaşırttı, değil mi?"

Kadın tekrar başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Melissa, "Fred Bloomer beni bıraktığında başımın ciddi bir belada olduğunu düşünmüştüm ve tüm bu süre boyunca bu beni bekliyordu," dedi. "Elmer beni kurtardı, Peanut. Beni kesinlikle kurtardı. Hayatımda hiç ev sahibi olmadım. Param yetmedi. Eski arabam son demlerini yaşıyor ve şimdi bankada param var. Birikimim var. İş başvurularımı teslim etmek zorunda değilim. Ben bir iş sahibiyim. Aman Tanrım, keşke Elmer'a bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim."

Peanut onun omzunu sıvazladı.

"O zaten biliyor. Bu yüzden seni tek varisi ilan etti. İş ahlakına ve kararlılığına hayrandı ve seni kızı gibi severdi ama her zaman çok az şey için çok fazla çalıştığını söylerdi."

Sonra Peanut ona bir avuç mendil verdi.

"Şimdi gözlerini sil ve burnunu sümkür. First State Bank'a gitmen gerekiyor. Herman Lewis geleceğinizi biliyor. Elmer'ın hesaplarına erişmek için imzalaman gereken kağıtlar var.

sizin adınıza devredildi. Temizlikçideki insanlar işlerinin güvende olduğunu bildikleri için rahatlayacaklar. Ve size vermek istediğim bir şey daha var."

"O da ne?" diye sordu.

"Evin anahtarının zaten sende olduğunu biliyorum ama bu anahtar Elmer'ındı. Artık senin."

Anahtarın altında sarkan yırtık pırtık tavşan ayağı olan eski anahtarlığı tanıdı. Peanut onu avucunun içine bıraktığında parmaklarını anahtarlığın etrafına doladı ve göğsüne bastırdı.

"Aman Tanrım! Şu zavallı tavşanın ayağı. Yıllarca o tavşandan geriye kalanları dinlendirmesi için ona yalvardım. Bahçeye falan gömsün diye ama o sadece başını sallar ve sırtırdı."

"Artık diğer her şeyle birlikte o da senin. Yeni hayatına hoş geldin Melissa." Melissa

ayağa kalktı ve kollarını adamın boynuna dolayarak ona sarıldı. "Teşekkür ederim!"

Peanut güldü. "Hey, ben sadece elçiyim. Bu gece dua ederken Elmer'a teşekkür edebilirsin."

"Oh yapacağım. Yüce Tanrım,

öyle yapacağım." Ofisten gülerek

ayrıldı.

Peanut masasının köşesine oturdu, Betty kapıda belirdiğinde kulaktan kulağa sırtıyordu. "Bu iyi olanlardan biriydi, değil mi?" dedi.

"Evet, hanımefendi, kesinlikle öyleydi."

Saatine bir göz attı ve sonra yığındaki ilk mesajı alıp ona geri verdi. "Ruby ile öğle yemeğine çıkmadan önce bir saatlik işim daha var, o yüzden telefonlara cevap verme zamanı."

"Bay Holland'ı aradım. Sizi etkilemeye çalışmıyormuş. May Temple'a karşı açtığı davayı geri çektiğini, kırılan her şeyi onardığını, eskiyenleri değiştirdiğini ve çalınanların bedelini ona geri ödediğini söyledi. Ayrıca, kendisine karşı açtığı davayı geri çektiğini varsayarsak, onun adına sizin ücretlerinizi de ödeyeceğini söyledi. Bunu avukatı aracılığıyla doğrulayabileceğinizi söyledi."

Peanut sırtıttı. "İşte ben buna iyi haber derim. Doğrulamak için avukatını arayacağım, sonra da May'i arayıp haber vereceğim. Muhtemelen May Temple'ın kendisine karşı açtığı karşı davanın mahkemede işe yarayacağını anlamaya başlamıştır."

Betty sırtıttı.

"Bugün iyi adamlar, iki. Kötü adamlar, sıfır."

* * *

Melissa Dean uçuyormuş gibi hissediyordu.

Bankada Herman Lewis'in masasında oturup evrakları imzalarken kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Herman onun adına mutluydu ve son imzalı kağıtları geri verdiğinde onunla nazıkçe alay etti.

"Sanırım artık o iş başvurusunu teslim etmeyeceksin?"

Sırıttı. "Hayır, efendim. Sanırım zamanımı kuru temizlemeciye işletmeye ayıracağım."

"Sizin adınıza çok mutluyum," dedi Herman. "Tebrikler ve bizimle bankacılık yaptığınız için teşekkürler."

Melissa ayağa kalktı, basılı çekleri ve banka kartı postadan gelene kadar idare etmesi için küçük bir boş çek defteri tutuyordu. Doğruca kuru temizlemeciye gitti, tezgâhtaki müşteri parasını ödeyip temizliğini yapıp gidene kadar bekledi ve sonra tezgâhtarın elini tutup kulaktan kulağa gülümsedi.

"Herkesi bir saniyeliğine öne çağırabilir misin?"

"Evet... tabii, sanırım," dedi. "Konu nedir?" "Yeni sahibi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve arka tarafa giderek birkaç dakika sonra görevli mürettebatla birlikte geri döndü. "Hasta olan Martin dışında hepimiz buradayız."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Bir kadın "Tanrım, lütfen bize kovulduğumuzu söylemeyin" dedi.

Melissa sıırıttı. "Tam tersine. İşleriniz güvende ve kuru temizlemeci de açık kalacak."

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Kim satın aldı?"

"Kimse satın almadı. Elmer beni varisi ilan etti. Eviyle birlikte bana miras kaldı. Birkaç gün önce Fred Bloomer gitmeme izin verdi. Bu sabah çok az param ve işim olmadan kalktım ve şimdi bunlar oldu!"

Hem kendileri hem de onun için bir çığlık ve tezahürat kopardılar ve rahatlamış bir şekilde onun etrafında toplandılar.

Melissa gülmeye, konuşmaya ve onlara sarılmaya devam etti. Bu durum, bir sonraki müşteri giysi bırakmak için gelene kadar sürdü. Gelenin Fred Bloomer'ın karısı olması kısmet gibi görünüyordu.

Melissa'yı gördü ve yüzü kızardı ama Melissa onu şaşırttı. "Hoş geldiniz, Bayan Bloomer. Siz benim ilk resmi müşterimsiniz."

Bayan Bloomer'ın nefesi kesildi. "Ne? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu sabah Elmer Mathis'in beni varisi ilan ettiğini öğrendim. Kuru temizlemecileri de içeren mal varlığı bana miras kaldı. İyi günler dilerim."

Melissa kapıdan çıkarken çalışanları hâlâ tebrik çığlıkları atıyordu.

Bölüm 13

Kırılan camların sesi ve uzun bir küfür dizisini Gary'yi uyandıracak kadar tiz bir çığlık izledi.

Birinin odasına zorla girdiğini düşünerek tabancasını kapıldığı gibi yataktan fırladı. Onu uyandıran sesin yan odada tartışan bir çift olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ve duvara vurdu. Bağırışlar kesildi.

Saate bir göz attı. Kahvaltı için çok geç, öğle yemeği içinse çok erkendi, bu yüzden arabaya servis yapan bir fast-food'la yetinmeye karar verdi. Madem ayaktaydı, keşif yapmak için iyi bir zamandı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ceketini aldı, silahını ceketinin iç cebine yerleştirdi ve geri dönmeme ihtimaline karşı küçük seyahat çantasını aldı. Arabayla bir hamburgerci bulana kadar sürdü ve açlıktan ölüyormuş gibi yedi. Yemeğini bitirdiğinde, bir sonraki hamlesi kasabanın nasıl düzenlendiğine bakmak oldu. Sokakları, hangi yöne gittiklerini ve kasabadan çıkmanın en hızlı yolunu öğrenmesi gerekiyordu.

Gary arabasıyla ana caddeden aşağı inerek bir Quick Stop'un önünden geçti. Hepsi aynıydı. Benzin pompaları, içeride çok az yiyecek, bedava hava. Homurdandı. Bugünlerde bedava bir şey pek görmemişti.

Piggly Wiggly'nin önünden geçti, sonra polis karakolunu ve Curl Up and Dye'ı tekrar kontrol etti. Bu büyüklükteki bir kasabada yabancı bir araba ve onu kullanan bir yabancı fark edilirdi. Bunun reklamını yapmak istemediği için yerleşim bölgesine yöneldi. Telefonundaki GPS'ten Ruby'nin evinin nerede olduğuna dair genel bir fikri vardı ama emin olmak için gözleriyle görmek istiyordu. Sokağı buldu ve evi bulana kadar sürdü ama yavaşlamadı.

Daha sonra, Ana Cadde'ye geri döndü ve onu oraya götürme olasılığını kontrol etmek için Curl Up and Dye'ın arkasındaki ara sokağa girdi. Arka kapının hemen dışında ilgisini çeken büyük bir çöp konteyneri vardı. Sürpriz bir saldırı için olası bir yer.

Sonra arabasıyla Ruby'nin evinin önünden geçerek sokağın sonuna kadar gitti ve arkasındaki sokağa saptı. Ruby'nin etrafı tel örgülerle çevrili bir bahçesi ve evinin yanında, arkasındaki sokaktan önündeki sokağa kadar uzanan, çitlerle çevrili tuhaf, dar bir ara sokağı vardı. Ne işe yaradığını bilmiyordu ama araçlar için çok dardı ve işine yaramazdı. Bahçesinin arka köşesinde küçük bir kulübesi vardı. Oraya giremezdi ama arkasındaki sokakta saklanabilirdi.

Arabayı sürdürdü ve motele dönmeye hazırlanıyordu ki Ruby'nin evinin garaj yoluna beyaz bir cipin içinde bir kadının girdiğini gördü. Kimin indiğini görmek için frene bastı ve kadını ve yüzündeki morlukları görünce neredeyse tanıyamayacaktı.

"Kahretsin, küçük kardeşim, onun canını yaktın. Ne yazık ki işini kendin bitirmedin," diye mırıldandı Gary ve kadının bakkal çuvalına benzeyen şeyleri eve taşımasını izledi.

Ama artık onun ne tür bir araba kullandığını bildiğinden, motele doğru yola çıktı. Odasına girer girmez, kuaför salonunu aramak için motel telefonunu kullandı.

Telefon çaldı, çaldı ve tam kimsenin cevap vermeyeceğini düşündüğü anda bir kadın telefonu açtı. "Curl Up and Dye. Ben Vera."

"Buradan geçiyordum, dükkanınızı gördüm ve sabah kaçta açtığınızı merak ettim."

"Randevuları ne kadar erken aldığımıza göre açıyoruz, ancak genellikle sabah sekiz civarında. Randevu almak ister misiniz?"

"Eğer bulursam, tekrar ararım," dedi ve telefonu kapattı.

Birkaç dakika oturdu, yarın erkene kadar bekleyip onu dükkâna mı götüreceğine yoksa bunu şimdi mi yapacağına karar vermeye çalıştı. O evde yalnızdı. Blessings'te ne kadar uzun süre kalırsa, risk o kadar artacaktı. Kadının ön kapısına gitme riskini göze alamazdı. Bu, arabasını ve yüzünü pek çok komşunun görebileceği bir yere koyacaktı. Tek ihtiyacı olan, onu evinin arka kapısından çıkaracak bir şeydi.

Arka kapıyı çalabilirdi ama kadının önce dışarı bakıp onu tanıma ihtimali yüksekti ve bu da işe yaramazdı. Gürültü yapmadan kendi başına dışarı çıkmasını sağlamak için ne yapabilirdi? Ve sonra aklına geldi.

Fitil olarak kullanmak üzere raftan bir bez aldı, oda anahtarını yatağın üzerine attı ve çıktı.

* * *

Ruby, Peanut ile öğle yemeği için tavuk salatası yapmak üzere şarküteriden kızarmış bir tavuk alarak eve geldi. Yiyecekleri yerleştirir yerleştirmez, ellerini korumak için bir çift tek kullanımlık lateks eldiven giydi ve eti kemiklerinden ayırmaya başladı.

Yeniden normal şeyler yapmak iyi hissettiriyordu ve çalışırken Alice Conroy'u ve çocuklarını düşündü. Alice'in daha iyi olup olmadığını ya da daha da hastalanıp hastalanmadığını merak etti. Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Tavuğun kemiklerini ayırmayı bitirdiğinde tek kullanımlık eldivenleri attı, elini yüzünü yıkadı ve broşürdeki numarayı aradı.

Telefon birkaç kez çaldı ve sonra Charlie'nin sesini duydu. "Alo. Ben Charlie. Ben Charlie." "Alo, Charlie, ben Ruby Dye. Ben siyah gözlü kadını, hatırladın mı?"

Charlie kıkırdadı. "Evet, hanımefendi, hatırlıyorum."

"Annenizin nasıl olduğunu öğrenmek için aradım. Daha iyi mi?"

"Oh, evet, hanımefendi. Biraz daha iyi hissediyor. Artık eskisi kadar öksürmüyor. Şu an mutfakta.

bize ögle yemeği hazırlıyor. Onunla konuşmak ister misin?"

"Onu rahatsız etmeyeceğim ama telefon numaramı not almanızı istiyorum, böylece herhangi birinizin yardıma ihtiyacı olursa bana kolayca ulaşabilirsiniz. Eğer ben yardım edemezsem, yardım edebilecek birini bulurum, tamam mı?"

"Çok nazıksınız," dedi Charlie. "Bir dakika Bayan Ruby. Bir kalem ve kâğıt bulmam gerekiyor."

"Bekleyeceğim," dedi Ruby.

Adamın ayaklarını sürüyerek etrafta dolaştığını duydu ve sonra geri döndü. "Ben hazırım. Devam et."

Ona numarayı ve kendi salonunun numarasını da verdi. "Ne olur ne olmaz," dedi.

"Minnettarım," dedi Charlie.

"Rica ederim. Ve lütfen annene yangında kaybettiğin kıyafetlerin yerine yenilerini alabilmesi için kasabada devam eden bir kıyafet kampanyası olduğunu söyle. Birkaç gün içinde her şeyi toplamış oluruz ve sonra onları buraya getiririz, tamam mı?"

Charlie'nin iç çektiğini duydu. "Bana ve Pitty-Pat'e kıyafet aldığımda, okula kayıt yaptırmaya gideceğiz." "Bugün Cuma. Bağışları Pazar günü alacağız, yani her şey elimizde olmalı.

daha önce olmasa bile o öğleden sonra evinize getirilir. Pazartesi sabahı seçebileceğiniz bir sürü kıyafetiniz olacak. Bu nasıl?"

"Bu harika bir haber," dedi Charlie. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa bana haber vereceğine söz ver, tamam mı?"

Ruby sırtıttı. "Anlaştık, Charlie. İyi günler dilerim."

"Peki, hanımefendi. Tekrar teşekkür ederim."

Ruby bağlantıyı kesip tavuk salatasını bitirmek için görevine geri döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. Sonra saate baktı. Peanut yakında burada olacaktı. Acele etmesi gerekiyordu.

Tavuk salatasını henüz bitirmiş ve soğuması için buzdolabına koymuştu ki kapının çalındığını duydu. Beklentiyle biraz ürperdi.

O buradaydı!

* * *

"Ögle yemeğine çıkıyorum," dedi Peanut Betty'nin masasının önünden geçerken. "May'i aradım. Çok sevindi, işte bu kadar. Şimdi karşı davayı geri çekmek için evrakları dosyalamamız gerekiyor."

"Eminim May rahatlamıştır. Ona çok katlandı. Evrakları hazırlatacağım." "O zaman döndüğümde imzalarım."

"Evet, efendim," dedi Betty. "Ruby'ye selamımı söyle."

"Bunu yapacağım," dedi ve yüzünde kocaman bir sırıtışla ofisten ayrıldı.

Gün uzun zamandır olmadığı kadar ılıktı. Güneş parlaktı, gelecek yazın güzel bir hatırlatıcısıydı.

Ofis binasından aceleyle çıktı, kravatını çıkararak arabasına atladı ve onu görmek için sabırsızlanan Ruby'nin evine doğru yola çıktı. Çiçekçide durup ona çiçek almaya başladı ama sonra

fikrini değiştirdi.

ve devam etti.

* * *

Gary Dye, Ruby'nin evinin arkasından geçen sokağa girdi ama aracını gizlemek için ev sahibinin özel çitini kullanarak birkaç ev aşağıda park etti. Teçhizatını kapıldığı gibi koşar adımlarla Ruby'nin evine gitti, varlığını gizlemek için kulübeyi kullanmaya özen gösterdi ve küçük bir yangın bombası hazırlamaya başladı.

* * *

Peanut, Ruby'nin arabasının arkasına park etti. Ön kapıya ulaşır kapıyı çaldığında onu göreceği düşüncesiyle sevinçliydi.

Ruby gülümseyerek kapıya geldi. İçeri girerken kollarını ona doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Umarım tüm misafirlerini böyle karşılamazsın," dedi sağ kulağının altındaki noktayı ısırırken. Kadın güldü.

"Bir şeylerin güzel koktuğu kesin," dedi. "Öğle yemeği neredeyse hazır. Beni takip edin."

Peanut ceketini çıkardı, kollarını sıvadı ve mutfağa yöneldi. "Tavuklu salata sandviçleri," dedi dolaptan tabakları indirirken. "Kulağa hoş geliyor," dedi ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti.

Ruby sandviç yapmak için taze kruvasan çuvalını almak üzere arkasını döndüğünde, pencerenin önünden dumanların geçtiğini gördü ve saniyeler sonra siren seslerini duydu.

* * *

Gary Dye küçük yangın bombasından memnundu. Evden çıkması için sessiz bir mesajdı ve Ruby'nin arka kapıya en yakın pencereden ileri geri hareket ettiğini görmüştü bile. Dumanı her an görebilirdi.

Silahını avuçladı, kadın kapıdan içeri girdiği anda kulübenin arkasından fırlamaya hazırды. Bir el ateş etse, kimse dumanı görmeden arabasına binip giderdi.

* * *

Myra Franklin, migren başlangıcı gibi hissettiren bir rahatsızlıkla kocasını çiçekçi dükkânında bırakarak eve gitmişti. İlaçlarını aldı, sonra da uzanmak için üst kattaki yatak odasına çıktı. Perdeleri çekmeye hazırlanıyordu ki dışarı baktı ve evinin arkasındaki sokakta bir adam gördü. Tanıdığı birine benzemiyordu. Üzerinde şirket üniforması yoktu ve yere düşmüştü.

Ruby Dye'in arka bahçesindeki kulübenin arkasında diz çökmüş. Adamın ne yaptığını anlayamadı ama şüpheli görünüyordu.

Ruby'nin kısa süre önce kaçırılması aklındayken, Myra üzölmektense tedbirli olmanın daha iyi olacağını düşündü ve polisi arayıp kontrol ettirmek üzereydi ki adamın ayağı kalkıp Ruby'nin arka bahçesine bir şey fırlattığını gördü. Adamın attığı şeyin yanmakta olduğunu fark etmesi bir saniye sürdü.

Myra nefesini tuttu, masaya koşup cep telefonunu aldı ve 911'i aradı, sonra da pencereye geri koştu. Avery hemen çağrıya cevap verdi.

"Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?"

"Birisi Ruby Dye'in arka bahçesine bomba atıp ateşe vermiş! Evlerimizin arasındaki sokakta. Acele edin. Yangın yayılıyor! Ne yaptığını bilmiyorum-" Ve sonra nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Silahı var! Elinde görebiliyorum. Acele edin. Acele edin."

"Evet hanımefendi, polis ve itfaiyeyi şimdi gönderiyorum. Polis gelene kadar benimle hatta kalın."

Myra inledi. Bundan sonra olacıklardan korktuğı için izlemek istemiyordu ama başka tarafa bakmaya da korkuyordu. Avery'nin olay yerine personel gönderdiğini duyabiliyordu ve oraya zamanında varmaları için dua etmeye başladı.

* * *

Çağrı geldiğinde Lon Pittman devriyedeydi. Ruby Dye'in evinin arkasındaki sokakta silahlı bir kundakçı mı?

Ne oluyor be?

Caddede bir U dönüşü yaptı, ışıklara ve sirene bastı ve siyah-beyaz bir bulanıklık içinde kasabadan uzaklaştı.

Şerif Yardımcısı Ralph da ihbarı duyduğunda görev başındaydı. Işıklarını ve sirenini açtı, Blue Ivy Bar'ın önünde U dönüşü yaptı ve gaza bastı.

Ruby'nin bahçesinde yanan otların dumanı çatılardan henüz yükseliyordu ki, itfaiye aracı sirenini çalarak istasyondan çıktı.

Şehrin dört bir yanındaki insanlar ya dışarıya ya da pencerelerine koşuyordu. Bu kadar çok siren aynı anda tehlike sinyali veriyordu.

* * *

Ruby mutfak penceresine koştu.

"Arka bahçem yanıyor!" diye bağırdı ve dışarı koştu.

Peanut siren seslerini duyduğunda Ruby'nin bağırdığını da duymuştu. Ruby kapıdan dışarı koşarken iki adım arkasındaydı ve çitin diğer tarafındaki ara sokakta aniden bir adamın belirdiğini gördüğünde ona yetişiyordu. Sonra Peanut adamın elindeki tabancayı gördü ve sıçradı.

Ruby adamı gördü ve bir an için kötü bir rüya gördüğünü sandı. Gary Dye mı? Neden o

Burada mı?

Ve sonra Peanut onu yakalarken uçan bir çalımla arkadan vuruldu. O anda sanki her şey ağır çekimde olmaya başlamış gibi hissetti.

Yere çarptığında bir patlama sesi duydu. Çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi ve nefes almak için mücadele ederken Peanut'ın üstünde hareketsiz olduğunu fark etti.

Korku dalgalar halinde içine yayıldı. "Peanut! Fıstık! İyi misin?" Hiçbir şey.

"Peanut, ne..."

Yanağından aşağı ıslak bir şey yuvarlandı. Yüzüne dokundu, parmaklarındaki kanı gördü ve duyduğu patlamanın bir silah sesi olması gerektiğini fark etti. Çığlık attı ve tekrar çığlık attı, sonra duramadı.

* * *

Gary Dye şoktaydı. Siren seslerini duyabiliyordu ve duman havada zar zor görülebilen gri bir renkteydi.

"Nasıl olur?" diye mırıldandı ve silahını Ruby'ye doğru çevirdi, ancak hemen arkasında bir adamın koştuğunu gördü. Bu planladığı gibi gitmiyordu ama yine de ateş etti çünkü ikisinin de onu gördüğünü biliyordu. Adam onu uçan bir çalımla yere serdikten bir kalp atışı sonra ateş etti. Ruby'yi hedef alan kurşun onun yerine adama isabet ettiğinde Gary hayal kırıklığı içinde sessizce küfretti.

Lanet Jarrod ve lanet Ruby.

Eğer baştan başlayabilseydi, kardeşinin ince mesajını görmezden gelir ve ikisinin de çürümesine izin verirdi. Ama her şeyi geri almak için çok geçti ve şimdi yüzüne üflenmiş duman yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Gitmek için sabırsızlanarak dumandan kaçıp bahçenin diğer ucuna koştu.

Nişan aldığı için Gary sokak kapısından koşarak gelen polisi hiç görmedi. Polis elindeki silahı hiç görmedi ve kurşun kalbine girmeden sadece bir saniye önce silah sesini duydu. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Lon Pittman onun yere düştüğünü gördü ve düşüş şeklinden öldüğünü anladı. Ruby'ye doğru koşarken yardımcısının aracının ara sokaktan ateş edene doğru geldiğini gördü. Onun yaşadığını biliyordu çünkü çığlık atıyordu ama arkadaşından o kadar emin değildi.

Yanlarına indi ve Ruby'nin kolunu yakaladı. "Ruby!

Ruby! Ruby! Buradayız! Yardım geldi!" dedi.

"Aman Tanrım! Ona yardım et, lütfen ona yardım et,"

diye hıçkırdı. Lon, Peanut'ın nabzını kontrol etti. Nabız

oradaydı.

Telsizini aldı.

"Ben Şef Pittman! Acilen 312 Porter Caddesi'ne ambulans istiyorum. Birden fazla kurşun yarası var.

kurbanlar."

Şerif Yardımcısı Ralph cesedin yanındaki sokakta kayarak durdu ve silahını çekerek dışarı çıktı, ardından nabız kontrolü yapmak için yere düştü.

Şerif yardımcısı "Öldü" diye bağırdı ve ardından olay yerine daha fazla memur gönderilmesi için merkeze haber verdi.

İtfaiye aracı geldi, ancak itfaiyeciler yangının küçük olduğunu ve su ve hortum kullanamayacak kadar yakında yaralıları olduğunu fark edince, bunun yerine yangın söndürücüleri aldılar.

Lon, kan akışını durdurmak için Peanut'ın başındaki yaraya baskı uygulamaya başladığında Ruby, Peanut'ın kanıyla kaplanmıştı ve hıçkırarak ağlıyordu.

"Ruby, yaralandın mı?"

"O ben olmalıydım!" diye bağırdı ve sonra çimleri tırmalamaya başladı, kendini Peanut'ın bedeninin altından çekip çıkarmaya çalıştı.

"Ruby! Cevap ver bana! Yaralı mısın?"

"Hayır, hayır, hayır," diye inledi.

Lon itfaiyecilere işaret etti. "Hey, Ruby'yi kurtarmak için birkaçınızın yardımına ihtiyacım var," dedi Lon.

İkisi Peanut'ı başka bir itfaiyecinin Ruby'yi çıkarmasına yetecek kadar yuvarladı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve Peanut'a uzandı.

"O öldü mü? Lütfen Tanrım, ölmesine izin verme."

"Nabızı atıyor. Ambulans yolda. Bir yerin acıyor mu?" Lon sordu. "Kaburgaların, göğsün? İkiniz de sert düştünüz."

"Hayır! Beni kurtardı ve benim için olan iğneyi aldı. Aman Tanrım, aman Tanrım, bu olamaz," diye inledi. Peanut'a sarılmak istedi ama o çok yaralıydı ve kollarında öleceğinden çok korkuyordu.

Sağlık görevlileri hızla kapıda toplanmakta olan komşuların yanından koşarak geçtiler. Şefin yerini aldılar, Peanut'ın yaralanmasını değerlendirdiler ve onu nakletmeye hazır hale getirdiler.

Lon Ruby'yi ayağa kaldırdı ve yolundan çekti. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Tetikçiyi tanıyor muydun?"

"Adı Gary Dye. Jarrod'un ağabeyi," dedi ayaklarının üzerinde sallanarak. Lon onu yakaladı, sonra da sabitlemek için bir kolunu omuzlarına doladı. "Özür dilerim Ruby."

"Öldü mü?" diye sordu, bahçesindeki kararmış alana, çitin diğer tarafındaki cesede bakarak.

"Evet."

Ürperdi, sonra sağlık görevlilerinin Peanut'ı sedyeye koyduklarını ve bahçeden ambulansa doğru götürmeye başladıklarını fark etti. "Ben de onunla gitmek istiyorum!"

"Yapamazsın," dedi Lon. "Seni acil servise götüreceğim."

Ondan uzaklaştı, sedyenin arkasından koştu, ona seslenen, onu sevdiklerini söyleyen, Fıstık için dua ettiklerini söyleyen, onu alacaklarını söyleyen komşularının yanından geçti.

buradaki işlerle ilgilen.

Onları görmedi. Onları duymadı. Peanut'tan başka hiçbir şey umurunda değildi.

* * *

Polis arabasındaki yolculuk tam bir kabustu.

Lon, Ruby'nin kafasının içindeki ılığı yankılayan ışıklar yanıp sönerek ve siren çalarak arabayı sürdü.

Haber Blessings'te Gary Dye'ın yaktığı ateşten daha hızlı yayılıyordu. İnsanların yarısı Ruby ve Peanut'ın öldüğünü duymuştu. Diğer yarısı ise onlardan birinin öldüğünü duymuş ama hangisinin öldüğünü bilmiyordu. Ama herkes Şef Pittman'ın tetikçiyi indirdiğini biliyordu.

Mercy Pittman kocasının güvende olduğunu öğrenene kadar panik içindeydi. Betty Purejoy, Peanut'ın ofisini kilitledi ve doğruca hastaneye gitti.

Lovey, Ruby'nin yanında olmak için acil servise gitti ve Peanut'ın ölümüyle ilgili duyduğu hikâyenin doğru olmaması için dua etti.

Vera ve Vesta Curl Up and Dye'ı kapatıp acil servise doğru yola çıktılar, Mabel Jean de hemen arkalarından arabasına bindi.

İnsanlar şok içinde hastaneye doğru yola çıkarken kasaba ayağı kalkmıştı. Hastanenin otoparkında bir dua nöbeti başladı ve gelenler arttıkça nöbet daha da büyüdü.

Bölüm 14

Ruby kapıyı açtığında Lon'un arabası hâlâ durmak üzereydi. Ruby dışarı fırlayıp acil servisin içinde kaybolduğu anda Lon frene bastı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı arabayı park edip onu içeri kadar takip ederken.

Onu görmeden önce sesini duydu. Tartışıyor, etrafındaki hemşirelere yaralanmadığını ve kanın kendisine ait olmadığını söylüyordu.

"Fıstık nerede?" diye bağırarak onları geçmeye çalıştı.

"Zaten onun üzerinde çalışıyorlar. O yaşıyor ve işlerini yapmalarına izin vermelisiniz," dedi bir hemşire. Lon elini Ruby'nin omzuna koydu. "Benimle gel, Ruby. Şu anda onunla birlikte olamazsın."

O zaman ona baktı ve gözlerindeki keskin dehşet neredeyse onu kıracaktı.

"Ama ya başaramazsa? Sesimi duymasına ihtiyacım var. Onu takip edip bana geri getirmesine ihtiyacım var." Lon iç çekti. "Bir saniye burada bekle," dedi ve uzaklaştı.

Ruby onun söylediklerini duymazdan gelerek peşinden gitti ve doğru muayene odasını bulduğunda onu iterek geçti.

Peanut hareketsizdi, serumuna verdikleri ilaçlardan habersizdi. Zaten bir kalp monitörüne bağlıydı ve başka bir makine de tansiyonunu ölçüyordu. Ayak bilekleri ve ayakları muayene masasının ucundan sarktığı için normalden daha da uzun görünüyordu ve Ruby bir teknisyenin Peanut'ın başındaki yaranın üzerine portatif bir röntgen cihazı yerleştirmesini izlerken ürperdi.

Tanrım, lütfen, Tanrım, ölmesine izin verme.

Lon onu geri çekerek yolundan uzaklaştırdı ama onun varlığını kabul etmedi. Enerjisinin her zerresi sevdiği adama odaklanmıştı. Doktor röntgenleri incelemek için ayrıldığında Ruby, Peanut'ın yatağının yanına gitmek istedi ama yatağının etrafında hemşireler vardı.

Ve sonra doktor haberlerle geri geldi.

"Kurşun kafatasını tam olarak delmemiş ama beyninde küçük bir kanama ve şişlik var. Daha kötüye gitmediğinden emin olmak için onu izleyeceğiz. Şimdilik yoğun bakıma gidiyor," dedi doktor ve onu bölmeden çıkarmaya başladıklarında Ruby panikledi ve yatağın yanında koşmaya başladı, eli onun kolundaydı.

"Buradayım, Peanut. Buradayım. Seni seviyorum."

"Hayır hanımefendi, daha ileri gidemezsiniz," dedi biri ve sonra çift kapıdan geçtiler ve

görüş alanının dışında.

Ruby hareket etmedi. Hareket edemedi. Ve titremesini durduramadı.

"Uyandır beni. Uyandır beni," diye mırıldanmaya devam etti. "Bu gerçek değil. Uyandır beni."

Sonra arkasında Lovey'nin sesini duydu. "Benim, tatlım. Hemen benimle gelmen gerekiyor."

Ruby döndü, gözyaşlarının yüzünden aşağı yuvarlandığının farkında değildi.

"Ah, Lovey, Tanrı neden mutlu olmamı istemiyor?"

Lovey onu omuzlarından tutup kollarının arasına çekti. "Bunu yapan Tanrı değil, bebeğim. O adamların içindeki şeytan yapıyor. Tanrı bunu halledecek. Peanut uyanacak ve siz ikiniz sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız."

Ruby kelimelerin onu yıkamasına izin verdi ve doğru olmalarını diledi.

* * *

Otopark, sessizce durup dua eden ve çok sevdikleri sakinlerinden bir haber bekleyen insanlarla doluydu. Peanut Buttermen pek çok kişi için çok şey yapmıştı ve şimdi onunla ilgilenen insanlar onun için dua etmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Yavaş yavaş Ruby'ye söylenenlerin aynısını öğrendiler. Beyin kanaması ve şişmesi, beyin sarsıntısı... kritik bakımda. Dua etmeye devam ettiler, uyandığına dair haber beklediler ve gece çöktüğünde oradaydılar.

Ruby de üst katta, yoğun bakımın dışındaki bekleme odasında haber bekliyordu.

İkizler ve Mabel Jean Ruby'ye temiz giysiler almak için ayrıldılar, ancak Ruby'nin evinde bırakılmış olan tüm yiyecekleri görünce, giysilerini almadan önce onları kaldırdılar ve mutfığı temizlediler.

Hastaneye döndüklerinde Lovey kızların getirdiklerini aldı ve Ruby'nin kanlı giysilerini çıkarıp temiz giysiler giymesine yardım etti.

Ruby bunun olduğunu biliyordu ama konuşacak kadar odaklanamıyordu. Sanki yeterince düşünürse sonu değişecekmiş gibi vurulma anını yeniden yaşamaya devam etti. Şimdi bekleme odasında hareketsiz bir şekilde oturmuş, birinin gelip hayatını yeniden başlatması için kapıyı gözlüyordu.

* * *

Bekleme odasına bir hemşire girdiğinde saat gece yarısıydı, yani cadı saatiydi.

Ruby yalnız değildi ama uyanık olan tek kişi oydu. Aniden ayağa kalktı, sanki ona ulaşmak için savaşıması gerekecekmiş gibi ellerini yumruk yaptı ve hareketsiz kaldı.

"Uyanıyor," dedi hemşire. "Beş dakikanız var."

Lovey uyandı ve Ruby'nin kolunu yakaladı. "Ben de seninle geliyorum. Tek kelime etmeyeceğim ama oraya yalnız gitmiyorsun."

Ruby başıyla onayladıktan sonra hemşireyi takip etti. Peanut'ın Blessings'in durumu kritik olan tek

sakini olmadığına dikkat ederek diğer hastaların yanından geçtiler ve sonra onun odasına girdiler.
Hemşire serumu kontrol etmek için serumuna doğru ilerledi.

Ruby titriyordu.

O kadar solgun ve hareketsizdi ki, bir an için bir hata yaptıklarını düşündü. Uyanmıyordu. Eğer makineler yaşam sinyallerini çalmasaydı, nefes aldığını bile düşünemezdi.

Bu yüzden onun için bir nefes aldı ve ilerledi. Elini koluna koyup avucunun altında bir kas seğirmesi hissedene kadar onun hâlâ orada olduğunu anlamamıştı.

Göz kapakları seğirdi.

Hızlı bir hıçkırığı bastırdı. "Fıstık, tatlım... Ben buradayım." Daha derin bir nefes aldı.

"Beni duyabiliyor musun? Seni seviyorum, Peanut... çok seviyorum." Parmakları kıpırdadı.

Bekledi, kirpiklerinin çırpınışını, dalgalanışını ve sonra gözlerinin açılışını izledi. Gözlerinde şaşkınlık gördü, sonra bakışları tavandan yere, hemşireye ve sonra da kendisine yöneldi.

"Hey, sen," dedi ve kendini gülümsetti.

Kaşları alnının üzerinde düğümlendi. Acıdan olduğunu düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

"Nerede?" diye mırıldandı.

"Hastanedesin ama iyileşeceksin."

Yüzündeki şaşkınlık, kızın yüzündeki solmakta olan morluklara bakarken paniğe dönüşüyordu. "Kimsin sen?"

Dondu kaldı.

"Seni nereden tanıyorum? Adımı biliyor musun?" Ruby inledi.

Lovey'nin kollarında bayıldığında oda dönmeye başlamıştı.

* * *

Lovey şefe bir mesaj göndererek Peanut'ın kim ve nerede olduğunu bilmeden uyandığını söyledi -Ruby'yi tanımadı ve sonra aynı mesajı Ruby'nin dükkanındaki kızlara da gönderdi. Yarım saat içinde haber hastanenin otoparkındaki dua nöbetine yayılmıştı. Peanut'ın hayatta olduğunu ve iyileşeceğini bilmek ama yine de kim olduğunu bilmemek acı vericiydi. Hepsinin kalbi Ruby için kırılmıştı. Bir haftadan kısa bir süre içinde dehşetten gerçek neşeye ve kalp kırıklığına dönüşmüştü.

Teker teker eşyalarını toplayıp eve doğru yola koyuldular; bazıları yürüyor, bazıları araba kullanıyordu ama hepsinin aklında aynı suçluluk duygusu vardı.

Tanrıya şükür ben değilim.

* * *

Ruby bekleme odasında kendine geldi, başının altında bir yastık ve bir battaniye ile bir kanepeye kıvrılmıştı

vücudunu kaplıyordu. Lovey gitmişti ama Vesta elinde bir fincan kahveyle, aşağıdaki otoparka bakan pencerenin önünde duruyordu.

Ruby bir an için nerede olduğunu düşünemedi ve sonra o karanlık, hastalıklı his geri döndü. hatırladım.

Battaniyeyi kenara itti ve doğrulup oturdu. "Neden buradasın?" diye sordu.

Vesta döndü. "Çünkü sen buradasın."

Ruby'nin alt dudağı titredi. "Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," dedi. Vesta onun yanına oturdu ve elini tuttu.

"Onunla yaşamıyorsun, tatlım. Onu bir kenara koyar ve kendi başına yaşamasına izin verirsin. Yeterli zaman verildiğinde, her şey kendi seviyesini bulur. İyileşecek ve hatırlayacak. Göreceksin."

Ruby'nin gözleri ağlamaktan yanıyordu. Göğsü çok ağrıyordu, sanki biri kalbinin üzerinde duruyordu. Daha önce, yoğun bakım hemşirelerinden Rhonda Bailey, doktorun bir süre Peanut'ı ziyaret etmesini istemediğini söylemek için gelmişti. Ona iyileşeceğini söyleyemedikleri gibi iyileşmeyeceğini de söyleyemiyorlardı. Hafıza kaybı ve kafa yaralanmaları zordu. Şu anda onun tedirgin olmasını istemiyorlardı.

Sürgün edilmişti.

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Seni götüreceğim," dedi Vesta. "Seninle kalmamı ister misin? Kalabilirim."

"Hayır. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bunu çözmem gerek. Burada kaçırdığım bir şey var... Tanrı'nın öğrenmemi istediği bir şey."

"Ama ben-"

"İyi olacağım," dedi Ruby. "İki kez ölmem gerekiyordu ama ölmedim. Burada bir amacım var ve onu bulacağım. Kalbim kırık ama daha önce iyileşti ve yine iyileşecek. Önemli olan tek şey Peanut'ın hayatta olması. Daha fazlasını isteyecek kadar bencil olmayacağım."

Vesta şimdi ağlıyordu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Ruby gözlerini kapadı ve bir damla daha gözyaşı dökmek için kendini zor tuttu.

"Tanrım, Vesta, ben de öyle." Vesta gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı.

"Peki o zaman, hadi tatlım. Seni eve götürüyorum."

* * *

Vesta sohbet etmeye çalışmadan arabayı sürdü.

Ruby gözleri kapalı at sürüyordu, Blessings'e bakamayacak kadar yaralıydı çünkü bugün ona hissettirdikleri sonsuza dek değişmişti. Burada, kendini en güvende hissettiği yerde istilaya uğramıştı. Bir kez değil, iki kez. Kasabayı gün ışığında görmesi ve bunun hâlâ yeterli olduğunu umması gerekiyordu.

"Geldik," dedi Vesta yavaşlayıp Ruby'nin arabasının önüne yanaşırken. "İşte ev anahtarınız."

"Bıraktığın için teşekkür ederim. Pazar günü kilisede görüşürüz. Charlie ve küçük kız kardeşinin okula kaydolabilmeleri için giysi kampanyasından gelen bağışları alıp Conroy ailesine götürmem gerekiyor."

Vesta'nın nutku tutulmuştu. Ruby şimdiden başkalarını düşünmeye başlamıştı. Belki de bu onun kurtuluşu olacaktı. Kendi dünyasını düzeltemezdi ama başkalarının kendi dünyalarını düzeltmelerine yardım edebilirdi.

Ruby evin içine girene ve kapı arkasından kapanana kadar bekledi. Ruby'nin ışıkları açtığını görene kadar beklemeye devam etti. Ondan sonra, ağlayamayacak kadar uyuşmuş bir halde arabasını sürerek uzaklaştı.

* * *

Ruby'nin evi bir kez daha büyük bir ihanetin yaşandığı bir yer haline gelmişti ve şimdi kendini yeniden güvende hissedebilmesi için bununla yüzleşmesi gerekiyordu.

Peanut'la en son mutlu olduğu yer mutfaktı ve bu yüzden oraya gitti, masada hala bozulmuş yiyecekler ve lavaboda kirli bulaşıklar olmasını bekliyordu. Bunun yerine, sanki hazırladığı öğle yemeği hiç olmamış gibiydi. Yine arkadaşlarından şüpheleniyordu, hayatının devam eden karmaşasını temizlemeye gelmişlerdi.

Ruby saate baktı. Saat dörde yaklaşıyordu. Çok yakında gün ışıyacaktı. Yemeğin dudaklarına değmesinden bu yana yirmi dört saat geçmişti, Peanut'ın onu son öpüşünden bu yana neredeyse o kadar zaman geçmişti, bunun son öpüşmeleri olabileceğini hiç düşünmemişti. Ve böylece yalnızlık onun için yeniden gerçek olmuştu.

Her gece yaptığı gibi evi gözden geçirmeye, kilitlemeye, perdeleri çekmeye, kaldırılmamış olanları toplamaya başladı. Asla uyutacak bir bebeği olmayacaktı ama yıllar geçtikçe ve bunun acısı azaldıkça, onun yerine küçük evinin ruhunu uyuttuğunu fark etti.

Her şeyin yolunda gittiğinden ve Dye ailesinde peşine düşecek kimsenin kalmadığından emin olarak yatak odasına gitti ve soyundu, dayanabileceği en sıcak duşu aldı ve sonra yorganları geri çekip yatağa girdi, kurulanamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Eskiden sığınağı olan yatak ona çok büyük, hatta boş geldi. Fazladan yastığı kaptı ve kendine sarıldı, sonra yüzünü yumuşaklığın içine gömdü.

"Onun hayatı için sana şükürler olsun," dedi ve gözlerini kapattı.

Tekrar uyandığında gün aydınlanmıştı ve biri kapısını çalıyordu. Onlar durana kadar orada yatıp dinledi. Bir arabanın çalıştığını duydu ve onlar uzaklaşırken hiçbir suçluluk hissetmedi. Saate baktı. Saat onu geçiyordu, güne başlama vakti gelmişti. İçindeki sızı hâlâ oradaydı. Buna alışsa iyi olacaktı çünkü Peanut'ı görmesinin yasaklanmasının acısını nasıl dindireceğini bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra giyinmiş ve mutfağında kahve yapıyordu. Evin her tarafını dolaşmıştı ve henüz mutfak penceresinden dışarı bakmamıştı. Arka bahçeyi görmek istemiyordu. Hatırlamak

istemiyordu ama olanların dehşeti, onunla yüzleşene kadar geçmeyecekti.

Gary ve Jarrod'a çirkinliklerini ve kötülüklerini dünyasına getirdikleri için kızgın bir şekilde kapıyı çekip açtı ve dışarı ıktı. Yanan alan büyük, siyah bir mürekkep lekesi gibiydi ve yanmış otların kokusu hala yaygındı. Arka ite doğru baktı ve bir an için sanki olanların enerjisi hala oradaydı... geçmişin bir gölgesine bakmak gibiydi. Zihninde hâlâ Gary'nin çitin diğer tarafından silah doğrulttuğunu görüyordu.

Arkasını işaret etti.

"Sen öldün," dedi ve içeri geri döndü.

Bölüm 15

Peanut sürekli bilincini kaybedip duruyordu. Kendine her geldiğinde, acının gerçekliği tarafından tetiklendi ve ağrı kesici ilaçların kutsanmış uyuşukluğu onu tekrar bayılttı.

Uyandığında hissettiği tek duygu panikti. Bir hastanede olduğunu ve doktoru söylediği için vurulduğunu biliyordu ama burada uyanmadan önce hiçbir şey hatırlamıyordu. Doktoru bunun iyileştikçe geçeceğini de söylemişti ama geçmeyebileceği korkusu da vardı. Peanut kendini hatırlamaya o kadar odaklanmıştı ki birilerinin onu arayıp aramadığını merak edecek kadar uzun süre uyanık kalmamıştı.

Kaybolmuştu, yetişkin bir adamın olabileceği

kadar kaybolmuştu. Kökleri yoktu.

Kimlik yok.

Hatırlayacak bir şey yok.

* * *

Ruby evine kapanmış, duygusal yaralarını sarıyor ve kendini yüzleşeceği acıma duygusuna hazırlıyordu. Bu kaçınılmazdı ve kontrol edebileceği bir şey değildi. Dün bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir cehennem gibiydi - Jarrod'un dayaklarından kurtulmaktan daha kötüydü, kaçırılmaktan çok daha kötüydü, çünkü geçmişindeki insanlar bunu yapmıştı ve suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. Peanut'ı kurtarması için Tanrı'ya yalvarmıştı ve kurtarmıştı da ama Peanut'ın hayatının bedeli sevgisini kaybetmek olmuştu. Ne kadar acı verse de, onun hayatta olduğunu bilmenin verdiği rahatlama her türlü acıya değerdi.

Onun için şifa istiyordu.

Hayatını geri alması için dua etti.

Ve eğer o bunun bir parçası değilse, bu sorun olmamalıydı.

* * *

Melissa Dean dün gece Andy ölmeden önceki en hafif kalple uyumuştı. Bütün akşam evinin etrafında dolaşmış, neleri yanına alacağını ve neleri satacağını düşünmüştü, çünkü Elmer'ın evi tamamen mobilyalıydı. Mathis'in mobilyaları daha eskiydi ama onunkilerden daha güzeldi. Ve o

kadar uzun zamandır Elmer'in eşyalarıyla ilgilenmişti ki artık tanıdık geliyordu.

Hangi yatak odasını kendisine ait olarak seçeceğini düşünmüş, Elmer ve Cora'nın ana yatak odasını almak konusunda ne hissedeceğini merak etmişti. Ama onların kızaklı yatağı muhteşemdi ve evdeki en sevdiği parçalardan biriydi. Elmer ona gülerek bu kadar kaz olmamasını söylerdi. Bu onun en sevdiği sözlerden biriydi. Artık onu ziyaret etmek için Savannah'ya gitmeyeceğini bilmek bile onu üzüyordu, her ne kadar onu burada, Blessings'te, tatlı Cora'sının yanında toprağa verdiklerinde daha yakın olacak olsa da.

Sonunda pes edip uykuya daldığında, derin ve rüyasızdı ama sonra her zamanki saati olan sabah altıda uyandı ve kaşlarını çattı. Alışkanlığı kırmak zor olacaktı. Yuvarlanıp biraz daha uyuyabilirdi ama Elmer'ın evine, yani artık kendi evine gitmek için sabırsızlanıyordu. Evin sahibi olarak görmek, oraya temizliğe gitmekten çok daha farklı olacaktı.

Rekor bir sürede kalktı, duş aldı ve giyindi, ardından bir kase mısır gevreği yedi ve kendine gün için yapılacaklar listesi hazırladı. Yemeğini yerken telefonu çaldı. Hırdavatçıdaki Fred'den geldiğini görünce neredeyse cevap vermeyecekti ama sonra terbiyesi onunla konuşma konusundaki isteksizliğine galip geldi.

"Merhaba."

"Merhaba Melissa, benim Fred."

"Kim olduğunu biliyorum. Arayanın kimliği."

"Evet, doğru," dedi. "Özür dilemek için aramıştım."

"Teşekkür ederim. Özrünüz kabul edildi."

"Sana eski işini de geri teklif ediyorum." "Hayır, teşekkür ederim."

"Sana saat başına bir dolar zam yapmaya hazırım," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim," diye tekrarladı, sonra onun iç çektiğini duydu. "Lütfen, Melissa. Sana yalvarıyorum."

"Tommy'ye ne oldu?"

"Dediğiniz gibi onu hırsızlık yaparken yakaladım."

"Bu benim hatam değil ve senin sorunların artık benim sorunlarım değil." "Sana saatte elli dolar zam yapacağım."

Melissa iç çekti. "Dün karınla konuştun mu?" Adam homurdandı. "Tabii ki konuştum."

"Peki beni kuru temizlemecide gördüğünden bahsetti mi?" "Hayır."

"Ahhh, bu da neden kuyruğumu bacaklarımdan arasına kısıtırıp senin sorunlarını çözmek için geri dönecek kadar çaresiz olduğumu düşündüğün konusundaki kafa karışıklığımı açıklıyor... bu arada, sorunları sen yarattın."

"Ne demek istiyorsun?" Fred sordu.

"Dün Elmer Mathis'in vasiyetinin okunmasına katıldım ve onun varisi olduğumu öğrendim... her

şeyin. Artık işleteceğim bir işim var, parası ödenmiş bir evim var ve ben

finansal olarak ömür boyu hazır." "Şaka yapıyorsun," dedi Fred.

Melissa'nın gözleri öfkeyle kısıldı. "Hayır, yapmayacağım. Yeni bir çalışan işe alıp eğitmek zorunda kalacaksın ve gerçekten uzun bir süre geç saatlere kadar kalıp dükkânı kapatacaksın. Buna karma deniyor Fred ve eğer yeğenin bir hırsız olmasaydı ve Elmer'ın malları bana miras kalmasaydı, yine de işsiz kalacaktım ve açık sözlülüğümü bağışla, yine de senin umurunda olmayacaktı. İyi günler dilerim."

Kadın bağlantıyı kestiğinde hâlâ konuşuyordu.

Mısır gevreğini bitirdi, kaseyi ıslanması için lavaboya koydu ve ardından ağır ceketini ve çantasını alıp kapıya yöneldi. Birdenbire yeni evine yeterince hızlı gidemediğini fark etti.

Gün serindi ve gökyüzü aralıklı güneş ışığının bir fark yaratamayacağı kadar bulutluydu, ancak merkezi ısıtma her şeyi ısıtana kadar Elmer'ın evinin soğuk olacağını biliyordu, bu yüzden yanında götürmek üzere bir latte almak için arabaya bindi. Evin önüne park edip bir ev sahibi gözüyle baktığında, evin ahşap işçiliğinin boyanması gerektiğini gördü. Tüm bunlar için daha sonra yeterince zaman var, diye düşündü ve dışarı çıkarken lattesini aldı. Yan komşusu yine verandasına çıkmıştı.

"Günaydın, Melissa. Elmer'ın yeğenlerine miras kaldığı için evi temizlemeye devam edecek misin?"

Sırıttı. "Aslında, ortaya çıktığı üzere, miras kalmadı. Ben aldım."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bu harika! Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam.

Ne zaman taşınyorsun?" "Bu hafta içinde, kesinlikle."

"Senin gibi bir komşum olduğu için mutluyum," dedi ve içeri girdi. "Ben de burada olduğum için mutluyum," dedi Melissa kendi kendine ve ön kapıya yöneldi.

Kendini içeri bıraktı ve ışıkları açtı. Ev soğuktu ama her zaman çabuk ısınırdı. Termostatı açarken kahvesinden hızlıca bir yudum aldı ve eğer getirmeye karar verirse eşyalarını nereye koyacağına karar vermek için mobilyalara bakarak odaları dolaşmaya başladı.

Şimdiye kadar getirmeyi düşündüğü tek şey giysiler, resimler gibi kişisel eşyaları ve mutfağından getirdikleriydi. Sahip olduğu tabaklar Andy'yle düğün partisinden kalmaydı ve paslanmaz çelik çatal bıçak takımı en sevdiklerindendi. Tencere ve tavaları ve büyük mikseriyle birlikte bunları da kesinlikle getirecekti.

Çarşafı kontrol etti ve kendininkilerin hepsini getirmeye karar verdi. Bunlardan bazıları çok yıpranmıştı. Sonra sıcak su olduğundan, termostatin çalıştığından ve mutfaktaki tüm aletlerin çalışır durumda olduğundan emin oldu.

Mutfaktan oturma odasına doğru ilerledi ve şöminenin yanında durup arkasını döndü, hâlâ başına gelenlere hayret ediyordu.

"Geri döneceğim," dedi ve sonra evden çıktı.

Sonraki durak, Elmer'ın kitaplarını yapan mali müşavir. Onun bilmesini istediği tek şey

Onu maaş bordrosunda tutmaya devam etti ve gelen ve giden parayı özetleyen aylık bir hesap özeti istedi.

Verimli bir sabahtı.

Ev sahibi Niles Holland'ı arayıp taşınacağını haber vermediği de aklına geldi. Kira kontratını imzalamasının üzerinden yıllar geçmişti, dolayısıyla hazır olduğunda taşınmasında bir sorun olmayacaktı.

Mali Müşavirin ofisinden çıktıktan sonra arabaya oturdu ve Niles'ı aradı. Her zamanki gibi aniden cevap vermişti. Sesi her zaman kızgınmış gibi çıkıyordu ama Niles bunun onun tarzı olduğunu yıllar önce öğrenmişti.

"Merhaba, ben Niles," dedi.

"Merhaba, Niles. Ben Melissa Dean."

Niles, May Temple'la yaşadığı karmaşayı yeni yeni atlatıyordu ve görevlerini tekrar ihmal edecek değildi.

"Melissa! Nasılsın? Evde her şey yolunda mı?" "Evet, iyi, ama taşınacağımı bildirmek için aradım." "Blessings'ten ayrılıyor musun?"

Adamın sesindeki şoku duydu ve eğer giderse insanların onu gerçekten özleyebileceği gerçeğiyle biraz rahatladı.

"Hayır, yeni evime taşınıyorum. Elmer Mathis'in mülkü bana miras kaldı."

"Tebrik ederim! Bunu daha fazla hak eden birini düşünemiyorum ve kesinlikle hayatınızın yıllarını onun bakımına verdiniz. Seni bir kiracı olarak özleyeceğimi itiraf etmeliyim. Sen en iyilerden biriydin."

"Teşekkür ederim, Niles. Mobilyaları almayacağım, bu yüzden evi temizlemeden önce onları satmam gerekecek."

"Hiçbirini almıyor musun?"

"Hayır. Elmer'ın evi dayalı döşeli ve ben parçaları seviyorum."

"Onu geride bırakmayı düşünür müsün? Eşyalı bir ev için boş bir kiralık evden daha fazlasını alabilirim. Sen bana ne kadar istediğini söyle, ben de sana bir çek yazayım."

"Evet, elbette bıraktım. Bu kesinlikle hayatımı kolaylaştırır. Değerini hesaplayıp size bildireceğim. Eğer istemezseniz, darılmak yok. Sadece bir günlük bir satış yapacağım ve mülkten satacağım."

"Sadece beni arayın," dedi.

"Yapacağım ve tekrar teşekkür ederim," dedi.

Melissa bağlantıyı kesti, sonra Piggly Wiggly'ye uğrayıp paketlemek için birkaç boş kutu aldı ve eve doğru yola çıktı.

Bölüm 16

Ruby odaklanamıyordu. Peanut'ın yaşadıklarından dolayı kalbi parçalanıyordu. Adını bilmediğini söylediğinde yüzündeki şaşkınlığı ve ardından dehşeti hatırlayıp duruyordu.

Meşgul olmaya çalışarak çatal bıçak çekmecesini temizlemeye başladı, ancak raf kağıdı için makasa ihtiyacı vardı, bu yüzden makası almaya gitti, sonra bir kitap rafında toz gördü ve toz almaya başladı, sonra kitapları raflardan çıkarmaya ve ahşabı işlemeye karar verdi. Limon yağını almaya gittiğinde başka bir şeyle uğraşmaya başladı. Tek bildiği hareket etmeye devam etmek, kaybetmekten bir adım önde olmaktı.

Gürültü olsun diye televizyonu açtı ve sonra açık olduğunu unuttu. Bir odadan diğerine geçip durdu ama yine de kendisini meşgul edecek yeterince şey bulamadı.

Saklanmak işe yaramıyordu.

Ebeveyn banyosuna koymak için yatak odasına bir yığın temiz banyo havlusu taşıyordu, pencerenin yanındaki masaya kadar geldi, dışarı baktı ve o lanet olası yanmış çim parçasını gördü ve kaybetti.

Göğsündeki ağrı o kadar keskindi ki kalbinin patladığını düşündü. Dönüp havluları odanın öbür ucuna fırlattı, sonra yatağındaki yastıkları sökmeye, duvardaki resimleri çekip salona fırlatmaya başladı, kırılan camların sesine aldırmadan. İçindeki öfke boğuluyordu - boğazının dibinde bırakmayan boğucu bir yumruk.

"Bana cennetin tadına biraz baktır, sonra da tokatla beni yere ser," diye bağırdı ve sonra hıçkırmaya başladı. "Ayaklarımı altımdan çek," diye bağırdı. "Bana umut ver, sevgi ver, hepsini Pazar günü kucağıma bırak ve Cuma günü suratımda patlat!"

Yatağındaki örtüleri yırttı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra dolabından bir ceket, koridordaki masadan çantasını ve anahtarlarını aldı ve hışımla evden çıktı.

Bugün yapmayı planladığı şeyler vardı ve onları yapacaktı. İnsanlar ona bakabilir, istediklerini söyleyebilir, gülebilir, acıyabilirdi... Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hiçbir şey onu şu anda incittiğinden daha fazla incitemezdi. Arabasına bindi ve doğruca kiliseye gitti. İhtiyacı olan insanlar vardı. Kendisine yardım edemezdi ama onlara yardım edebilirdi.

Kilisenin arka tarafındaki küçük kapı gün boyunca her zaman kilitli değildi. Papazın ofisine yakındı ve hafta boyunca herkesin kullandığı bir yerdi. Ruby başını kaldırarak kiliseye girdi ve

koridorda ilerledi, ofisin kapısını bir kez çaldı ve kapıyı açtı.

Kilise sekreteri Judy Frost başını kaldırdı.

"Benim," dedi Ruby. "Giysi bağışlarının ne durumda olduğuna bakmaya geldim." "Yetişkinler Pazar Okulu sınıfındalar," dedi Judy.

Ruby, "Teşekkürler," dedi ve aralarındaki kapıyı kapattı.

Dakikalar sonra dizlerine kadar bağışlara batmış, onları Alice, Charlie ve Patricia olmak üzere üç gruba ayırıyordu.

Küçük gömlekleri, kot pantolonları, elbiseleri ve çorapları, kazakları, bluzları, pijamaları, gecelikleri katlamak çok rahatlatıcıydı. Ruby ayakkabıları, giysileri koyduğu sıraların altındaki zemine yığıdı.

Sonra Charlie'nin giysilerine başladı ve yine gömlekleri, kazakları, tişörtleri ve kotları katlamaya başladı. Tenis ayakkabıları üst üste dizildi. Charlie'nin seveceğini bildiği bir çift kovboy çizmesi. Bir palto, çorap başlıkları, eldivenler, hatta her ikisi için de sırt çantaları.

Ve son olarak, Alice için giysiler. İşini bitirdiğinde Ruby geri çekildi, Bereket halkının cömertliği onu hiç şaşırtmamıştı. Daha fazla giysi gelebileceğini biliyordu ama zaten burada olanları almak için beklemenin bir anlamı yoktu.

Hareket etmeye kararlı bir şekilde, her seferinde bir kol dolusu eşyayı arabasına taşımaya başladı. Bu altı seferini aldı. Ofise döndüğünde durdu ve kapıyı açtı.

Judy yine başını kaldırdı ve bu kez Ruby onun gözlerindeki acıma duygusunu gördü ve bu onu öfkелendirdi.

"Zaten burada olanları Conroy'ların evine götürüyorum. Bugün ve yarın arasında daha fazlası gelirse, o zaman ilgilenirim. Ama buna ihtiyaçları var ve onları bekletmenin bir anlamı yok. Kilisede görüşürüz."

Sonra da gitti.

Carter's Gifts'e varana kadar Main'den yukarı doğru sürdü ve içeri girdi. Dükkân sahibi tezgâhın arkasında bir müşterinin hesabını tutuyordu.

"Merhaba Erin," dedi Ruby.

Erin Solomon başını kaldırdı. "Oh, Ruby, bir dakika içinde seninle olacağım."

Ruby, "Ne istediğimi biliyorum," dedi ve mağazanın arka tarafına, çocuk oyuncaklarının bulunduğu rafa doğru yöneldi.

Pitty-Pat'in bir bebeğe ihtiyacı vardı. Her küçük kızın bir bebeğe ihtiyacı vardı. Ruby bebeklerin sergilendiği rafa baktı. Pembe bir gecelik giyen ve pembe beyaz bir battaniyeye sarılmış bir bebek seçti. Sonra birkaç masa oyunu ve Charlie'nin bir araya getirmesi için ayrıntılı bir Lego seti seçti ve hepsini tezgâha taşıdı.

Erin Ruby'nin yüzüne baktı, bir yorum yapmaya başladı, sonra gözlerindeki ateşi fark etti ve fikrini değiştirdi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye

sordu. Ruby, "Evet," dedi.

"Hediye için paketlenmelerini ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Ruby ve banka kartını çip okuyucuya sokup imzasını attı.

Hediyelik eşya dükkanından çantalarıyla çıktı, onları ön koltuğa attı ve Piggly'ye doğru sürdü.

Wiggly, onun varlığının birinin ona yaklaşması için gereken tüm cesareti vereceğini biliyordu ama çocukların süte ihtiyacı vardı.

Bir alışveriş arabası aldı ve doğruca süt ürünleri reyonuna gitti, bir galon tam yağlı süt aldı, makyaj malzemeleri reyonuna uğradı, Alice için biraz makyaj malzemesi seçti, evcil hayvan reyonuna gitti ve Booger için büyük bir çiğneme kemiği aldı. Tam kasaya doğru gidiyordu ki Rachel Goodhope ile karşılaştı.

Bakışları karşılaştı ve Ruby'nin rahatlamasına rağmen Rachel olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedi. Onun yerine köpek kemiğini işaret etti ve sırttı.

"Eminim nereye gittiğini biliyorumdur."

Rachel'ın yüzündeki gülümseme Ruby'nin ihtiyacı olan moral oldu.

"Süt almaya gelmiş olsam da Booger'ın da biraz canlanmaya ihtiyacı var. İki küçük çocukla Alice'in sütünün bitmesini istemedim."

Rachel alışveriş arabasını kenara itti ve kollarını Ruby'ye doladı. "Sevgi dolu bir kalbin var, dostum. Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Ruby gözyaşlarını yuttu. "Hayır, yapmayacaksın. Söz veriyorum."

Rachel başını salladı. "Evet. Evet, öyle. Sana tanıdığım tüm kadınlardan daha çok hayranım. Sen hayatta kalan birisin Ruby. Hepimize dünyada nasıl olunacağını gösteriyorsun. Şimdi git Booger'a kemiğini ver ve o üzgün suratlı köpek gülümseyebiliyorsa bana haber ver."

Ruby kasadan geçerken gülümsüyordu ve soğukkanlılığını kaybetmeden arabasına dönmeyi başardı. Kasabanın kenarındaki evlerine doğru giderken küçük kızları ve oyuncak bebekleri düşünüyordu.

Ruby arabasıyla geldiğinde Charlie çöp konteynerine bir çuval çöp taşıyordu. Onu gördü ve el salladı, sonra çöpü attı ve koşarak geri geldi.

"Merhaba, Bayan Ruby!"

"Merhaba, Charlie. Biraz boş vaktim vardı ve kıyafetleri yarın yerine bugün getirmeye karar verdim.

Onları taşımama yardım eder misiniz?"

"Hayır hanımefendi, hiç sorun değil," dedi.

Ruby sandığı açtı. "Senin ve Pitty-Pat'in giysileri ayakkabılarla birlikte burada. Annenin eşyaları arka koltukta, o yüzden onları karıştırma, tamam mı?"

"Tamam," dedi Charlie. Küçük kız kardeşi için bir kucak dolusu giysi aldı ve eve doğru yöneldi.

Ruby oyuncakları ve yiyecekleri aldı ve onun arkasından içeri girdi.

Alice kızıyla birlikte oturma odasına girdiğinde gülümsüyordu. "Tanrım, şimdi neler oluyor?" dedi.

"Bayan Ruby giysileri getirdi anne. Artık okula kaydolabiliriz," dedi Charlie. "Bunların hepsi Pitty-Pat için."

Alice ellerini çırpı. "Bu harika. Harika!" dedi Charlie giysileri yatak odasına taşıyıp yatağının

üzerine koyduktan sonra daha fazlası için geri dönerken.

Ruby eşyalarını mutfak masasının üzerine bıraktı.

"Alice, sütün azalır diye endişelendim, o yüzden bir galon daha getirdim." "Çok düşüncelisin," dedi Alice ve sütü doğruca buzdolabına koydu.

Ruby Pitty-Pat'e sırtıttı. "Çocuklara da birkaç şey getirdim. Onları şimdi Charlie ve Pitty-Pat'e versem sorun olur mu?"

"Tabii ki!" dedi Alice.

Ruby bebeği çuvaldan çıkardığında küçük kız ciyakladı. Onun yüzünü görmenin sevinci Ruby'nin asla unutamayacağını bildiği bir şeydi.

"Onun bir adı yok ve bir evi de yoktu. Ona bakmak isteyebileceğinizi düşündüm," dedi Ruby.

Pitty-Pat'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Benimle yaşayabilir," dedi Pitty-Pat.

"Harika. Ona ne isim vereceksin?" Ruby sordu.

Pitty-Pat bebeğe baktı ve dikkatle yüzünü inceledi. "Adının Bebek Sue olduğunu söylüyor." "Bu güzel bir isim," dedi Ruby. "Ona bir yuva verdiğiniz için teşekkürler."

Küçük kız ciddiyetle başını salladı ve sanki gerçekmiş gibi bebekle konuşarak diğer odaya geçti.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Alice.

Ruby omuz silkti. "Doğrusu, bugün buraya gelmek ihtiyacım olan şeydi. Senin için de birkaç küçük şey getirdim." Makyaj malzemesi dolu torbayı Alice'e uzattı.

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim," dedi Alice. "Basit bir ruj tüpünün bir kadına hissettirdikleri çok tuhaf, değil mi?"

Charlie mutfığa geldi. "Neredeyse bitirdim, Bayan Ruby. Hâlâ ayakkabıları almam gerekiyor."

"Sana bir şey getirdim, Charlie. Hoşuna gidecek bir şey mi bilmiyorum ama seni dışarıda bırakmak istemedim."

İçinde iki masa oyunu ve Lego seti olan çuvalı ona uzattı.

"Anne, bak! Monopoly! Tıpkı yanan gibi. Hepimiz bu oyunu oynarız. Bayan Ruby, teşekkür ederim ve bu diğer oyun da eğlenceli görünüyor." Sonra Lego setini gördü ve nefesi kesildi.

"Tanrım... Hep bunlardan bir tane istemişimdir. Teşekkür ederim Bayan Ruby, teşekkür ederim" dedi ve o gün Ruby ikinci kez kucaklandı.

Gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "Bir şey değil, tatlım. Son olarak, bu Booger için."

Charlie sırtıttı, paketi açtı ve kemiği hemen büyük köpeğe verdi. Booger havladı, sonra kemiği ısırды ve yatağına geri götürdü.

"Şimdi, ayakkabıları taşımana yardım etmeme ne dersin?"

Ruby söyledi. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ben de yardım edeceğim," dedi Alice.

Charlie yeni hediyeleriyle birlikte ortadan kaybolmadan önce son bağışlar da eve taşındı.

Pitty-Pat, Bebek Sue'yu kanepede yatırıyordu ve Alice kapıda durmuş, Ruby uzaklaşırken el sallayarak veda ediyordu.

Ruby eve gitmek istemedi. İçgüdüleri onu Curl Up and Dye'a gönderdi.

Her zamanki gibi arka kapıdan girerek Mabel Jean'i, ikizleri ve müşterilerini şaşırttı.

"Ruby!" Vera ağladı.

"Tam zamanında geldiniz!" Vesta ekledi.

"Neye ihtiyacınız var?" Ruby sordu.

"Banyodaki sabunluğu doldurup yeni tuvalet kağıdı ve bir rulo kağıt havlu koyabilir misin?

Bugün o kadar yoğunluk ki yetişmeye fırsat bulamadım."

Ruby ceketini ve çantasını bir kenara bırakıp işe koyulurken, "Olmuş bil," dedi.

Bunu bitirdikten sonra bir süpürge kaptı ve saç kırpıntılarını süpürmeye başladı, ardından şampuan istasyonu için yeni bir havlu yığını çıkardı. Telefon çaldığında, cevap veren o oldu.

"Curl Up and Dye, bu Ruby."

Hattın diğer ucundan küçük bir soluk sesi geldi, ardından hafif bir

duraksama oldu. "Alo?" Ruby söyledi.

"Oh, özür dilerim. Ben sadece... Boş ver. Merhaba Ruby, ben Precious Peters. Yeni bir perma yaptırmam lazım.

Bu hiçbir şey olmadan büyüdü."

"Bir dakika. Defterimi çıkarayım, bakalım ne varmış." Randevu defterini aldı ve bir sonraki Salı gününe geçti. Her zamanki randevuları çoktan yazılmıştı ama bir sürü boşluk vardı. "Salı günü öğleden sonra ikiye ne dersiniz?"

"Bu mükemmel olur," dedi Precious. "Teşekkür ederim... ve Ruby... İşe dönecek kadar iyi hissetmene sevindim. Seni çok özledik."

"Teşekkür ederim," dedi Ruby. "Geri dönmek güzel."

Telefonu kapattı, midesindeki ağrıyı görmezden geldi ve kapıdan giren bir sonraki müşteriye gülümsemeye çalıştı. Ve böylece devam etti.

Son müşteriyle de görüşülüp kızlar ayrılmak üzere yerlerini topladığında Ruby sanki hiç gitmemiş gibi hissediyordu.

Mabel Jean ceketini giyerken, "Kilisede görüşür müyüz?" diye sordu.

"Hayır, yarın Savannah'ya gidiyorum. Büyükanneimin seksen birinci doğum günü. Hepimiz onunla öğle yemeği yemek için huzurevinde buluşacağız."

Ruby gülümsedi. "Bu harika! Benim için bir parça kek ye."

"Yapacağım!" Mabel Jean arka kapıdan çıkarken el salladı.

Vesta ve Vera da paltolarını giyiyorlardı. "Siz de mi gidiyorsunuz?" diye sordular.

Ruby başıyla onayladı. "Evet. Ön kapı kilitli ve gece depozitosunu çoktan ödedim. Eve dönerken bankaya bırakırım. Kilisede görüşür müyüz?"

"Evet, hanımefendi," dedi Vesta. "Sonra da hep birlikte

büyükanneye gidelim." "Evet, gidelim," dedi Ruby. "Orada

görüşürüz."

Arka kapıdan çıktılar.

Ruby arabalarının çalıştığını duydu ve sonra gittiler.

Birkaç dakika durdu, küçük dükkânına ve yarattığı şeye bakarken sessizliğin tadını çıkardı. Planlamadan, bir şekilde burası bir sığınak haline gelmişti. Sorunların paylaşıldığı ve çözümlerin üretildiği bir yer. Yanlış giden şeylerin düzeltildiği bir yer.

Ruby'yi bir kez iyileştirmişti. Bunu tekrar yapabileceğine inanmak zorundaydı.

Işıkları söndürürken "Gelecek Salı görüşürüz," dedi ve sonra o da gitti.

* * *

Peanut'ın kafasında yapılan son taramalar umut vericiydi. Beyin kanaması durmuştu ve şişlik de inmeye başlamıştı. Hemşireler beyin sarsıntısı nedeniyle onu aralıklarla uyandırmaya devam ettiler ve her uyandırdıklarında ona "Ne hatırlıyorsun?", "Başkanın kim olduğunu biliyor musun?" ve "Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" gibi basit sorular sordular.

Her seferinde onlara adını soruyor ve her söylediklerinde mutlaka şaka yaptıklarını düşünüyordu.

Paul Quick o akşam viziteye çıktı ve Peanut'ı uyandırdı. "İyi akşamlar," dedi Dr. Quick. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Peanut bu sorudan bıkmıştı.

"Aynı," diye mırıldandı. "Canım yanıyor ve bazı şeyleri hatırlayamıyorum."

"Sakatlığınız göz önüne alındığında bu alışılmadık bir durum değil. Bunun zamanla değişeceğine inanıyorum." "Benim adım ne?" Peanut sordu.

Dr. Quick sırttı. "Peanut Butterman."

Peanut kaşlarını çatı. "Hiç komik değil," diye mırıldandı ve gözlerini kapattı. Dr. Quick kıkırdadı ve omzunu sıvazladı.

"Hatırladığında, seninle dalga geçmediğimizi anlayacaksın evlat. Sadece dinlen. İlerlemeye devam edersen seni yakında yoğun bakımdan çıkarıp normal bir odaya alacağız."

"Evli miyim? Bir ailem var mı?" Peanut sordu.

Doktor kaşlarını çatı. "Hayır, evli değilsiniz ve aileniz de yok."

Peanut'ın gözleri yaşlarla doldu. "Kimse için önemli değil miyim?"

Doktor iç çekti. "Bu tam olarak doğru değil. Bir kız arkadaşınız var."

Peanut'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Onu gerçek cevaplara sahip olacak kadar iyi tanıyan biri vardı. "O zaman nerede?"

Quick tereddüt etti, sonra itiraf etti.

"İlk uyandığında buradaydı ve sen o kadar üzgündün ki ona bir süre geri gelmemesini söyledim."

Peanut bundan hoşlanmadı. "Onu görmek istiyorum." "Emin değilim-"

"Onu görmek istiyorum, lanet olsun," diye mırıldandı Peanut.

"O zaman onu arayacağım," dedi doktor. "Hemşire masasına artık ziyaret etmesine izin verileceğine dair bir not bırakacağım."

Peanut tekrar iç çekti, gözleri çoktan kapanmıştı.

"Aptalca bir karar," diye mırıldandı ve sonra dışarı çıktı. Dr. Quick sıırttı.

"Görüşünüz not edildi."

* * *

Ruby, Broyle's Dairy Queen'de durup bir hamburger ve patates kızartması sipariş ettikten sonra, içeri girmek zorunda kalacağı andan korkarak sessizce eve döndü.

Arabayı garaj yoluna çekti, sonra eşyalarını ve anahtarları alıp içeri girdi. Yiyecekleri mutfakta bıraktı ve koridordan aşağı indi, kırık çerçeveleri ve paramparça camları görünce irkildi.

Eşikten geçip yatak odasına adım attı, omuzları yaptığı şey karşısında yenilgiyle çökmüştü.

"Sana bir özür borçluyum," dedi. "Bunu düzeltmek için kısa bir süre sonra geri döneceğim."

Sonra soğuyan yiyeceklere geri döndü, hamburgerini ve patates kızartmasını bir tabağa koydu, bir bardak buzlu çay aldı ve yiyecekleri televizyon izlemek için oturma odasına götürdü.

Tadına bakmadan yedi, kalbindeki boşluğu midesini doldurarak gidermeye çalıştı ama yemek seçimi akıllıca değildi. Ağzını çok fazla açmak zorunda kalmamak için hamburgeri kemirdi ve sonunda pes etti, hamburgeri parçalara ayırdı ve ısırık büyüklüğündeki parçaları kemirerek yedi, patates kızartmasının bir kısmını da yedi.

Sonunda pes etti ve geri kalanını çöpe attı, ardından temizlik malzemelerini topladı ve küçük evini yeniden düzene sokmaya gitti.

Camları süpürmek, çerçeveleri ve resimleri atmakla başlayarak her bir görevi yavaş ve metodik bir şekilde yerine getirdi. Bunların hiçbirisi kişisel değildi ve onlara bir daha bakmak istemiyordu.

Yastıklarını yerleştirmeden ve banyo havlularını yeniden katlamadan önce yatağı teker teker -şilte kılıfından çarşaflara, sonra battaniyelere ve eski yatak örtüsüne kadar- yeniden yapması gerekiyordu. Yapması gereken son şey, daha önce yapmak için geldiği şeydi: banyo havlularını kaldırmak.

Daha sonra yatağın kenarına oturdu, duygusal yorgunluktan titriyordu ve yarınki kiliseden vazgeçmeye çalışıyordu, sonra Vera ve Vesta'yla kiliseden sonra Büyükanne'ye gitmek için çoktan randevulaştığını hatırladı - bir hafta önce bugün Peanut'la yaptığı randevunun aynısı.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, sonra banyoya, lavabonun üzerindeki aynaya yöneldi. Ağzındaki üç küçük dikişe baktı, manikür makasını ve cımbızını aldı ve alkolle yıkadı. Sonra fikrini değiştiremeden aynaya yaklaştı, ilk dikişi kesti ve cımbızla çıkardı. Gözlerini yaşartacak kadar acıtmıştı ama dikişler yok olana kadar devam etti.

Her şeyi yere bıraktı ve kendine tekrar baktı, sonra gülümsedi. O dikişlerin basitçe alınması, geçmişini geride bırakma yolunda bir başka adımdı.

Bakışları ağzından saçlarına ve Peanut'ın saçlarını yüzünden nasıl uzaklaştırdığına kaydı. Gözlerini kapattı, hatırladı...

Sen benim için aşkın rengisin. Saçına ne yaptığın umurumda değil.

Kendine tekrar baktı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, birkaç adım geri çekildi ve farklı bir bakış için gözlerini kıstı, ardından hizmet odasındaki saklama dolabına yöneldi.

Renkleri ve boyaları gözden geçirmeye başladı, birini aldı ve sonra geri koyup başka bir tane aradı. Cep telefonu çalmaya başladığında hâlâ kararsızdı. Elindeki kutuyu yere bıraktı ve cevap vermek için oturma odasına koştu.

"Alo?"

"Ruby, bu Dr. Quick."

"Aman Tanrım," diye inledi Ruby ve bacakları altından çıkarken dizlerinin üzerine çöktü. "Ne oldu?"

"Oh... Özür dilerim, hiçbir şey, hiçbir şey. Sizi korkutmak istememiştim. Peanut'ın durumu hakkında size bilgi vermek istedim. Beyin kanaması durdu. Beynindeki şişlik iniyor gibi görünüyor. Hâlâ anıları yok ama onu uyandırdığımızda iyi iletişim kuruyor."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Ruby. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Biraz daha fazlası var. Ailesi olup olmadığını sordu. Ona olmadığını söyledim, bu da onu üzümüşe benziyordu. Onu önemseyen biri olup olmadığını sordu. Ona bir kız arkadaşı olduğunu söyledim. Neden ziyaret etmediğini sordu. Ona ilk uyandığında bir kez geldiğini ve o kadar üzüldüğünü söyledim ki senden ziyaret etmemeni istedim. Benden memnun değildi, ben de ona artık ziyaret edebileceğini bildireceğimi söyledim."

Ruby ağlamaya başladı.

"Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim, Dr. Quick. Son iki gün hayatımın en kötü iki günüydü... kaçırmaktan bile daha kötüydü."

"Özür dilerim," dedi Dr. Quick. "Sizi incitmek gibi bir niyetim yoktu. Sinirlenerek kendisine zarar vermediğinden emin olmaya odaklanmıştım."

"Anlıyorum. Yani şimdi istediğim zaman ziyaret edebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet. Hemşirelere izinli olduğunuzu söyledim ama bu gece olmaz, tamam mı? Ona bir gece daha dinlenme fırsatı vermek istiyorum."

"Evet, tamam," dedi Ruby. "Aradığınız için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. İyi geceler," dedi doktor ve telefonu kapattı. Ruby kendini yukarı çekti ve derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı. Telefonu kanepenin üzerine bıraktı ve saklama dolabına geri döndü. Altı gün içinde hayat onu cehennemden geriye doğru çekmişti. Artık kendini toparlamanın zamanı gelmişti.

Tüm kutuları bir kenara itti ve arka köşedekini kaptı, bir çift lateks eldiven, boyama malzemeleri ve büyük bir plastik pelerin çıkardı, ardından banyosuna yöneldi. Bu muhtemelen yarın kiliseye gidenlerin kulaklarını cınlatacaktı ama geçmişinin çirkin kısmını zaten görmüşlerdi. Daha önce hiç böyle görmemiş olsalar bile, yeni bir saç rengi onun için o kadar da sıra dışı olmayacaktı.

Her şeyi çıkarıp banyo tezgahının üzerine koydu, pelerini boynuna bağladı ve kutuyu açtı. Başlamadan hemen önce yaptığı son şey eldivenleri giymek oldu.

Ruby, "İşte yine başlıyoruz," dedi ve saçlarına uzandı.

Bölüm 17

Peanut irkilerek uyandı, ritmik bir bip sesi duydu, tansiyon manşetinin başka bir ölçüm yapmak için kolunu sıkmaya başladığını hissetti ve *hastane* diye düşündü.

Odasının camlı ön cephesinden, ünitenin ortasındaki dairesel hemşire istasyonunu ve gelip giden hemşireleri görebiliyordu. Onları daha önceden tanıyıp tanımadığını ya da sadece son zamanlarda gördüğü yüzler oldukları için mi şimdi tanıdık geldiklerini merak etti.

Gözlerini kapatırken inledi, başının ağrısını atlatmaya çalışıyordu ama bunu yaptığında gözlerinin önünden başka yüzler geçmeye başladı. İki sıra halinde sandalyelerde oturan insanlar, bir sıra diğerinin üzerinde yükseliyordu. İnsanların bazıları hareketsizdi. Bazıları kaşlarını çatmıştı. Ama hepsi ona bakıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve hiçbirini tanımıyordu.

Bir hemşire kapıyı açtı ve hayati değerlerini kontrol etmek ve serumunu yeniden ayarlamak için içeri girdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Başım ağrıyor."

"Bunun için sana bir şey
getireyim." "Su alabilir
miyim?"

"Evet, elbette," dedi ve su sürahisinden bir bardağa biraz döktü ve birkaç yudum alırken pipeti tuttu. "Yeterli mi?" diye sordu, adam durduğunda.

"Evet. Teşekkürler. Hangi gün?" diye sordu.

Gülümsedi. "Bugün Pazar... Pazar sabahının erken saatleri."

"Kilise," diye mırıldandı. Bu düşünce onu tedirgin etti, sanki olması gereken bir yer varmış gibi, sonra bıraktı ve boşluğa geri düştü.

Hemşire ağrı kesici ilaçlarını almak için gitti. Geri döndüğünde uyuyordu. İlaçları serumuna enjekte etti ve çıkarken kapısını kapattı.

* * *

Ruby ayakkabıları dışında giyinmişti ve evden çıkmadan önce kendine son bir kez baktı. Ona göre yeni saç rengi başarılıydı ve yüzündeki morluklar makyajın büyük bir kısmını gizleyebileceği kadar solmuştu.

Saçlarını yüzünden geriye doğru çekmiş ve başının üst kısmına tutturmuş, geri kalanını

karmakarışık bukleler. Giymeyi seçtiği pantolon takımıyla ilgili olarak biraz kaşlarını çattı, baharda acele ettiğinden korktu ama sonra umursamadığına karar verdi. Saçlarına ve tenine çok yakışmıştı ve onun da istediği buydu.

İkizlerle birlikte Büyükanne'de akşam yemeğinden sonra Peanut'ı görmeye gidecekti ve onun için güzel görünmek istiyordu. Onu hatırlamasa bile, yine de görünüşünü takdir edebilirdi.

Beyaz balıkçı yaka kazağının yakasını düzeltti, sıcak pembe ceketinin kollarından bir parça tüy topladı, sonra ayakkabılarını almak için çıktı - saçları kadar siyah, şık bir babet. Çantasını ve anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi.

Güneş parlıyordu. Merdivenlerden inmeye başladığında hava durgundu. Birkaç ev ötede, sokağın karşı tarafında Arlene Purejoy evinden çıktı, o da kiliseye gidiyordu. Ruby'nin onu gördüğü anda o da Ruby'yi gördü.

Ruby gülümsedi ve el salladı.

Arlene el sallamak için kolunu kaldırdı ve sonra Ruby'nin saçlarına ve sıcak pembe pantolon takımının içindeki o ateşli küçük vücuda odaklandı ve ne yapacağını unuttu. Ruby arabasıyla yanından geçerken hâlâ avluda duruyordu ve kolu havadaydı.

Ruby tekrar el salladı, sonra da kiliseye kadar kıkırdadı.

Kiliseye girdiğinde aldığı tepkiler de farklı değildi. Kaş çatmalar, ikiye katlamalar ve birkaç başparmak yukarı kaldırmalar arasında her zaman oturduğu sıraya ulaştı, Vera Conklin'in yanına kaydı ve sonra onu dürttü.

Vera merhaba demek için döndüğünde Ruby göz kırptı.

Vera'nın gözleri büyüdü ve sonra sırtıtmaya başladı. Kız kardeşi Vesta'ya dirsek attı, onun tepkisi de aynıydı.

Ruby eğildi ve sesini alçalttı. "Dr. Quick dün gece beni aradı. Peanut'ın beynindeki şişliğin indiğini düşünüyorlar ve şimdi onu görmeye gideceğim."

"Oh, tatlım! Bu harika!" Vesta dedi ki. "Yeni sen hakkında ne düşünecek merak ediyorum."

Ruby, "Eski beni hatırlamıyor, bu yüzden öyle ya da böyle bir fark yaratacağından şüpheliyim," dedi. "Bunu kendim için yaptım."

Arkalarındaki sıradaki kadın eğildi, Ruby'nin omzuna dokundu ve kulağına fısıldadı, "Saçlarını seviyorum."

Ruby arkasını döndü ve gülümsedi.

Rachel Goodhope ona bir kulaktan diğerine sırtıyordu.

"Ben de senin ruhunu seviyorum," dedi ve sonra orgcu bir akor çalarken arkasına yaslandı - ayinlerin başladığını gösteren bir işaret.

Ruby diğerleriyle birlikte şarkı söyledi, dua ederken başını eğdi, papaz vaaz verirken pür dikkat oturdu ve her şey bittiğinde söylenen hiçbir şeyi hatırlamadı. Peanut'ı kendisine geri vermesi konusunda Tanrı'yla kendi konuşmasını yapıyordu.

Ruby giysi kampanyasını kontrol etti ama daha fazla bağış yapılmamıştı. Eğlendirmek istemiyordu

başkalarının merakını gidermek için park yerine doğru bir rota çizdi ve Granny's'de ikizlerle buluşmaya gitti. Girişi başların dönmesine neden oldu, ancak kabine kayarken onların fikirleriyle ilgilenmiyordu.

Vera, "Size tatlı çay sipariş ettik bile," dedi.

Ruby ona başparmağıyla onay verdi.

Vesta, "Peanut'ın bizi hatırlamadığını biliyorum ama yine de ona Vera ve Vesta Conklin'in sevgi ve dualarını gönderdiğini söyleyin," dedi.

"Bu çok tatlı. Bunu yapacağım," dedi Ruby.

"Conroy ailesiyle ilgili herhangi bir gelişme var mı?" Vera sordu.

"Evet, dün taze süt ve bağışlanan kıyafetleri götürdüğümde onları gördüm. Yardım için çok minnettarlardı. Charlie denen o çocuğu hala unutamıyorum. Hayatında özel bir şeyler yapacak. Bunu hissedebiliyorum."

"O broşürü sakladık," dedi Vesta. "Sahip olduklarımız için her gün şükretmem gerektiğini hatırlatması için onu çerçeveletip mutfığa asmayı düşünüyorum."

Vera masaya doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Bu yaz bir gemi seyahatine çıkmaya karar verdik. Beş günlük olanlardan biri olacak, yani çok uzun kalmayacağız ama sana olanlardan sonra bir hayatın ne kadar çabuk sona erebileceğini anladık. Pişmanlık duymak istemiyoruz."

"Bu harika bir fikir," dedi Ruby. "Nereye gideceksiniz?"

"Henüz bilmiyoruz. Hala karar veriyoruz. İşte garsonumuz geliyor. Annemin sözü," diye tısladı.

Ruby güldü.

"En sevdiğim kuaför!" Lila tepsisini çevirip içeceklerini bir sepet bisküviyle birlikte masaya koyarken şöyle dedi. "Başlamanız için küçük bir şey. Hepiniz ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Pazar spesiyesi nedir?" Vesta sordu. "Hindi ve

sos, iki garnitür ve tatlı." "Onu alacağız," dedi

Vesta.

"Ben de," diye ekledi Ruby ve Lila siparişleri teslim etmek üzere ayrılırken küçük ekmek tabağını kapıp bir bisküvi aldı.

Kafe dolunca yemekler çabucak geldi, sonra da genellikle Pazar günleri olduğu gibi ekstra yemek odasına taşıtı.

Ruby yemeğini karıştırarak yediğinden daha fazlasını yemiş gibi görünmeye çalışıyordu, kendisine eşlik edildiği için minnettardı. Ama midesinde yakın zamanda geçmeyecek bir düğüm vardı. Gerçek şu ki, Peanut bulunduğu yerdeydi çünkü onun için olan kurşunu yemişti.

* * *

Ruby'nin sert tabanlı ayakkabıları hastaneye girerken fayansların üzerinde küçük *çıtırtılar* çıkarıyor, asansöre doğru koşu hızından biraz daha *düşük* bir hızla ilerliyordu.

Sonunda yoğun bakıma vardığında, derin bir nefes alacak kadar durakladı ve ardından çift kapıdan girip doğruca hemşire istasyonuna yöneldi.

Rhonda Bailey yine görev başındaydı ve başını kaldırıp bir göz attı.

"Ruby! Saçına bayıldım!"

"Teşekkürler," dedi Ruby. "İçeri girsem olur mu?"

"Evet. Bir girip bir çıkıyor, o yüzden uyuyakalırsa endişelenmeyin. Bir ses duyarsa uyanacaktır."

"Tamam," dedi Ruby ve Peanut'ın odasına gitmek için istasyonun etrafında döndü.

İçeri girmeden önce bile onu görebiliyordu ve bugün her ne olduysa ona bir nebze huzur vermesi için hızlıca dua etti. Sonra kapıyı içeri doğru itti ve içeri girdi. Yatağının yanına vardığında kalbi küt küt atıyordu. Çantasını sandalyenin üzerine koydu, başının yanındaki sargı bezine baktı ve sonra koluna dokundu.

Gözleri neredeyse anında açıldı. Yine şaşkınlığını fark etti ama korkuluğun üzerinden eğilip alnından öperken onun hayatındaki rolünden geri adım atmıyordu.

"Merhaba, sen. Ben Ruby," dedi ve sonra onu elinden tuttu.

Parmakları anında sıkılaştı. "Sen benim kızım mısın?" diye sordu.

Başını salladı.

"Hatırlamıyorum," dedi.

Onun yanağını okşadı. "Sorun değil. İkimiz için de hatırlıyorum."

Kızın yüzüne, saçlarına ve giydiği parlak pembe renge bakmaya devam etti.

Böyle birini nasıl unuttum ben?

"Benim adım ne?" diye sordu.

Evden ayrılmadan önce bunun için hazırlık yapmıştı. Cebinden kartvizitini çıkardı ve ona uzattı.

Yüksek sesle okudu. "P. Nutt Buttermann, Esquire? Bu nasıl bir isim böyle?"

"Ailenin sana verdiği isim bu," dedi.

"Bu bir şaka değil mi?"

"Şaka değil. Senin adın Peanut."

"Benimle dalga geçtiklerini sanıyordum," diye mırıldandı ve sonra derin bir nefes alırken göz kapakları kapandı. "Bu komik bile değil. Ne halt ediyorlardı, bana isim verirken esrar mı içiyorlardı?"

Kadın güldü ve bu ses onu geri çekti. "Hep böyle söylüyorsun," dedi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı, sonra bir parmağını hafifçe göğsüne vurdu. "Gördün mü, hâlâ oradasın. Sadece dışarı çıkmak için kendini güvende hissedene kadar bekliyorsun."

Alnına, sonra da gözlerinin altına hafifçe dokundu.

"Burada ne oldu?"

"Ah... bunların hepsi sana olanlarla bağlantılı ve başka bir güne kaldı, şimdi daha iyi bir konuya geçiyoruz. Dr. Quick daha iyiye gittiğini söyledi."

Kartvizite tekrar baktı. "Avukat mı? Ben avukat mıyım?"

"Evet, Blessings'teki tek kişi ve çok seviliyor. Sevgiden bahsetmişken, Vera ve Vesta Conklin size geçmiş olsun dediler ve sevgilerini yolladılar."

"Kim onlar?"

"Kuaför salonumda çalışan iki stilist."

Bakışları yine kızın saçlarına yöneldi. "Salonunuz için iyi bir reklam yapıyorsunuz."

Kadın gülümsedi. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi."

Yine sessizdi. "Bu

garip hissettirdi." "Ne

hissettirdi?" diye

sordu.

"Sanki bir yabancıyla flört etmişim gibi."

"Ama ben bir yabancı değilim ve kalbiniz bunu zaten biliyor."

Gözleri tekrar kapandı ve parmakları elinin etrafında gevşedi.

Onu bıraktı ve sandalyeyi sessizce yatağının yanına çekti. Adamın onu tanımadığı gerçeği gözünü hiç korkutmamıştı. Adıyla ilgili o tek yorum, onun hâlâ Fıstık olduğunu doğruluyordu.

Birkaç dakika geçti ve sonra gözlerini açtı, onun yüzünü izlediğini gördü ve neredeyse gülümsedi.

"Sen gerçeksin. Seni rüyamda gördüğümü sandım."

Ayağa kalktı. Bu sefer adam *onun* eline uzandı.

"Nerede yaşıyorum ben?"

"Burada, Blessings'de çok güzel bir evde."

"Birlikte mi yaşıyoruz?"

"Hayır, ama bu hastalıktan ilk kurtulduğum zamanlarda sizin evinizde vakit geçirmiştım."

Onun yüzünü incelerken yine sessiz kaldı. Sonra sanki düşüncesini çok uzun süre içinde tutmuş gibi aniden konuştu. "Seviştik mi?"

Yakınına eğildi ve kulağının dibine fısıldadı. "Evet, birlikte harikayız," dedi usulca, sonra da yanağına bir öpücük kondurdu.

Göz kapakları tekrar dalgalandı ama gülümsüyordu.

"Şimdi dinlenmen gerek. Seni seviyorum, Fıstık ve yarın tekrar geleceğim."

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ve sonra bir şey söyleyecek kadar uzun süre uyanık kalamadı.

Yataktan uzaklaştı ve bu korkunç olay başladığından beri hiç olmadığı kadar huzurlu bir şekilde odadan çıktı. Eve dönerken Piggly Wiggly'de durdu, iki gündür ilk kez başkası için değil kendisi için alışveriş yapıyordu.

Taze ürünler reyonundan aşağı inmeye başladı, alışveriş yaparken ilham arıyordu ve sonra

izlendiğini hissedip arkasını döndü.

Luwanda Peoples ona bakıyordu.

Ruby el salladı ve marullara bakmaya devam etti. Birkaç dakika sonra Luwanda alışveriş arabasını Ruby'ninkinin yanına itti.

"Kuğu... Neredeyse seni tanıyamayacaktım," dedi. "Geçmişin sana musallat olmak için geri döndükten sonra."

Yorum inciticiydi ama şaşırtıcı değildi. Luwanda, ikinci kocası belediye meclisinde olduğu için kendisini Blessings elitinin bir parçası olarak görüyordu.

"Geçmişim mi? Herhalde eski kocamdan bahsetmiyorsunuz çünkü sizin de eski bir kocanız var. Değil mi? Vegas'a giden ve poker oyununda evini kaybeden kişi?"

Luwanda'nın boynunda kırmızı lekeler oluştu ve bu lekeler yüzüne yayıldı. Kızgındı ama Ruby de kızgındı ve konuşmaya devam etti.

"Neden birdenbire bu kadar tanınmaz hale geldiğimi anlayamıyorum. Saçlarım yüzünden olmadığını biliyorum çünkü saç rengimi yılda en az iki kez değiştiriyorum ve sen de bunu biliyorsun." Sonra Ruby bir adım daha yaklaştı, sesini alçalttı ve "Bir dahaki gelişinde bana hatırlat, burun kıllarını tekrar keselim" dedi.

Luwanda burnunu yokladı, sonra nefesinin altında inledi ve arabasını son hızla kasaya doğru iterek kaçtı.

Ruby gözlerini devirdi ve arabasına bir baş marul koyarken kendi kendine mırıldandı. "Bunu kendi başına sen açtın, Luwanda Halkı. Nefret için sabrım yok."

Sepetine bir demet yeşil soğan, bir karton üzüm domates ve bir sarı kabak ile bir çuval kırmızı patates ekledi ve ardından fırın reyonuna yöneldi. Yarın pazartesiydi, yani dükkân kapalı olacaktı ama salı günü işe geri dönecekti ve evde önceden pişirilmiş yiyecekler olmasını istiyordu. Bir brownie karışımı ekledikten sonra yumurta, birkaç farklı et parçası ve bir galon süt aldı, sonra da kasaya gitti. Gladys Farmer'ın sırasına bilerek gitti çünkü o çok iyi bir insandı.

Gladys, "Seni dışarıda görmek güzel, saç rengine de bayıldım," dedi. "Tatlı erkeğin nasıl?"

"Teşekkür ederim ve Peanut iyi durumda."

"Ona hepimizin iyileşmesini desteklediğimizi söyle."

Ruby gülümsedi. "Elbette yapacağım," dedi ve Gladys'in alışverişlerini taramasını izledi.

Sonra parasını ödeyip çıktı, daha fazla eleştirmenle karşılaşmadan eve dönmek istiyordu.

* * *

Melissa Dean yeni evine götürmek istediği her şeyi taşımıştı ve artık işi bitmişti. Kilerindeki ve buzdolabındaki yiyecekleri getirmek için son yolculuğuna kadar beklemişti ve mutfakta hepsini yerleştiriyordu. İşini bitirdiğinde mutfağın ortasında durdu ve şükranla kendine sarıldı.

"Andy, şu güzel eski eve bir baksana. Benim olduğuna inanamıyorum," dedi ve sonra arka bahçedeki aşırı büyümüş bahçeye bakmak için mutfak penceresine doğru ilerledi. "Dışarısı biraz dağınık ama düzeltilemeyecek bir şey değil."

Mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturdu ve eski ev sahibi Niles'ı aradı. "Alo, ben Niles."

"Merhaba, ben Melissa. Resmi olarak taşındığımı bilmenizi istedim. Kıyafetlerimi ve kişisel eşyalarımı aldım. Nevresimlerim, tabaklarım, sofrta takımlarım ve tencere takımlarım dışında sahip olduğum her şey hala evde. Buzdolabını ve kileri temizledim, artık gidebilirsiniz. Yarın her şey açıldığında faturaları değiştireceğim ve evimin anahtarlarını mutfak tezgahının üzerine bıraktım."

"Tüm ev eşyalarınız için ne istediğinize karar verdiniz mi?"

"Bence beş bin makul bir fiyat. Kendiniz döşemek zorunda kalsaydınız, sadece mutfak aletleri bile bundan daha fazla tutardı."

"Evet, bu adil. Yarın Elmer'ın adresinden size bir çek göndereceğim."

"Aklıma gelmişken," dedi Melissa. "Ayrıca postaneye uğrayıp adres değişikliği formu doldurmam gerekiyor ki postalarım iletilebilsin."

Niles, "Yeni evinizin keyfini çıkarın," dedi ve bağlantıyı kesti.

Melissa telefonunu yere bıraktı, sonra masanın ucundaki çerçeveli fotoğrafı aldı ve üst kattaki yeni yatak odasına götürdü.

"İşte burası Andy," dedi, düğün fotoğraflarını şifonyerin üzerine koyarken, sonra da kraliyet moru yorganıyla zarif, eski kızak yatağı işaret etti. "Bu yatak hakkında ne düşünüyorsun? Harika değil mi? Burada harika bir aşk yaşayabilirdik."

Sonra dolabı karıştırdı ve Elmer'ın bağışlamak zorunda kalacağı tüm eşyalarına göz attı. Bir hayatı çıkarıp başka bir hayatı koymak biraz zaman alacaktı ama Elmer ona bu fırsatı verdiği için minnettardı.

* * *

Alice Conroy mutfakta Pazar yemeğini bitiriyordu. Az önce yaptığı Hamburger Helper versiyonu dana Stroganoff'un altındaki ateşi söndürdü ve ardından şekerin tamamen eridiğinden emin olmak için tatlı çayını son kez karıştırdı.

Bir kutu mısır açmış ve yanında yemek için ocakta ısıtmıştı ve yemek hazırđı. Pişirecek yemeği olması öyle büyük bir nimetti ki, bu görevden keyif almıştı.

"Akşam yemeği hazır! Git ellerini yıka," diye seslendi, sonra Charlie ve Pitty-Pat'in aynı anda banyoya doğru koşarken çıkardıkları ayak seslerine sııttı. Charlie'nin sonunda Pitty-Pat'in gerçekten yıkandığından emin olacağını biliyordu.

Tabaklarını doldurmak için ocağa götürdü. Yemekleri koymak için kaseleri yoktu ve sadece bu üç tabağa sahipti çünkü Blue Ivy Bar'daki May bunları ona ilk taşındıklarında vermişti,

bir soyma bıçağı ile birlikte.

Charlie küçük kız kardeşini sırtında taşıyarak mutfığa geldi, sonra onu sandalyesine oturttu.

"Yardım edebilir miyim anne?" Charlie sordu.

"Tatlı çay için bardaklara biraz buz koyabilirsin."

"Evet, hanımefendi," dedi Charlie. Bardaklara buz attıktan sonra çay doldurdu ve masaya götürüp eski çatal ve kaşıklarının yanına koydu.

Alice her sandalyeye bir tabak yemek koyduktan sonra çocuklarıyla birlikte oturdu. "Bugün kim kutsama duasını okumak ister?" diye sordu.

Pitty-Pat'in kolu yukarı kalktı.

Alice başını salladı, sonra hepsi başlarını öne eğdi.

Küçük kızın sesi, tıpkı eski kiliselerindeki papazın vaazlarında olduğu gibi, bir kelimeyle yükseliyor ve bir sonrakiyle düşüyordu.

"Akşam yemeğimiz için teşekkür ederiz Tanrım, çünkü dün yiyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Amin." Alice iç çekti. "Amin," diye yineledi.

Booger havladı.

Zamanlamaya güldüler. Sanki köpek kendi amin versiyonunu yankılamış gibi görünüyordu. Ve sonra yemeye başladılar, ilk başta sessizce çünkü açlık hala korkutucu bir şeydi ve o kuyuyu doldurma dürtüsü kendini korumanın bir parçasıydı. Ama bir süre sonra aceleleri azaldı.

"Anne, artık yarın okula kayıt yaptırabilir miyiz?" Charlie sordu.

"Evet, ama yürümek zorundayız. Sizi kaydettirdikten sonra, sizi eve otobüsle getirebilecekler ve ondan sonra her sabah buradan otobüse binebilirsiniz."

"Benim için sorun değil anne. Merak etme. Eğer Pitty-Pat yolda yorulursa, benim omuzlarıma binebilir."

Pitty-Pat kaşlarını çattı. Birinci sınıfa gidiyordu ve evleri yandığında okula yeni yeni alışmaya başlamıştı.

"Anne, hangi otobüse bineceğimi nasıl bileceğim?"

Charlie uzandı ve onun kulağını gıdıkladı. "Bunun için endişelenmene gerek yok çünkü ben varım. Her gün okuldan sonra seni bulacağım ve o otobüste birlikte olacağız." "Seninle birlikte oturabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Ama bahse girerim o kadar hızlı yeni arkadaşlar edineceksin ki benim yerime onlarla oturacaksın."

Kıkırdadı ve bir ısırık daha aldı. "Anne, bu hamburger çok güzel," dedi. "Evet anne, her şey güzel. Bizim için yaptığın için teşekkürler," dedi Charlie.

"Rica ederim," dedi Alice. "Bu yemek için teşekkür etmemiz gereken nazik hanımlar var, değil mi?" "Evet, hanımefendi," dedi Charlie.

Pitty-Pat kıkırdadı. "Yemek ve Bebek Sue için minnettarım."

Gülümsediler ve birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra Pitty-Pat tekrar konuştu. "Anne, ben

Yarın bu yeni kotu ve yeni mavi kazağımı giymek istiyorum." Alice sırttı.

"Ve böylece başlıyor. Tüm kadınların hayatlarının her günü baş belası... Ne giyeceğim?"

* * *

Jarrold hâlâ Atlanta'daki hapishanedeydi ve federal bir hapishaneye nakledilmeyi bekliyordu. Bu sabah erkenden bir vaiz gelmiş ve hücreler arasındaki yürüyüş yolunda küçük bir vaaz vermiş, sonra da günahlarını itiraf edip Tanrı'yla doğru yola girmek isteyen olup olmadığını sormuştu.

Jarrold bunu düşündü ama gerçek şu ki, tüm günahlarını itiraf ederse, davasına daha fazla suçlama eklenebilirdi, bu yüzden onun yerine karyolasının kenarına oturup yere baktı.

Sabah yavaşça geçti. Yapacak hiçbir şeyi olmadığı için karyolasına uzandı ve uykuya daldı. Bir süre sonra karnı guruldayarak uyandı ve birkaç kişinin ayak seslerini duyduğunda burada Pazar yemeği olarak ne geçtiğini merak ediyordu. Merakla doğruldu, sonra hücresinin önünde durduklarında şaşırdı.

Gardiyanı ve şüpheli bir şekilde federal birine benzeyen takım elbiseli bir adamı gördü. "Jarrod Dye?" diye sordu yabancı.

"Evet, o benim," dedi.

Gardiyan, "Öne çık," diye emretti.

Jarrold ayağa kalktı ve barlara kadar yürüdü. Takım elbiseli adam ona bakıyordu. "Neler oluyor?" Jarrold sordu.

"Avukatınla kardeşini araması için bir mesaj gönderdin mi?"

Jarrold'un karnı gurulduyordu. Birdenbire artık aç olmadığını hissetti.

"Ondan kardeşimi durumumdan haberdar etmesini istedim, hepsi bu. Çok yakınız ve kaybolduğumu falan düşünmesini istemedim," dedi.

"Ona başka ne söyledin?"

Jarrold omuz silkti. "Başka bir şey söylediğimi sanmıyorum. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Avukatınızın başı bir mahkûmdan dışarıya mesaj taşıdığı için dertte. Kısmen buna izin verilmediği için, kısmen de o telefon görüşmesinden sonra kardeşiniz bir şekilde eski karınızı kaçırap öldürmeye çalıştığınız kasabaya geri döndüğü için. Bu da bize senin ondan karının işini bitirmesini istediğini düşündürüyor, çünkü bunu denedi ve öldürüldü."

Jarrold inledi. Ruby hâlâ hayattaydı ve Gary ölmüş müydü? Bunun olmaması gerekiyordu.

"Gary öldü mü?"

"Evet ve bize karşı dürüst olmadınız, değil mi?"

Jarrold şimdi ağlıyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O zaman hafızanızı tazeleyeyim. Tabii ki polis, bir fidyecinin kardeşinin aynı kasabada ortaya

çıkıp kaçan eski karısının işini bitirmeye çalışmasından rahatsız oldu. Bu yüzden

Gary'nin telefonunu ipucu bulmak için incelemeye başladılar. Telefonunda avukatınızdan gelen bir arama bulduklarında ne kadar şaşırdıklarını hayal edin. Böylece olaylar birbirini izledi ve avukatınız Bay Alan Young ile küçük bir konuşma yaptılar. Şimdi, neler olduğunu öğrendiğinde yaşadığı dehşeti hayal edin. Hakkını vermek gerekirse, çok açık sözlü ve yardımseverdi. Ondan iletmesini istediğiniz mesajı iletmediğini söyledi... kardeşinize nerede ve neden olduğunuzu söylemesini ve sonra da Ruby'nin iyi olduğunu söylemesini istemiştiniz."

Jarrold inledi.

"Kötü niyetle kaçırdığınız eski eşinizin iyi olduğuna dair kardeşinize güvence vermek istemenizin biraz garip olduğunu düşündük. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Uh... şey, uh... biz evliyken, Gary her zaman Ruby'yi çok düşünürdü. Sadece bilmesini istedim."

"Benden onu o kadar çok düşündüğüne inanmamı istiyorsunuz ki bir silah alıp Nashville, Tennessee'den Blessings, Georgia'ya kadar gitti ve onu öldürmeye çalıştı? Bana bunu mu söylüyorsunuz?"

Jarrold gözyaşlarını yüzünden sildi ve ters ters baktı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Avukatımı istiyorum." "Sahip olduğun avukatı alamayacaksın. Şu anda Barolar Birliği ile başı dertte. Başka bir

Size bir mahkeme görevlisi atanacak ve bu bilgi hakimnin incelemesi için dosyanıza eklenecektir."

"Cehennem ateşi!" Jarrold söyledi.

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedi adam ve sonra gardiyana başıyla işaret etti. "Burada işim bitti."

Jarrold kendini karyolanın üzerine attı, o kadar kızgındı ki yas tutacak hali kalmamıştı. Her şeyi berbat ettiği için Gary'nin suçuydu.

* * *

Bazı hayatlar darmadağın olurken, bazıları da yoluna girerken, küçük Gertie Lafferty'nin hayatı sona eriyordu. Doktorlar Gertie'yi kendine getirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı ama bu bir türlü olmamıştı.

Tatlı Bennie'sinin, ağaca düşüp Gertie'yi eve götürdükten hemen sonra onun için geldiğini bilmiyorlardı. Bennie'yle birlikte olmayı çoktan arzuladığı yerdeydi ve geri dönmek istemiyordu. Sadece Gertie'nin küçük kalbi onun pes etme isteğinden çok daha güçlüydü ve sakinleşmesi biraz zaman alıyordu.

Huzurevi çalışanları Gertie'nin geriye kalan tüm arkadaşlarıydı ve birer birer sırayla gelip onunla oturuyorlardı. Hiç kimse Gertie'nin tek başına öleceği düşüncesine katlanamıyordu.

Kalbine bağlanan monitör düzensiz bir atış kaydetmeye başladığında saat öğleden sonra üçü geçiyordu.

Arada bir ritim atlamaktan düz bir çizgiye geçti.

Bakımevinin yöneticisi Nathan Rose, Gertie'nin iki hemşiresi ve görevli doktor, sonunda olan

olduğunda yatağının başındaydı. Doktor nabzını kontrol ettikten sonra

ve onu aradı.

"Ölüm saati, öğleden sonra 3:16."

Nathan, "Tanrı'yla gidin Bayan Gertie," dedi ve odadan çıktı.

Gertie Lafferty'nin son arzularını yerine getirmek için cenaze evini arama sorumluluğu vardı. Pek bir şey ifade etmiyorlardı.

Cenaze yok.

Tören yok.

"Bana mavi kilise elbisemi giydirin ve Bennie'min yanına yatırın" derdi hep ve o da bunu gerçekleştirmeye niyetliydi.

* * *

Alice Conroy çocukları yatırdıktan sonra akşamı saçlarını yıkayarak ve çocuklarını okula kaydettirmek için giyecek güzel kıyafetler seçerek geçirdi. İnsanların zor durumda olduklarını anlamaları uzun sürmezdi ama çocuklarının omuzlarına binecek kötü bir izlenim bırakmak istemiyordu. İnsanlar genellikle kabaydı ve çocuklar da farklı değildi. Gerçek empatiyi öğrenmek için hayat tecrübesi gerekirdi.

Alice hazırlık için yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra, hem beklenti hem de endişeyle yatağa girdi, kızını yatağın ortasından kendi tarafına kaydırды, böylece uzanacak yeri oldu, sonra ikisini de örttü ve yorgunluk sonunda onu ele geçirirken Pitty-Pat'i kucakladı.

Bölüm 18

Ruby Pazartesi sabahı Gertie Lafferty'nin ölüm haberiyle uyandı ve bir zamanlar Curl Up and Dye'a sık sık gelen küçük kadının anısına birkaç damla gözyaşı döktü. Peanut'ı aramak için telefona doğru gitmeye başladı, sonra hatırladıkça içi sızladı. Başını eğdi ve derin bir nefes aldı, güvenli yerine geri dönmeye çalışıyordu ama Peanut iyileşmezse kalbindeki acının asla dinmeyeceğini biliyordu.

"Senden nefret ediyorum Gary Dye, Tanrı beni affetsin ama öldüğün için üzgün değilim."

Ruby hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra giyindi ve güne başladı.

Yarın kuaföre geri dönmeyi planladığından, önümüzdeki hafta için yemek pişirerek normal Pazartesi sabahı rutinine geri döndü, böylece her akşam eve döndüğünde yiyecek bir şeyler pişirmek zorunda kalmayacaktı.

Yavaş pişiricisinde bir rosto pişirmeye başladı ve ardından brownie karışımını karıştırıp pişirmek için içine koydu. Çalışırken bir yandan da Peanut'ı düşünüyordu. Bugün onu görmeye gidecekti. Hafızasının geri döndüğüne dair başka bir işaret var mıydı? Sadece umut edebilirdi.

* * *

Alarm gün ışımadan önce çaldı.

Alice yorganı arkaya attı, ev ayakkabılarını giydi ve mutfığa gitmeden önce kaloriferin sesini açmaya gitti.

Çocukların öğle yemeklerini bir gece önceden hazırlamış ve buzdolabına koymuştu. Beslenme çantaları yoktu ama her birinin yeni bir sırt çantası vardı, bu yüzden öğle yemeklerini onlara koyması gerekecekti. Birisi her sırt çantasına defter, kalem ve kurşun kalem koyacak kadar düşünceli davranmıştı ve bunun için gerçekten minnettardı. Bir insan bunları sağlayacak araçlardan yoksun olduğunda, hayatı yaşamak için gereken ayrıntılar çok büyüktü.

Kahveyi hazırlar hazırlamaz bebeklerini uyandırmaya gitti. İçlerinden biri ondan daha uzun olsa bile, sonsuza dek onun bebeği olacaktı.

Kapıyı içeri doğru itti ve Charlie'nin ayaklarının yorganın altından dışarı çıktığını ve Booger'ın yatağının dibinde uyuduğunu görünce gülümsedi. Eğilip yaşlı köpeğin başını okşadı, sonra da elini Charlie'nin omzuna koydu.

"Charlie, uyan oğlum. Bugün okula gidiyoruz, unuttun mu?"

Charlie yuvarlandı, uykulu gözlerle gözlerini kırıpıştırdı, sonra kaşlarını çattı. "Ne dedin anne?" "Bugün okula gidiyoruz. Kalkman gerek."

Yüzüne bir gülümseme yayılırken gözleri genişledi.

"Oh evet! Uyandım," dedi ve Alice küçük kızını uyandırmaya giderken yorganı arkaya attı. Pitty-Pat alarm boyunca uyumuştı ve Alice kızını uyandırmanın Charlie'yi uyandırmaktan daha zor olacağından şüpheleniyordu.

Alice yatağın kenarına oturdu ve kızının bacağına hafifçe okşadı. "Hey, küçük kız, uyanma vakti geldi. Bugün okula gideceğimiz gün, unuttun mu?"

Pitty-Pat yorganın içine daha da gömüldü.

Alice sırtıttı. "Okula yeni kıyafetlerle gideceksin, unuttun mu?"

Alice sihirli sözcükleri söylemişti. *Yeni kıyafetler.*

Birdenbire Pitty-Pat yorganın altından çıkıp annesinin kucağına emeklemeye başladı. Alice ona sıkıca sarıldı, bu kadar küçük bir bedenin sıcaklığına ve enerjisine hayret etti.

"Gel biraz mısır gevreği ye, sonra da hazırlanalım."

"Beni taşı," dedi Pitty-Pat ve Alice onu kucağına aldı, çünkü Charlie'nin bu aşamadan ne kadar çabuk çıktığını çok iyi hatırlıyordu.

Alice onlara mısır gevreklerini verdi, Booger'ı besledi ve sonra bir fincan kahve ve bir kase mısır gevreği ile oturdu. Çocuklar yemek yerken konuştular, heyecanlıydılar ama aynı zamanda biraz da endişeliydiler. Okula yeni gelen çocuklar olmak hiç kolay değildi. Yemeklerini bitirdiklerinde Alice onları giyinmeleri için gönderdi.

Charlie onlar gitmeden önce Booger'ı çitlerle çevrili arka bahçeye çıkardı, sonra onu geri getirdi ve eski bir halının üzerine yerleştirdi.

"Şimdi okula gitmeliyim, Booger. Öğleden sonra döneceğiz, tamam mı?" Charlie kulağının arkasını kaşırken Booger küçük bir homurtu çıkardı.

Charlie güldü. "Seni huysuz ihtiyar... O yerin kaşınmasını sevdiğini biliyorsun. Annen için iyi olur."

"Hadi Charlie. Gitmemiz gerek," dedi Alice.

Ceketini ve sırt çantasını aldı ve kapıdan çıkmadan önce eve son bir kez baktı.

Sabah havası soğuktu ama hepsinin kalın paltoları vardı ve Charlie ile Pitty-Pat'in sırt çantaları da biraz daha sıcak tutuyordu.

Alice iki yılı aşkın bir süredir hiç olmadığı kadar kendisi gibi hissediyordu ve Marty'nin üç ay önceki ölümünün bu değişimi tetiklemiş olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşündü - o ve Blessings'in iyi insanları.

Quick Stop'un önünden geçip Ana Cadde'ye doğru ilerlerken bir polis aracı yanlarından geçip diğer yöne doğru gitti.

Charlie direksiyonun arkasındaki Şef Pittman'ı gördü ve el salladı.

Lon el salladı ve iki blok ötede U dönüşü yaparak onlara yetişmek için geri döndü. Onlardan birkaç metre ileride durdu, sonra camı indirdi ve yetişmelerini bekledi.

"Hey, Charlie!" diye bağırdı.

Charlie durdu. "Merhaba, Şef."

"Nereye gidiyorsunuz?" Lon sordu.

Charlie, "Annem bizi bu sabah okula kaydettiriyor," dedi.

"Atlayın. Sizi ben götüreceğim."

"Teşekkür ederim!" Charlie küçük kız kardeşiyle birlikte arka koltuğa geçerken, Alice de şefin yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

Alice, "Bunu takdir ettiğime eminim," dedi.

"Sorun değil," dedi Lon. "Herkes emniyet kemerini taktı mı?"

diye sordu. "Evet, efendim," dedi Charlie.

Lon caddede ilerledi, birkaç blok ötedeki Main'den döndü ve Baptist kilisesinin yanından geçip doğruca okula gitti. Boşaltılmakta olan bir otobüsün arkasına yanaştı.

"Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi Alice.

"Rica ederim, iyi günler çocuklar." "Teşekkür ederim," dedi Charlie.

Polis şefinin yeni çocukları okula bırakmış olması konuşulacak bir konuydu.

Charlie yürürken diğer çocukların gözlerini üzerinde hissetti, ama ileriye bakmaya devam etti, sonra annesi ve kız kardeşi için kapıyı açmak üzere koştu.

Okul müdürü Arlene Winston ön kapının hemen önünde durmuş Koç Sharp ile konuşuyor ve içeri giren öğrencileri karşılıyordu. Yabancıları görünce hemen sesini yükseltti.

"Günaydın," dedi. "Blessings İlkokulu'na hoş geldiniz. Ben Bayan Winston, müdürüm." "Ben Alice Conroy. Bunlar benim çocuklarım, Charlie ve Patricia. Onları kaydettirmek için geldim."

Bayan Winston gülümsedi. "Elbette. Patricia'yı buraya kaydettirebiliriz, sonra da lise için iki blok öteye gitmeniz gerekecek."

"Hayır, hanımefendi. Charlie on iki yaşında ve altıncı sınıfta."

Koç Sharp, altıncı sınıf takımlarında Charlie'nin boyunda olası bir atletin görüntüsünü gördüğünde sıırttı. "Charlie, ben Koç Sharp. Spor yapıyor musun?"

"Eski okulumda basketbol ve beyzbol oynadım."

"O zaman beden eğitiminde görüşürüz."

Charlie sıırttı. "Evet, efendim."

"Sınıfta görüşürüz," dedi Koç ve koridordan geçerek ilk dersine doğru ilerledi.

Arlene Charlie'ye bir kez daha baktı. "Tanrım, on iki yaşına göre epey uzunmuş." Sonra Charlie'ye bakmaya devam ederken gözleri kısıldı.

"Tanıdık geliyorsun. Daha önce burada okula gittin mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Charlie. "Belki el ilanlarımdan birini görmüşsünüzdür. Birkaç gün önce pek çok posta kutusuna bıraktım."

Arlene'in nefesi kesildi. "Evet! Sen Gertie Lafferty'yi bulan köpekli çocuksun."

"Evet, hanımefendi," dedi Charlie.

"İyileşememesi çok yazık oldu ama yaşı ve diğer şeyler düşünüldüğünde, sanırım bu bir lütuftu." Charlie şok olmuştu. "Öldü mü?"

"Aslında bu sabah," dedi Arlene. "Beni takip edin. Sizi ofise götüreyim. Sekreterim Mavis West ikinizin de kaydını yaptıracak."

Alice kızının elini tuttu ve ona hızlı bir gülümseme verdi ama Charlie'ye böyle bir haberi ağzından kaçırdığı için müdüre biraz kızgındı. Onu tanıyor gibi değillerdi ama o ve Booger yaşlı kadını bulmuşlardı ve Alice bunun onu inciteceğini biliyordu.

Alice, müdürü takip ederlerken bu haberin ilk gününü mahvedeceğinden endişelenerek Charlie'ye bakmaya devam etti. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Ben iyiyim anne. Sadece biraz şok oldum ama sanırım zamanı gelmişti."

Charlie yanlarından geçen çocukların meraklı bakışlarının farkındaydı ama şu ana kadar hiçbir şey zorlayıcı gelmemiştir. Sonra ofise ulaştılar ve Charlie'nin okula geri dönmekle ilgili en büyük dileği gerçekleşiyordu.

Arlene Winston konuşarak ofise girdi. "Mavis, bu Alice Conroy. Bu sabah çocuklarının kaydını yaptırmamız gerekiyor. İsimleri Charlie ve Patricia. Altıncı sınıf ve birinci sınıf."

"Altıncı sınıf mı?" Müdür tekrar koridora çıkarken Mavis, "Altıncı sınıf mı?" diye sordu.

Alice kaşlarını çatı. Sekreterin yüzündeki ifadeyi görebiliyordu, kaç dersten kaldığını düşünüyordu.

"On iki yaşında," dedi Alice.

Mavis gözlerini kırıştırdı, sonra biraz mahcup bir şekilde gülümsedi. "Aman Tanrım. Peki o zaman. Doğum belgeleri ve aşı kayıtları yanınızda mı?"

"Hayır, hanımefendi. Evimiz üç ay önce yandı. Bu yüzden Blessings'e taşındık. Ama eski okullarında bunların hepsi var. Kayıtları isteyebilir misiniz?"

"Evet, yapabiliriz. Eviniz için üzgünüm. Ben birkaç kayıt formu getirirken siz de benim için okulun adını ve adresini yazın."

Alice kendisinden istenileni yaptı ve sonra bir masaya oturup kayıt formlarını doldurdu.

Sekretere formları verirken, "Ücretsiz öğle yemeği ve otobüs güzergâhı hakkında bilgi almam gerekiyor," dedi. "Şehrin en kuzey ucunda yaşıyoruz."

Mavis otobüs tarifesini kontrol etti, ardından bu bilgileri kayıt formlarına ekledi, böylece hepsini bilgisayar veri tabanına girebilecekti.

"Otobüs 2'ye binecekler. Şoför Millard Coffee. Öğleden sonra ilk bindiğinizde ona nerede duracağınızı söyleyin, o da size sabahları onunla ne zaman buluşacağınızı söyleyecektir."

Alice Charlie'ye baktı. "Anladın mı?"

"Evet, anne. Unutmayacağım."

"Bir şey daha var Bayan Conroy. Ücretsiz öğle yemeği ayarlayabilmem için aile yardımı aldığınızı gösteren SNAP kartınızı görmem gerekiyor."

"DHS'den Jewel Easley bizi yeni kaydettirdi, o yüzden henüz elimde değil. Ayın ilk gününe kadar almamız gerektiğini söyledi," dedi Alice.

Mavis kaşlarını çatı. "Kurallar-"

Alice tokadı hiç atılmamış olmasına rağmen hissetti ve kesinlikle yalvarmayacaktı. Bir elini kaldırdı.

"Boş ver. Hallederiz," dedi kısaca, sonra çocuklarına döndü. "Bugün öğle yemeklerinizi yiyeceksiniz, o yüzden hiçbir şey için endişelenmeyin, tamam mı? Harika bir ilk gün geçirin ve bol bol arkadaş edinin."

"Evet anne," dedi Pitty-Pat.

"İyi olacağız anne," diye ekledi Charlie.

Alice diz çöktü ve Pitty-Pat'e sarıldı, sonra ayağa kalktı.

"Bu akşam ikinizle de görüşürüz." Sonra Mavis'e soğuk bir gülümseme verdi. "Çocuklarıma iyi bakacağınızı biliyorum."

Mavis'in gözünün önüne, küçük kardeşi bu okulda yaralandığında Johnny Pine'ın öfkesiyle yüzleştği an geldi. Bunu tekrar yaşamak istemiyordu.

"Evet, hanımefendi. Burada sorumluluklarımızı çok ciddiye alırız."

Alice çocuklara son bir kez cesaretlendirici bir bakış attı ve ilk zil çaldığında ofisten çıkıyordu. Arkasına bakamazdı yoksa ağlardı. Diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü görmezden gelmeli ve bu kadar alıngan olmamalıydı. Hayat onu bu yola sokmuştu ve o da düşmemek için elinden geleni yapıyordu.

Okuldan çıktığında serin hava yüzüne iyi geldi ve sonra Ana Cadde'ye doğru yöneldi. Geri yürümek ona omzundaki çipi silkelemek için zaman kazandıracaktı. Mahallede yürürken insanların ne kadar arkadaş canlısı olduğunu görmek onu memnun etti.

Dışarıda gazete almakta olan yaşlı bir kadın Alice'e el salladı. Alice de ona el salladı ve kadın içeri dönerken yoluna devam etti.

Birkaç ev ötede bir kadın çocuklarını arabaya bindirmeye çalışıyordu. Alice annenin telaşını ve çocukların mızızlanmasını duydu. Okula geç kalacaklar, diye düşündü ve yoluna devam etti.

Ana caddeden bir blok ötede köpeğini gezdiren yaşlı bir adamla karşılaştı ve aklına onların nazik devi Booger geldi.

"Günaydın hanımefendi," dedi adam.

"Günaydın," dedi Alice. "Ne tatlı bir köpek." "Teşekkür ederim, hanımefendi. Bu Petey. Bir Yorkie."

Alice sırtıttı. "Merhaba Petey," dedi ve geçmelerine izin vermek için kenara çekildi.

Ana Cadde'ye varıp kuzeye yöneldiğinde kalbi biraz daha hafiflemişti. Dükkân sahipleri dışarıda, dükkânlarının önünü süpürüyorlardı. O yaklaşırken durup geçmesine izin verdiler ve ona günaydın dilediler. O kadar uzun zamandır evinde saklanıyor, içinde bulundukları durumun utancıyla ve ardından sağlığıyla mücadele ediyordu ki, görölmek ona iyi gelmişti.

Bir seyahat acentesini ve bir eczaneyi geçip gazete bürosuna yaklaşırken yanından geçen bir araba aniden korna çaldı. Kafasını kaldırdı ve ona yiyecek getiren kadınlardan birini gördü.

El sallıyordu. O da adını hatırlamaya çalışarak el salladı.

Evet... Rachel'dı. Rachel Goodhope.

Bir bankanın önünden geçerken saati fark etti. Saat sekiz buçuğa doğru ilerliyordu. Çocuklar çoktan derse girmiş olmalıydı.

Tanrım, lütfen bugün iyi bir gün olsun.

Bir sonraki blokta bir dükkân gördü ve adına bakıp gülümsedi. Bloomer's Hardware. Sahibinin bu isimle kaç kez dalga geçtiğini merak etti. Ama yaklaştıkça vitrinde bir tabela gördü. YARDIMCI ARANIYOR. Daha hızlı yürümeye başladığında kalbi küt küt atmaya başladı.

"Denemekten zarar gelmez," diye mırıldandı Alice ve içeri girdi.

Tezgâhın arkasındaki adam başını kaldırdı ve gülümsedi. "Günaydın. Bloomer's'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size yardımcı olabileceğimi umuyorum," dedi Alice. "Pencerede tabelanızı gördüm." Fred Bloomer müşteriden başvuru sahibine doğru vites değiştirdi.

"Hiç hırdavatçıda çalıştın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama perakende satışta ve bir süpermarkette kasiyer olarak çalıştım ve bir işe ihtiyacım var. Çocuklarımı okula yeni yazdırdım ve tabelayı gördüğümde eve gidiyordum. Benim adım Alice Conroy," dedi ve elini tezgâha doğru uzattı.

Fred'in zihni hızla çalışıyordu. Şu anda kasabadaki neredeyse herkes Melissa'yı kovduğu için ona kızgındı ve bu kadın kasabada yeniydi. Muhtemelen aylarca başka bir başvuru alamayacaktı - insanlar geçmişi geçmişte bırakacak zamana sahip olana kadar.

"Kasada çalışabilir misin?"

"Evet, ama çok farklı olup olmadığını görmek için sizinkine bakabilir miyim?"

"Bu taraftan gel," dedi ve kadın daha yakından bakmak için tezgâhın etrafında döndü.

"Benim kullandıklarımın daha yeni bir sürüm, ama biraz koçluk yaparsam hiçbir sorun görmüyorum." "Bir başvuru formu doldurmak ister misiniz?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmedi. "Evet, efendim."

Ofise koştu ve elinde bir başvuruyla geri geldi. "Bunu doldurun ve geri getirin."

"Sakıncası yoksa şimdi dolduracağım. Arabam yok, o yüzden iki kere gitmektense burada doldurmak daha kolay."

Kaşlarını çattı. "Neden bir araban yok?"

Başını kaldırdı. "Kocam öldü. Arabamız, içinde bulunduğu evle birlikte yandı." Fred gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim."

Alice omuz silkti. "Ben de öyleyim ve işe zamanında gitmek için arabaya ihtiyacım yok." "Başvuruyu doldur," dedi.

O da öyle yaptı ve bitirdiğinde ona uzattı, sonra o incelerken bekledi.

Bu, Fred'in bir çalışanı işe alma konusunda verdiği en hızlı karardı ama çaresizdi ve hikâyesinden

anlaşıldığı kadarıyla o da aresizdi. İçinden bir ses bunun bir sınav olduğunu söylüyordu.

Vicdan azabı çekiyordu ve yine başarısız olursa başı belaya girecekti.

"Peki, ne zaman başlayabilirsin?" Fred sordu.

"Yarın, ama işin ücreti ne kadar ve ayda iki kez mi yoksa ayda bir kez mi ödeme yapıyorsunuz?" diye sordu.

Fred biraz çekingen davrandı ve onu asgari ücretle işe başlatmak istedi ama sonra onun durumunu hatırladı.

"On dokuz yıldır benimle çalışmasına ve ayda iki kez ödeme yapmama rağmen diğer tezgâhtarımın saat başına on dolar ödüyordum."

"Neden istifa etti?" Alice sordu.

Fred, Alice'i başlamadan önce korkutmak istemeyerek, "Bu uzun bir hikâye ve onun anlatması gereken bir hikâye," dedi. "Bir kâtibe ihtiyacım var ve eğer işe yararsan yine o kadar ödemeye hazırım."

Alice buna inanamadı. Vergilerden önce ayda 1600 dolar ediyordu.

"Bu bana uyar. Bir şey daha var. Saat kaçta kapattığınızı bilmiyorum ama ben bekar bir ebeveyn olduğum için Pazartesi'den Cuma'ya çalışabilirim, hafta sonları yok ve çocuklarım okuldan eve döneceği için saat beşte çıkmam gerekecek."

Fred bir iniltiyi bastırdı. Cumartesi günü tek başına kalacak ve her gece dükkânı kapatmak zorunda kalacaktı. Ama bu duruma düşmesi onun suçuydu ve yardıma ihtiyacı vardı.

"O zaman sekizden beşe, Pazartesi'den Cuma'ya, saati on dolardan. Bunu altı haftalık bir deneme süresi yapacağız ve eğer işe yararsan, o zaman kalıcı olacak."

"Bu adil," dedi Alice. "Ben alırım."

Tekrar el sıkıştılar ama bu kez Alice sırtıyordu. "Bu fırsat için minnettarım ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi. "Yarın sabah sekizde görüşürüz."

"Yarın saat sekizde," diye yineledi Fred ve onun gidişini izlerken ürperdi. Az önce Melissa Dean'in onu işe aldığı gün söylediklerinin aynısını söylemişti: *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım*. Bunun bir işaret olduğunu düşündü ve bu kez işleri berbat etmeyecekti.

Alice sırtmaya başlamadan önce kaldırıma ulaşana kadar bekledi ve sonra duramadı. Eve giden yolun geri kalanını sisler içinde yürüdü. Bu kesinlikle Jewel Easley'nin onun için kurduğu düzeni değiştirecekti. Eve varır varmaz Jewel'ı arayacak ve ona haber verecekti. Eğer artık yardım almaya uygun değilse, öyle olsun. Charlie haklıydı. İşleri yoluna koyuyorlardı.

Bölüm 19

Ruby hastaneye girdiğinde saat on birden biraz önceydi. Kalbi hızla çarpıyordu ve midesinde bir düğüm vardı. Peanut'ı görmek duygusal bir yolculuktu ama endişesini ona aktarmak istemiyordu. Asansörle yoğun bakım katına çıktığında kendini daha sakin hissediyordu.

Hemşire odasının önünden geçerken, "Günaydın," dedi.

Rhonda başını kaldırdı ve gülümsedi. "Günaydın Ruby. Bu turkuaz sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim Rhonda," dedi Ruby, rengin Peanut'ın gününü aydınlatacağını umarak. Onu bu yüzden giymişti.

Kadın odasına girdiğinde yine uyuyordu. Vurulmasının üzerinden dört gün geçmişti ve kaçırılmasının kalıntıları yüzünden silinirken, başının yan tarafındaki bandaj olanları çirkin bir şekilde hatırlatıyordu.

Ruby çantasını pencere kenarına koydu ve sonra eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Gözleri açıldı.

"Sadece benim, Ruby," dedi ve onun yanağını okşadı. Adam onun eline uzandı. "Geri döndün," dedi. "Döneceğime söz verdim."

Göz kapakları tekrar düştü ve birkaç saniye sonra açıldı. "Sen benim kızım mısın?"

Ruby onun yine kararsız kalmasının kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. "Evet tatlım, ben senin kızınım."

Önce kızın saçlarına, sonra yüzüne, sonra da giydiği kazağa baktı. "Çok güzel." Gülümsedi. "Bana sürekli bunu söylüyorsun."

"Öyle mi?" Peanut dedi ki.

Adamın kafa karışıklığı hâlâ onu rahatsız ediyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Bugün dışarısı biraz serin. Nihayet geldiğinde daha sıcak havalara hazır olacağım."

Kelimelerin ağzından nasıl çıktığını, konuşurken dudaklarının nasıl şekillendiğini ve gözlerindeki huzurlu bakışı izliyordu. Onu hatırlamasa da, kendini güvende hissediyordu, sanki ona güvenebileceğini biliyordu.

Sonra kafasına bir ağrı saplandı, bir şakağından diğerine o kadar hızlı ve keskin bir şekilde ilerledi

Bıçaklanmış gibi hissediyordu.

"Neyin var?" Ruby sordu.

"Baş. Ağrı," diye mırıldandı, sonra gözlerinin önünde bir ışık parladı ve panik içinde parmaklarını onunkilere doladı. "Mupple worp'a yardım edin!"

Ruby'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Peanut?"

İnledi. "Pluralrolabout," diye mırıldandı ve sonra eli aniden gevşedi.

Monitörlerindeki alarmlar çalmaya başladı ve Ruby "İmdat!" diye bağırırken iki hemşire odasına doğru koşmaya başlamıştı bile. Yardım edin, biri yardım etsin!"

Hâlâ onun elini tutuyordu ve geri gelemeyecek kadar uzağa gitmesinden korktuğu için bırakmaya korkuyordu.

Rhonda nabzını kontrol ederken göstergeleri gözden geçirdi, sonra diğer hemşireye baktı. "Nabızı düzensiz ve tansiyonu yükseliyor. Doktorunu hemen buraya çağırın," dedi Rhonda.

Diğer hemşire telefona koştu.

Rhonda tekrar Ruby'ye baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum! Konuşuyordu, sonra başının ağrıdığını söyledi. Ondan sonra sözleri anlamsızlaştı."

Hemşireler Peanut'ın odasına üşüşürken Ruby hastanenin her yerinde bir anons duydu. Bir köşeye çekildi ve gitmesini isteyeceklerinden korktuğu için kıpırdamadı.

Sonsuzluk gibi geldi ama doktorun odaya koşarak girmesi sadece birkaç dakika sürdü. Değerleri gördü, Peanut'ın her iki gözüne de ışık tuttu ve ardından yanıt vermesini sağlamaya çalıştı ama işe yaramadı.

"Derhal kafasının tomografisini çektirmeliyim. Buna neyin sebep olduğundan emin değilim ama ilk tahminim pıhtı atmış olabileceği yönünde. Onları telefona bağla ve aşağıya geldiğimizi haber ver," dedi.

Rhonda, "Evet efendim," dedi ve hemşire masasına doğru yöneldi. "Bu da ne demek oluyor?" Ruby ağladı.

Doktor döndü, onun orada olduğunu görünce irkildi. "Tomografiden sonra daha fazla şey öğreneceğiz," dedi. Peanut'ı tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardıklarında Ruby de onu takip etmeye başladı.

"Hayır, Ruby. Üzgünüm ama gidemezsin." Rhonda onu kolundan tuttu ve ters yöne doğru götürdü. "Bekleme odasına gitmen gerekiyor. Tahminlerini öğrenir öğrenmez biri sana neler olduğunu söyleyecek," dedi.

Ruby ağlayamayacak kadar korkmuş bir halde titrek bacakları üzerinde sendeliyordu. Otuz dakika bir saate dönüştü ve Rhonda bekleme odasına gelip yanına oturana kadar saymaya devam etti.

"Sorun nedir?" Ruby sordu.

"Beynin konuşmayı kontrol eden bölümünde bir kan pıhtısı var. Doktor bunun hafıza kaybıyla da bir ilgisi olabileceğini düşünüyor. Onu çoktan ameliyata aldılar."

"Ameliyat mı edecekler? Aman Tanrım! Kan pıhtılarını eritmeye çalıştıklarını sanıyordum."

Rhonda, "Aciliyet ve ihtiyaç konusunda her zaman doktor karar verir," dedi. "Doktor ameliyattan sonra gelip size bilgi verecek. İnancını kaybetme Ruby."

Ruby kusacakmış gibi hissediyordu. Bir saat tek kelime etmeden diğetine geçtiğinde

ağlamaya başladı. Telefonu çalmaya başladığında hâlâ ağlıyordu ve arayanın Lovey olduğunu görünce hiç düşünmeden cevap verdi.

"Merhaba."

Lovey Cooper kaşlarını çatı. "Ağlıyor musun? Ne oldu?"

"Oh, Lovey, bu Peanut. Bu sabah onu ziyarete geldim. Ben buradayken bir kan pıhtısı gevşedi ve beyninin bir bölümüne gitti. İki saate yakın bir süredir ameliyatta."

"Aman Tanrım! Neden beni çağırmadın? Seninle oturmaya gelirdim."

"Çünkü benim ya da onun için dua etmekten başka bir şey yapamazsın. Sadece onun için dua et, Lovey."

Lovey telefonu kapattıktan sonra papazlarını aradı ve neler olduğunu anlattı. Papaz bir dua zinciri başlattı ve Blessings'teki insanlar Peanut Buttermann'ın hayatının hala tehlikede olduğunu bu şekilde öğrendi.

Oda dönmeye başladığında Ruby telefonuna sarıldı. Kanepenin üzerine yuvarlandı ve baş dönmesinin durmasını dileyerek gözlerini kapattı. Ayak seslerini duyduğunda hâlâ oradaydı. Birisi bekleme odasına giriyordu ama hareket edemiyordu. Sonra omzunda bir dokunuş hissetti.

"Sadece ben varım," dedi Lovey ve yanındaki kanepeye uzandı. "Oh, Lovey," diye fısıldadı Ruby. "Bu son olamaz."

* * *

Peanut'ı ameliyata almalarının üzerinden beş saatten fazla zaman geçmişti. Ruby volta atmış, dua etmiş, öfke ve suçluluk duyguları içinde kıvrılmış ve son bir saattir acil servisin otoparkına bakan pencerenin önünde etrafındaki her şeye karşı hissiz bir şekilde duruyordu.

Lovey aniden seslendi, "Ruby!"

Ruby, ameliyat önlüğü giymiş başka bir doktor odaya girdiğinde arkasını döndü. Adamın yüzündeki ifadeden ne söyleyeceğini anlayamadı ve konuşmasını beklemedi.

"O nasıl?" diye sordu.

"Ben Dr. Rousch, Bay Buttermann'ı ameliyat eden beyin cerrahıyım. Ameliyattan çıktı. Şu an için onu tıbbi komada tutuyoruz. İlerlemesini izleyeceğiz ve iyileştikçe onu yavaş yavaş komadan çıkaracağız."

"Tanrı'ya şükür," dedi Ruby. "Yoğun bakıma geri dönecek mi?"

"Hayır. Bu süre zarfında yoğun bakım ünitesinde kalacak ve ziyaretçi kabul edilmeyecek."

"Anlıyorum. Onu kontrol etmek için yoğun bakım ünitesini arasam protokole aykırı olur mu?"

"Bu iyi olur. İlerlemesiyle ilgili güncellemeleri almanıza izin verildiğini emirlerine not edeceğim."

Gözyaşları Ruby'nin görüşünü bulanıklaştırdı. "Teşekkür ederim. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Sorunlar dışında, normal iyileşme süresi için ne söyleyebilirsiniz?"

Rousch tereddüt etti. "Kafa yaralanmaları söz konusu olduğunda normal diye bir şey yoktur. Bir riske girmeyeceğim

sanırım."

Duymak istediği şey bu değildi ama anlıyordu. "Son bir şey daha... Onun hayatını kurtardığınız için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Eve git ve biraz dinlen," dedi ve sonra gitti. Ruby

Lovey'ye baktı, sonra da inanamayarak başını salladı.

"Benimle eve gel tatlım," dedi Lovey. "Geceyi tek başına geçirmeni istemiyorum."

Ruby'nin bununla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. "Teşekkür ederim ama olmaz. Yarın işe gitmeden önce yapmam gereken çok şey var."

Lovey şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Yarın işe mi gidiyorsun?"

Ruby omuz silkti. "Bir haftadır izinliyim. Peanut'ı göremiyorum. Evde yalnız kalıp aklımı kaçırmamın ne yararı olur ki?"

Lovey ağlamaya başladı. "Bu kalbimi kırıyor."

Ruby kollarını en iyi arkadaşının boynuna doladı ve ona sarıldı.

"Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimsin," dedi Ruby. "İlgilendiğin için teşekkür ederim." Sonra çantasını aldı. "Seninle geliyorum," dedi Lovey.

Sessizce asansöre bindiler, sonra otoparka doğru yürüdüler, kendi arabalarına bindiler ve uzaklaştılar.

Ruby şaşkınlık içinde evine girdi.

Havayı dolduran harika rosto kokusu, ona sabah erkenden yavaş pişiriciye koyduğu etin büyük olasılıkla piştiğini hatırlattı. Kıyafetlerini değiştirdi ve mutfığa gitti.

Rosto gerçekten de pişmişti. Gözyaşları ellerinin arkasına düşene kadar ağladığını fark etmeden ocağın altını kapattı. Dünyası yıkılıyordu ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Dizlerinin üzerine çöktü, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve çığlık attı.

* * *

Ama Ruby'nin dünyası parçalanırken, Alice Conroy'un kaosu sona eriyordu. Eve gelir gelmez DHS'den Jewel Easley'i aramıştı. Jewel, Alice Conroy'un ailesine destek olmak için gerçek bir çaba göstermesine hem şaşırmış hem de çok sevinmişti.

Alice, "Sanırım yardımımızı iptal etmeniz gerekecek," dedi.

"İptal etmeyeceğim ama biraz ayarlayacağım. Çocuklarınız olduğu için SNAP'a hak kazanmaya devam edeceksiniz ve yeni verileri girdiğimde geri kalanının nasıl etkileneceğini göreceğiz. Ancak yeni işiniz için sizi tebrik ederim."

Alice, "Bizi kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

"Çok rica ederim," dedi Jewel. "Kartınızla birlikte bir mektup ve nelere hak kazandığınıza dair bilgi alacaksınız. Yine de Medicaid'e hak kazanabileceksiniz."

"Oh, bu çok rahatlatıcı," dedi Alice.

Jewel, "Endişelendiğiniz her an beni arayın," dedi ve bağlantıyı kesti.

Çocuklar okuldan eve geldiklerinde heyecan doluydular. Alice onları süt ve kurabiyelerle bekliyordu.

Atıştırma lüksünden memnun bir şekilde konuşmaya başladılar, Alice de onları dinleyip sevindi ve kendi haberlerini onlar günlerini paylaşmayı bitirdikten sonraya sakladı.

Pitty-Pat yanlışlıkla kurabiyesinin son lokmasını düşürdüğünde, Booger ona doğru fırladı ve kimse tepki veremedi onu yerden yaladı. Pitty-Pat son lokmasını kaybettiği için ağlasın mı yoksa köpeklerine gülsün mü bilemedi ve Charlie onun yerine son lokmasını ona verdiğinde, ağzına attı ve kıkırdadı.

"Bilin bakalım siz ikiniz okuldayken ben bugün ne yaptım?" Alice söyledi. İkisi de dönüp baktılar.

Sırıttı. "Bir iş buldum. Yarın başlıyorum."

Charlie dünyanın yükü omuzlarından düşerken ürperdi. "Vay canına, anne! Bu inanılmaz bir şey. İşin ne? Nerede çalışacaksın?"

Onlara durumu anlattı ve sonunda saat 17:00'de işten çıkacağını, yürüyebildiği kadar hızlı bir şekilde eve gideceğini ve hafta sonları çalışmayacağını garanti etti.

"Sen eve dönene kadar kim bizimle kalacak?" Pitty-Pat sordu.

Charlie onun burnunu cimcikleyerek ciyaklamasına neden oldu.

"Yapacağım, seni aptal. Ben neredeyse bir erkeğim. Seninle ilgileneceğim."

Pitty-Pat yükün kendisine kalmadığından memnun bir şekilde başını salladı ve Alice'e döndü.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz anne? Ben hâlâ açım."

"Fasulye ve sosis. Siz ikiniz elinizi yüzünüzü yıkayana kadar bitmiş olurlar." Charlie sıırıttı. "Bugün önce tatlıyı yedik."

Alice güldü. "Sanırım öyle oldu."

Ellerini yıkamak için odadan çıktılar ve Alice kalkıp tavanın altındaki ateşi söndürdü ve üç tabağını çıkardı.

Güzel bir gündü.

* * *

Melissa Dean'ın kızak yataktaki ilk gecesi rüyasız geçti. Perdelerin arasından süzülen güneş ışığına uyandı ve sonra yuvarlandı. Hemen aklına dün Savannah'daki cenaze evinden aldığı telefon geldi, Elmer'in cenazesi oraya götürülmüştü. Cenazeyi bu sabah saat onda defnetmek üzere Blessings mezarlığına getireceklerdi.

Saate bir göz attı. Saat sekizi biraz geçiyordu. Hareket etme zamanı gelmişti, çünkü bunu kaçırmaya imkân yoktu. Kalktı, yatağını yaptı ve sonra duşa girdi.

Otuz dakika sonra, koyu renk bir pantolon ve koyu yeşil bir kazak giymiş, mutfağa doğru giderken aşağı iniyordu.

Elmer'ın mutfağında kahvaltı yapmak evcilik oynamak gibiydi ama her şeye kendi damgasını vurması uzun sürmeyecekti.

İşini bitirip mutfağı temizlediğinde gitme vakti gelmişti. Kapıdan çıkarken bir palto ve çantasını aldı.

Çiçekçide durup bir düzine papatya aldı, sonra mezarlığa doğru devam etti. Cora'nın mezarının nerede olduğunu biliyordu ve yoldan sapıp kapıdan içeri girdiğinde üç kişinin zaten orada olduğunu gördü. Daha yakına park etti, sonra çiçeklerle birlikte indi ve yürümeye başladı.

Yeğenlerini vasiyetnamenin okunmasından tanıdığına, bunun nasıl sonuçlanacağından biraz emin değildi. Şaşırtıcı bir şekilde onu ilk onlar karşıladı.

"Merhaba Melissa. İsimlerimizi hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama ben Wilma, bunlar da Loretta ve Betsy. Eve dönüş yolunda düşünecek çok şeyimiz vardı ve Elmer Amca'ya gerektiği gibi baktığınız için size teşekkür etmek istedik. Ailevi görevlerimizi böylesine korkunç bir şekilde ihmal ettikten sonra, onu ebedi istirahatgahına uğurlamaya gelmek annemiz için yapabileceğimiz son şey. Gelin bize katılın," dedi.

Melissa gülümsedi. "Teşekkür ederim. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz ama ben on dokuz yıldır çalıştığım işimden yeni kovulmuştum. Dul bir kadının ve okumaya gelmem için arandığımda başıma geleceklerden ölesiye korkuyordum. Elmer'ın hediyesi benim için bir nimet oldu."

Kız kardeşler nefes nefese kaldılar ve sonra hepsi birden konuşmaya ve ona sarılmaya başladılar.

"Annem her zaman her şeyin bir nedeni olduğunu söylerdi," dedi Betsy. "Ve bu da kanıtı. Buna ihtiyacınız vardı. Bizim yoktu."

Melissa, "Teşekkür ederim," dedikten sonra kendilerine doğru gelen cenaze arabasını ve ardından gelen başka bir arabayı işaret etti. "İşte geliyor. Eski dostuma son kez veda ediyorum."

Sessizce durup, arabadan inen adamların tabutu cenaze arabasından alıp mezarlığa taşımalarını izlediler.

Erkeklerden biri elinde bir İncil'le gruptan ayrıldı, Yirmi Üçüncü Mezmur'u okudu ve orada bulunan hanımlarla konuşmadan önce bir dua etti.

"Cenaze töreninin bu şekilde yapılması Bay Mathis'in isteğiydi. Tek istediği tekrar Cora'sının yanına uzanmaktı ve şimdi sonsuza kadar onunla birlikte. Onu tanımak benim için bir onurdu. Nazik ve cömert bir adamdı. Kaybınız için başsağlığı diliyorum" dedi.

Tabutun toprağa indirilişini izlediler. Melissa ayağa kalktı, bir avuç toprak aldı ve tabutun üzerine attı.

"Güle güle, sevgili dostum. Beni kutsadığın için sana tüm kalbimle teşekkür ederim. Cora'ya çiçek getirdim. Ona selam söyle."

Sonra geri çekildi ve papatyaları Cora Mathis'in adının altındaki mezar taşına koydu, üç kız kardeş de mezara gidip onu hayal kırıklığına uğrattıkları için özür dilediler ve her şey sona erdi.

Melissa, "Eve iyi yolculuklar," dedi ve kız kardeşleri mezarın başında bıraktı.

Yapmak istedikleri daha çok şey olabilirdi ve eğer öyleyse, bunu yapmak için mahremiyete ihtiyaçları vardı. Ona gelince, bu hayatının bir bölümünün kapanışı ve bir diğerinin açılışıydı. Yapması gereken bir şey daha vardı ama bunu yapmak için eve gitmesi gerekiyordu.

Melissa geri döner dönmez tavşan ayağı anahtarlığını aldı ve fazladan anahtarı çıkardı.

"Evet, Küçük Tavşan Foo Foo, seni de dinlendirmenin zamanı geldi. Buna bakıp da senin nasıl bir tavşan olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Arka kapıdan çıktı, alet kulübesinden küçük bir mala aldı ve sonra tavşanın ayağını gömmek için en iyi yeri bulmaya çalışarak arka bahçeye baktı.

Bahçenin bir köşesine doğru yürümeye başladı, sonra ilkbaharda tamamen çiçek açacak olan büyük leylak çalılarının yanında durdu ve diz çöktü. Çim biçme makinelerinden ya da ekim alanlarından uzakta, iki çalının arasına küçük bir çukur kazdı ve tavşanın ayağını içine bıraktı, ardından çukurdan aldığı zengin, koyu renkli toprakla üzerini örttü.

"İşte şimdi," dedi, toprağı sıkıca bastırarak. "Elmer'ın geçmişinin son parçası da dinlenmeye çekildi."

* * *

Güneş batmak üzereyken Ruby yemek yemek için mutfığa oturdu ama yemek midesinde bir düğümünden başka bir şey değildi. Mide bulantısının başlaması uzun sürmedi ve yediklerini kustu.

Vücudu bile ona isyan ediyordu. Hem bedeni hem de ruhu yıpranmış bir halde mutfığı temizledi ve alarımını sabah altıya kurup ışıkları söndürdükten sonra yatmaya gitti.

Ev sessizdi. Ara sıra geçen bir arabanın sesini duyabiliyordu ve insanların evlerinin önünden geçerken içlerinde neler olup bittiğini hiç düşünmeden geçtiği onca zamanı düşündü. Bir kez olsun hasta, kederli ya da bir tür umutsuzluk içinde olup olmadıklarını merak etmemişti. Dünyanın geri kalanı normal bir şekilde yoluna devam ederken, bir insanın hayatının etrafında parçalanıyor olması çok garipti.

Ruby gözlerini kapattı ama tek gördüğü, bir şeylerin ters gittiğini anlatmaya çalışan Peanut'ın yüzündeki panikti.

Sonunda yorganı arkaya attı, sonra kalkıp yatağın kenarında diz çöktü ve başını eğdi. "Nasıl dua edeceğimi bilmiyorum Tanrım, çünkü bencil görünmeden ne isteyeceğimi bilmiyorum, ama Sevgilimi geri istiyorum. Lütfen Tanrım, eğer beni dinliyorsan, o herkes için çok şey ifade ediyor, ama hiç kimse için benden daha fazla değil. Ailem bana sırtını döndü. Kocam bana ihanet etti... iki kez. Peanut hayatım boyunca bana sevildiğimi hissettiren ilk kişiydi. Tanrım, senden lütfunu istiyorum. Lütfen onu bana geri ver."

Sonra yatağına geri döndü ve uyuyana kadar ağladı.

* * *

Alarm sabah altıda çaldı.

Ruby, ciyaklaması kesilene kadar onu tokatladı, sonra bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp doğruldu. "Günaydın, Tanrım. Bugün lütfen dilimi dizginlememe, kalbimdeki acıyı dindirmeme ve

Adamıma iyi bak."

Sonra kalktı ve duşa doğru yöneldi.

Kendisine verilen hayatla yüzleşmesinin zamanı gelmişti.

* * *

Ruby dükkânın arka kapısından içeri girdi, eşyalarını yerleştirdi ve Peanut'ın durumunu kontrol etmek için hastaneyi aradı ama bir değişiklik olmadı.

"Bilgi için teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Sonra dükkândaki tüm ışıkları yaktı, bozuk paraları kasaya geri koydu ve ön kapının kilidini açtı. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi ön pencereden dışarı baktı, evim dediği küçük kasabaya bir göz attı, sonra KAPALI tabelasını AÇIK'a çevirdi ve kahve yapmak için arka tarafa gitti. Güne başlama vakti gelmişti.

Yaklaşık on beş dakika sonra ikizler içeri girdiler, cevap beklemeden birbirleriyle konuşuyorlardı, bu Ruby'yi her zaman gülümsetirdi ve bugün kısa bir kahkaha anı hoş karşılanmıştı.

"Siz hiç diğerinin ne dediğini duyuyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, ama cevabı zaten biliyoruz, o yüzden söylemeye gerek yok," dedi Vera.

Vesta sırttı. "Çörek getirdik."

Ruby randevu defterine bir göz attı. "Bir tane ve yanında kahve içmek için zamanım var," dedi.

Aslında canı istemiyordu ama bütün günü aç karnına geçiremezdi. Çörek ve kahvenin midesinde kalacağı kesindi ve öyle de oldu.

Ruby stil koltuğunda oturmuş, parmaklarındaki şekeri yalıyor ve Mabel Jean gelir gelmez üç kat artan konuşmaları dinliyordu.

"Ooh...çörekler, yum. Kahvaltıyı atladım," dedi. "Bu sabah arka arkaya üç manikür yaptırdım."

"Kim bunlar?" Vera sordu.

"Üçlü tehdit... Betina, Molly, ve Angel."

Ruby gözlerini devirdi. "Bugün birinin itibarını yerle bir etmeye başlamalarına izin verme. Bunu duyacak havada değilim."

Mabel Jean kıkırdadı. "Eğer kontrolden çıkarlarsa, hepsi senindir," dedi.

Ruby ona bir başparmak işareti yaptı.

Konuşmada bir durgunluk oldu. Ruby hepsinin ona baktığını gördü. Sormak istediklerini biliyordu ama onu üzmemek istemiyorlardı.

"Ameliyattan çıktı. Doktor iyileşmesi için onu tıbbi komaya soktu. Yoğun bakımda. Ziyaretçi yok, çiçek yok. Aradığımda yoğun bakımdaki hemşirelerden bilgi alıyorum. Dua edin."

Üçü de başını salladı.

Ruby onların yüzlerine baktı, son on beş yılının büyük bir bölümünü birlikte geçirdiği bu sevgili kadınların yüzlerine.

"Hepinizi çok seviyorum ama beni ağlatmayın." "Biz de sizi seviyoruz ve ağlamayacağız, ağlamayacağız," dediler. Sonra ön kapının üzerindeki zil çaldı.

Ruby kalktı ve günün ilk müşterisini karşılamaya gitti.

"Günaydın, LilyAnn. Geri gel. Ufaklığın nasıl? Eminim büyüyor."

Ruby "üç diş ve yürümek" hakkında bir şeyler duydu ve sonra LilyAnn'ın boynuna bir pelerin geçirip onu şampuan istasyonundaki sandalyeye oturturken bunu duymazdan geldi.

Ve böylece gün başladı.

Sorunlu üçlü sabah dokuzda arka arkaya manikür yaptırmaya geldiğinde Ruby, LilyAnn'e veda ediyor ve kocası Mike'a merhaba diyordu.

"Günaydın hanımlar," dedi Ruby. "Mabel Jean hazır. İlk kim?" "Ben, çünkü öğle yemeği için kocamla buluşacağım," dedi Angel.

"Ben ikinciyim, çünkü yazı turayı ben kazandım," dedi Betina. Molly gözlerini devirdi. "Ve ben sonuncuyum çünkü kaybettim."

Ruby onun kolunu okşadı. "Biri olmalı. İsterseniz kahvenin yanında çörekler var. Keyfinize bakın."

Mabel Jean Angel üzerinde çalışmaya başlarken, yiyecek ve içecek teklifi bekleyen ikiliyi sakinleştirdi.

Gün Ruby için yavaş ilerledi ve Precious Peters saat 14:00'te kalıcı muayenesi için geldiğinde Ruby uyuşmuştu. Herkes Peanut'ı sordu, çürüklerinden bahsetti, dudağındaki küçük yara hakkında konuştu ve sonra diğer haberlere geçti.

"Merhaba Değerli, kıvırcıklaşmaya hazır mısınız?"

Ruby sordu. Precious başını salladı.

"Bu sefer ne kadar kıvırcık olacağız?" Ruby, Precious'un başlığını takıp onu şampuan istasyonuna oturturken sordu.

"Geçen seferki kadar kıvırcık değil. En sevdiğim görünümlerden biri olmasına rağmen Rudy'm bundan nefret etti." Ruby onun omzunu okşadı ve gülümsedi. "Saçı kim takıyor, sen mi Rudy mi?"

Precious gözlerini kırptırdı. "Şey, o ben oluyorum." "Rudy saçını nasıl yapıyor?" Ruby sordu.

Precious kaşlarını çattı. "Şey, bilirsin işte... yaşlı bir hippie benziyor. At kuyruğu uzun ama yanları ve üstü incelmiş."

"Umm-hmmm," dedi Ruby, Precious'un saçına sabun sıkıp ovalamaya başlarken. "Nasıl

"At kuyruğunu beğendin mi?"

Precious gözlerini devirdi. "Sanırım bundan nefret ediyorum. Lavaboda uzun saç. Küvette uzun saç." Ruby, "Pekâlâ," diye mırıldandı ve durulamaya başladı.

Ruby ikinci sabunlamaya başlarken Precious birkaç dakika sessiz kaldı.

"Biliyor musun?"

"Ne?" Ruby sordu.

"Rudy'nin ne dediği umurumda değil. Bu benim saçım. İstediğim gibi takarım."

"Gerçekten mi? Aferin sana, Değerli. Ne istediğini bilen kadınları severim."

Precious sırttı ve sonra içini çekip gözlerini kapattı, Ruby Dye'ın sandalyesindeki kadına olmak istediği kişi olma ve görünmek istediği gibi görünme hakkına sahip olduğunu hatırlatarak sihrini çoktan göstermiş olduğundan habersizdi.

Precious ayrıldığında saat üç buçuğu geçiyordu. Kapıdan çıkarken yüzü ıslıl ıslıldı, bukleleri zıplıyordu.

Vesta Ruby'nin arkasından geldi ve ona sarıldı.

Ruby gülümsedi. "Bu ne için?" diye sordu.

"Hepimize kendi gemilerimizde yelken açmamız gerektiğini hatırlattığın için." Ruby ona tekrar sarıldı.

Vesta sırttı. "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bana bu hayatta hep birlikte olduğumuzu hatırlattığın için."

Sonra Mabel Jean arkadan bağırdı, "Bir çörek daha var! İsteyen var mı?" Diğerleri hep bir ağızdan, "Siz yiyin," dediler ve ardından kahkahayı bastılar.

Ruby en son ayrılan oldu. Ön kapıyı kilitledi ve AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirdi, ardından gece depozitosu için parayı saydı. Yaptığı son şey Peanut'ı kontrol etmek için hastaneyi aramak oldu. Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

"Yoğun bakım, ben Franny."

"Franny, bu Ruby. Eve gitmeden önce Peanut'ımı kontrol ediyordum."

"Merhaba tatlım. Yaşamsal belirtileri sabit ve herhangi bir sorun yok."

"Bilgi için ve onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bizim işimiz bu," dedi Franny.

Ruby telefonu kapattı, sonra eşyalarını topladı ve kapıyı arkasından kilitleyerek çıktı.

Gece yatırdığı parayı bankaya bıraktı, makbuz için bekledi ve sonra eve gitti.

Küçük evinin sessizliği tam da ihtiyacı olan şeydi. İş kıyafetlerini değiştirdi, sonra mutfağa gitti, buzdolabından biraz rosto ve sebze çıkardı ve bu sefer yemek için oturduğunda, yemek aşağıda kaldı.

Bölüm 20

Ruby'nin haftası kendine has bir rutine bürünmüştü. Çoğu gün, kendi bedeninin dışında durmuş, onun hareketlerini izliyormuş gibi hissediyordu.

Çarşamba günü Gertie Lafferty'yi, tabutunu Bennie Lafferty'nin uzun zaman önce toprağa verildiği yerin yanındaki arsaya indirirken papazın Yirmi Üçüncü Mezmur'u okuması dışında herhangi bir tören yapılmadan defnettiler.

Ruby bunu duyduğunda, Peanut'ı gömmek zorunda kalırsa ne yapacağını merak etti. Bunu düşünmek korkunç bir şeydi, bu yüzden bir kenara bıraktı ve işe gitti, konuştu ve güldü, saçlarını düzeltti ve öğle yemeklerini paylaştı. Bazı akşamlar büyükannesine gidiyor ve Lovey ile akşam yemeği yiyordu ama bunların hepsi gerçeküstü geliyordu.

Pazar sabahı saat dokuzu biraz geçiyordu ve telefonu çaldığında kiliseye gitmek için hazırlanıyordu. Açmak için arkasını döndü ve hastaneden arandığını görünce bacakları tutmaz oldu. Cevap vermek için oturduğunda titriyordu.

"Alo?"

"Günaydın, Ruby. Ben Dr. Rousch ve hiçbir sorun yok." Ruby, "Oh, Tanrı'ya şükür," dedi.

"Peanut'ı komada tutan ilacı yavaş yavaş kestiğimizi ve uyanma belirtileri gösterdiğini bildirmek için aradım. Sana haber vereceğimi söylemiştim."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, gelebilir miyim?"

"Bu yüzden arıyorum. Evet, gelebilirsiniz. Hemşireler sizi beklediklerini biliyorlar. Ama buranın yoğun bakım ünitesi olduğuna dikkat etmelisiniz."

"Evet, evet, fısıldayacağım."

Onun kıkırdadığını duydu. "İyi günler," dedi adam.

Ruby, "Evet, sana da," dedi ve telefonu kapattı.

Ayağa fırladı, terliğini çıkardı ve daha sıcak bir pantolon ve kazak almak için dolaba koştu çünkü hastane her zaman soğuktu.

* * *

Ruby Dye kiliseye gelemedi.

Lovey vaiz vaazına başlayana kadar bekledi ve telefonunu çıkarıp mesajlaşmaya başladı.

Neredesin? Her şey yolunda mı?

Bir ya da iki dakika içinde bir cevap aldı.

Peanut yoğun bakımdayken. Uyanıyor.

Lovey telefonunu çantasına geri bıraktı ve gözlerini kürsünün üzerindeki vitray penceredeki meleğe dikti.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı.

* * *

Karanlıkta ses vardı.

Fıstık bazen insanların ne dediğini duyabiliyordu, bazen de sadece sesler mırıldanıyordu. Seslere en yakın olduğu zaman, onun sesini dinlemeye devam etti, ama orada değildi.

Bir keresinde birinin inlediğini ve birinin ağladığını duyacak kadar kendine geldi. Bu onu endişelendirdi ve kendini bırakıp deliğe geri düştü. Diğer zamanlarda, dışarı tırmanmaya çalışırken uyandı. Çukur derindi. Bir sığınaktı ama şimdi bir tuzak gibi hissediyordu.

Bazen konuştuğunu sanıyor, sonra duyduğu seslerin kafasının içinde olduğunu fark ediyordu ama hepsi aynı şeyi söylüyordu... *Uyan. Uyan.* Bu onu kızdırdı. Çabaladığını göremiyorlar mıydı?

O zaman bana yardım et! diye bağırdı ama onlara karşılık verdiğinde delikte kayboldular.

Tekrar ayak sesleri duyduğunda uykuya dalıp çıkıyordu, sonra yatağının yanında sesler duydu.

Bir kadın "Lütfen yakınınızdakilere dikkat edin" dedi ve başka bir kadın da "Evet, ederim" diye cevap verdi.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu oydu! Geri gelmişti!

Kolunda bir el hissetti, sonra biri yanağını öperken hafif bir leylak kokusu aldı. Sesi tekrar duydu, sadece daha yumuşaktı ve tam kulağının dibindeydi.

"Hey, sen, benim," diye fısıldadı ve elini onun parmaklarının üzerine koydu. Adam yavaşça nefes aldı.

* * *

Ruby'nin kalbi küt küt atıyordu. Başının etrafındaki bandajı görünce olacaklardan korktu. Daha ne kadar hasar olabileceğini bilmemenin verdiği endişe geçen haftanın çoğunda onu uykusuz bırakmıştı ve bir cevaptan sadece birkaç dakika uzakta olmak aniden korkutucu gelmeye başlamıştı.

"Sesimi duyabiliyor musun?" Ruby fısıldadı. "Onu takip et, tatlım. Sesi bana kadar takip et." Parmakları Ruby'nin elinin etrafında kıvrıldı.

"Tatlım, beni duyuyorsun, değil mi?"

Kavrayışı sıkılaştı.

Sesi ancak fısıltıyı aşan bir tonda onun üzerine tekrar eğilirken gözyaşları rahatlamasına neden oldu.

"Tek yapman gereken gözlerini açmak. Zor olduğunu biliyorum ama ikimizin paylaşacağı çok şey var. Sadece gözlerini aç."

Adamın göz kapaklarının titrediğini gördü. Ağzının kenarında bir kas kıpırdıyordu.

"Ben buradayım. Tek yapman gereken bakmak."

Dudakları aralandı.

"Duydum," diye

mırıldandı.

"Evet, evet, beni duyuyorsun, değil mi sevgilim?"

Göz kapakları tekrar çırpındı ve sonra ışığı görebileceği kadar açıldı.

Baş ar d ı ! Neredeyse delikten çıkmıştı. Kadının elini daha sıkı kavradı ve onun gücünü kullanarak kendini yukarı çekti.

Gözlerini kırpmaya başladığında dünyasına ışık geldi. Çok karanlıktı ve şimdi ışık vardı.

"Ben buradayım," diye fısıldadı.

Onun sesine doğru döndü ve sonra yüzünü gördü. Evet, beklediği kişi oydu.

"Sensin," dedi.

Ruby'nin neşelenmemek için

yapabileceği tek şey buydu. "Evet,

benim."

İç çekti. "Ruby'm. Seni çok seviyorum."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve elini kalbinin üzerine koyarak kalp

atışlarının verdiği huzurun kendisini sarmasına izin verdi. "Hatırlıyorsun. Hatırlıyorsun."

Kafası karışmış görünüyordu. "Evet. Sen benim kızımsın."

"Evet, ben senin kızınım. Şimdi uyu tatlım. Geri geleceğim." "Evet...

döneceğim," diye mırıldandı ve gözlerini kapadı.

Ruby ona veda öpücüğü verdi ve hemşire istasyonuna kadar uçuyormuş gibi hissetti.

"Uyandı," dedi usulca. "Kim olduğumu biliyor."

"Oh, bu harika," dedi hemşire. "Bunu çizelgesine not edeceğim."

"Ona geri döneceğimi söyledim," dedi Ruby.

Hemşire gülümsedi. "Evet, geri gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Ruby. "Bir değişiklik olursa arayacak mısınız?"

"Kesinlikle. Kayıtlarında aileden biri olarak görünüyorsunuz."

Ruby geldiği gibi sessizce koğuştan çıktı ama asansöre bindiği anda gözlerini kapattı.

"Onu bana geri verdiğin için teşekkürler Tanrım."

Sonsöz

Hastaneden ayrıldığı gün, Peanut eşyalarının bulunduğu ve her şeyin tanıdık olduğu evine gitmek istedi ve Ruby buna itiraz etmedi. Bunun yerine, hayatındaki kadınlar aralarında bir program yaptılar. Betty ve Ruby ona yemek yedirdi. Ruby ilk hafta geçene kadar geceleri onunla kaldı ve Laurel haftada iki kez gelip, kendi başına yapabilecek kadar iyi olana kadar evini ve kıyafetlerini temizledi.

İkinci haftanın başında Ruby işten geldiğinde onu kapıda karşıladı, kanepeye oturttu, dizlerinin üzerine çöktü ve cebinden bir yüzük çıkardı.

"Bu yüzüğü sekiz ay önce kiralık kasadan çıkardım ve olması gereken yere koymanın zamanı geldi de geçiyor. Ruby Dye, seni hayattan daha çok sevdiğimi biliyorsun ve sensiz bir hayat düşünemiyorum. Benimle evlenir misin?"

Ruby'nin kara gözleri onun sesindeki aşkla doldu.

"Evet, evet, evet, seninle evleneceğim."

Tek pırlantayı kızın yüzük parmağına taktı, elini öptü ve sonra kanepede kızın yanına oturup onu anlamsızca öptü.

Sonunda yüzüğe odaklandığında, büyüklüğü karşısında sarsıldı.

"Peanut! Sen ne yaptın böyle?"

"Evi ipotek ettirdim ama parasını ödeyeceğim."

Ruby'nin nefesi kesildi.

Sırıttı.

Gözleri kısıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Evet."

"Aman Tanrım, neredeyse kalp krizi geçirecektim," dedi.

"Bu annemin nişan yüzüğüydü, şimdi de senin oldu," dedi. "İki yüz yıldan biraz fazla bir süredir Butterman ailesinde."

Ruby parmağında zümrüt kesim, tek karatlık bir elmas olduğu için şoktaydı.

"Şimdi onu takmaya korkuyorum!"

Elini yüzüğün üzerine koydu. "Hayır hanımefendi, bu yüzüğü takmaktan korkmuyorsunuz. Bunu takmaya fazlasıyla layıksınız. İngiltere'den bir atamızın parmağında geldi. İç Savaş boyunca

Bir diğeri, eğer hikaye doğruysa, bunu takan kadın onu almaya çalışan Birlik askerini öldürmüş. Birisi bir keresinde bir evi kurtarmak için rehin bırakmış ve sonra dönüp geri çalmış ve paçayı kurtarmış. Güçlü, cesur kadınlar bunu takardı ve onların izinden gitmek için senden daha iyi bir kadın düşünemiyorum."

Ruby kollarını onun boynuna doladı.

"Oh, Peanut, bu beni ağlattı. Beni sevdiğin için teşekkür ederim." "Kendime engel olamadım," dedi. "Dünyamı sarsıyorsun."

* * *

Birkaç hafta sonra, Peanut yarı zamanlı işine geri dönmüştü. Pazartesi olduğu için Ruby evdeydi ve düğün tarihini konuşmak üzere öğle yemeği için onun evine gitmişti. Gün olarak 8 Nisan'ı seçmelerinin ardından sıra düğün mekanını konuşmaya gelmişti ve işte o zaman Ruby Peanut'a beklemediği bir cevap verdi.

"Tüm kasabayı davet etmek ve bunu parktaki çardakta yapmak istiyorum." Peanut sıırttı. "Bütün kasaba mı?"

Başını salladı.

"Çardakta mı?"

"Evet," dedi. "Bazılarını ayırıp diğerlerini dışarıda bırakamam. Tüm bu kasaba ve içindeki insanlar kaybettiğim ailem haline gelmişken olmaz."

"Seni anlıyorum ve buna karşı değilim, ama ya yağmur yağarsa?"

Peanut sordu. "Düğünümüzde yağmur yağmayacak," dedi.

Güldü ve onu ayaklarından tutup mutfak tezgahının üzerine oturttu, böylece neredeyse göz göze geldiler.

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Ne yaptın sen? Saçını bedavaya yapmak için Doğa Ana ile bir anlaşma mı yaptın?"

Ruby güldü. "Hayır."

"O zaman tamam. Yağmur yağsa ne olur? Erimeyiz,"

dedi. Ruby kaşlarını çatı. "Yağmur yağmayacak."

Onun bu kesin tavrının bir işe yaramayacağını anlayan Peanut yoluna devam etti.

"Yani parkta yapıyoruz. Tüm şehrin katılacağı bu partinin tam olarak ne kadarını ödeyeceğiz?" "Beş yüz kek. Kendi çim sandalyelerini ve kuş yemlerini getiriyorlar."

"Ve pirinç yerine kuş yemi mi atıyorlar?"

"Evet."

"Aynı anda kaç kişinin bize kuş yemi atıyor olabileceğinin farkında mısın?"

Ruby kaşlarını çatı. "Karakterinin bu endişeli yanını neden şimdi görüyorum? Benden başka ne

saklıyorsun?"

"Alyansın."

"Görmek istiyorum!" diye bağırdı.

"Gelinliğini görmeme izin vermiyorsun, ben de yüzüğü görmene izin vermiyorum."

"Ya uymazsa?" dedi.

"Şimdi kim endişeleniyormuş bakalım?"

Peanut sordu. Ruby yüksek sesle güldü.

"Lovey keklerimizi yapacak... Şey, muhtemelen Mercy. Vaiz bizi evlendirecek. Ve kendi sandalyelerini taşımakta sorun yaşayan yaşlılar için birkaç sandalye ayarlayacağız."

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye

sordu. "Faturaların yarısını öde ve gel."

Sırıttı. "Bunu yapabilirim," dedi.

Ruby titredi. O gün bu kadar erken gelemezdi.

"Benimle yatağa gel," dedi Peanut ve onun kulağının altındaki noktayı

öptü. "Fırında turta var," dedi Ruby.

"O zaman acele edelim," dedi.

Güldü. "Aman Tanrım, seni nasıl da seviyorum. Yirmi dakikamız var."

Onu ayağa kaldırdı, elinden tuttu ve yatak odasına doğru çekti. Bir öğle yemeği molası olarak başlayan şey çok daha fazlasına dönüşüyordu.

Aceleyle soyundular ve birbirlerinin kollarında yatağa düştüler. Kahkahalar neşe ateşini yaktı... ve sonra öpücükler derinleşerek başka türden bir ateş yaktı.

Ruby gözlerini kapadı, adam vücudunda yağmacılık yaparken -öpücükler çalarken, göğüslerini avuçlarken, kalçalarının şeklini haritalandırırken ve sonra tehlikeli bölgeye doğru ilerlerken- artan ısı hissine odaklandı ve onu hiçbir kelime bulamadığı bir şekilde istedi.

Adam bacaklarının arasına girip onu içine aldığı anda, adamın ona hissettirdikleri dışında her şeye odağını kaybetmişti. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu ama daha da artıkça, acıya dayanmak daha da zorlaşıyordu.

Sonra nefes alış verişi değişti. Daha hızlı hareket ediyor, daha derine iniyordu ve kadın onun durmasına dayanamayacağını düşündü, ta ki his o kadar yoğunlaşana kadar, onu durdurmak için o kan hücumuna ihtiyaç duyana kadar.

Her ikisini de nefessiz bırakan görkemli, akıllara durgunluk veren, başka bir dünyaya taşan bir dorukta gerçekleşti. Uzun bir an boyunca ikisi de konuşmadı ve sonra evin başka bir yerinden bir çınlama sesi duyular. Turtanın zamanlayıcısı durmuştu.

Peanut bir dirseğinin üzerinde yükselip onun yüzüne, tatlı, güzel yüzüne baktı. "Her seferinde daha iyi oluyoruz," dedi Ruby.

Eğildi ve onu öptü. "En iyi

baskı altında çalışırım."

Bir kahkaha patlattı. "Seni çılgın adam. Bırak beni, yoksa turtam yanacak."

Adam sırttı, sonra bir bornoz kapıp yatak odasından çıkarken çıplak arka tarafına hayranlıkla bakarak yuvarlandı.

Gerindi, sonra ayağa kalktı. Giyinmeye başladığında kadın hâlâ yoktu.

Aceleyle geri döndüğünde, bornozu belinden kavırıyor ve zorlukla konuşabilecek kadar çok gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Peanut sordu.

"Postacı merdivenlerden çıkarken cübbemi savurarak evin içinde koştuğumu gördü. Garaj yolundaki arabanıza baktı ve kıpkırmızı oldu."

Peanut sırttı.

"O zaman seni dürüst bir kadın yapmam iyi bir şey." Ruby sırttı ve sonra saate baktı.

"Sizi seviyorum bayım, ama şimdi gitmezseniz bir sonraki randevunuza geç kalacaksınız." "Evet, hanımefendi... Bir sorum var. O turtayı verecek misiniz?"

"Hayır, neden?" Ruby sordu.

"Turtayı sevdiğim için bu akşam barbekü yapmaya uğrayabilirim ve size biraz pirzola ile à la mode turta takas edebilirim diye düşündüm."

Ruby güldü. "Beş buçuk gibi evde olurum ve barbekü kulağa harika geliyor."

"Saat altıda yemeklerle birlikte burada olacağım. Bu gece ikimiz için de yemek pişirmek yok."

Ruby, "Ve 8 Nisan'da birlikte yemek pişiriyor olacağız," dedi.

"8 Nisan yeterince erken gelemez," dedi Peanut ve sonra ona veda öpücüğü verdi. "Kendim çıkarım."

* * *

Ruby ve Peanut'ın düğün davetiyesi, etkinlikten iki hafta önce yerel gazetede Blessings'in tüm sakinlerine ve onları tanıyan herkese gönderilen tam sayfa bir ilandı ve 8 Nisan Cumartesi günü şehir parkındaki çardakta yapılacak olan öğleden sonraki düğüne herkesin davetli olduğunu belirtiyordu.

Kendi çim sandalyelerinizi ve piknik yemeklerinizi getirin. Törenden sonra yerde yemek yenecek. Düğün pastası tükenene kadar temin edilecektir.

Sonraki iki hafta Ruby'nin hayatının en uzun haftasıydı.

* * *

Nihayet 8 Nisan Cumartesi günü geldi çatı.

Peanut uyandığında rüyasında parkın her yerine insanların yağmurdan kurtulması için şemsiyeler koyduğunu görüyordu. Bu çılgın rüyadan sonra ayağa fırladı ve hava durumunu kontrol etmek için dışarı baktı.

Güneşin parladığını ve gökyüzünde tek bir bulut olmadığını görünce yüksek sesle güldü. Ruby

güneşli gününe kavuşmuştu ve o da bir eşe sahip olacaktı. Burada kesinlikle kazanan o olacaktı. Bir dakikasını bile boşa harcamak istemeyerek yatağını hazırladı, sonra da duşa girdi.

Daha sonra, saçlarını en iyi şekilde taramanın bir yolunu bulmaya çalışarak bakımına ekstra zaman ayırdı,

Kafasındaki yara izlerinin hepsi olmasa da bir kısmı gizlenmişti ve sonra da ümitsiz bir vaka olarak vazgeçti. O ve Ruby hayatta ve iyiydiler ve önemli olan tek şey de buydu.

Bir çift spor şortu giymeden önce tıraş oldu ve kahvaltı hazırlamaya gitti. Bu son kahvaltı olacaktı. Sabah kahvaltıyı yalnız yapacaktı.

Ondan sonra zaman su gibi akıp geçti. Ne olduğunu anlayamadan giyinme ve parka gitme vakti gelmişti.

Peanut'ın smokini ve pilili kuşağı siyahtı; gömleği tertemiz beyazdı ama terziye söylediği gibi fırırları yoktu. Parlak yeni elbise ayakkabıları vardı ve Ruby'nin yüzüğü cebindeydi. Cüzdanını aldı, bavulunu arabasının bagajına attı ve sonra evini kilitledi. Geri dönmeleri birkaç gün alacaktı. Arabaya atladığında artık sabırsızlanmaya başlamıştı. uzaklaştı.

* * *

Ruby'nin sabahı da benzer bir tempoda ilerliyordu. Balayı için giysilerini hazırlamıştı ve Lovey onu parka götürüyordu, böylece onlar yokken arabasını evde bırakabilecekti.

Ama kahvaltı yapmak için mutfağa girdiğinde, bir daha bu evde uyanamayacağını bilmek dokunaklı bir andı.

Bu parayla ne yapacağına hâlâ karar vermemişti ama bunun bir önemi yoktu. Bugün önemli olan tek şey Peanut'la evlenmekti.

Giyinme zamanı geldiğinde telaşlanmaya başladı. Saçını ve makyajını çoktan yapmıştı ve şimdi tek yapması gereken gelinliği her şeyi berbat etmeden giymekti. Sabahtan beri dolabının kapısının dışında asılı duruyordu ve Peanut'ın onu içinde görmesi için sabırsızlanıyordu.

Daha önce evlenmiş olmasına rağmen Ruby yine de beyaz rengi seçmişti ve bunu giydiğinde gün ışığında olacağını bildiğinden, bilerek bol ışıltılı bir elbise seçmişti. Tören dışarıda yapılacağından, boydan boya uzanan gelinliklere bakma zahmetine girmemişti çünkü çimenlerin arasında sürüklenmek istemiyordu. Seçtiği elbise zengin beyaz brokar rengindeydi, dizlerinin üzerindeydi, kolsuzdu, daldırma yakası ve vücuda oturan bir korsajı vardı. Ve... üzerinde karanlık bir odayı aydınlatmaya yetecek kadar mücevher vardı.

Ruby saçlarını dağıtmadan elbiseyi giymeyi başardı ama sonra fermuarını çekemedi. Birkaç dakika sonra telaş içinde gelen Lovey'i beklemek zorunda kaldı, Ruby elbisenin fermuarını çekti ve ardından duvağı takmasına yardım etti.

"Ah, kardeşim, çok güzelsin," dedi Lovey ve sonra gözlerini silip burnunu sümküdü. "Sen ve Peanut bugüne gelmek için çok bedel ödediniz ve ben ikiniz adına da daha mutlu olamazdım. Şimdi bavullarınız nerede?"

Ruby çantaları işaret etti. "Şu ikisi."

"Onları arabaya taşıyacağım. Sen de buradan ihtiyacın olan şeyleri topla. Ben seni bekliyorum."

olacağım.

dışarıda."

"Eski bir şey. Yeni bir şey. Ödünç alınmış bir şey. Mavi bir şey. Ve ayakkabımın içinde bir peni," dedi Ruby ve sonra hepsine sahip olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Eski bir şeyi, Peanut'ın ona verdiği nişan yüzüğündeki tek karatlık elması. Yeni bir şey ise elbisesiydi. Ödünç aldığı şey ise Lovey'nin elmas küpeleriydi. Bunlar ona son kocası tarafından verilmişti. Mavi olan şey ise bacağının ortasındaki mavi jartiyerdi. Ayakkabısındaki peni, işe başladığı ilk yıl ödeme olarak aldığı ve iyi şans getirmesi için sakladığı 1901 yılına ait bir peniydi.

Bir kısmını yeni evine götüreceği, bir kısmı da burada kalacak olan tüm sevdiği eşyalarına baktı.

Ruby, "Senin için harika birini bulacağım," dedi ve kapıyı arkasından kilitleyerek aceleyle dışarı çıktı.

Parka giderken gerçeküstü bir his vardı. Yol boyunca sessizdi ve Peanut'la birlikte bugüne gelebilmek için yaptıkları yolculuğu düşünüyordu.

Ve sonra parka vardılar. Myra Franklin elinde Ruby'nin buketiyle sokağın diğer tarafında bekliyordu.

"Bu çok güzel," dedi Ruby, Myra'nın beyaz gardenyalar ve mumlu manolya yapraklarının koyu yeşili arasına kattığı tüm ışıltılara bakarak.

Sonra sokağın karşısındaki sandalyeler, battaniyeler ve kollarında büyük piknik sepetleriyle gelen hareketli insan kitlesine baktı ve yüksek sesle güldü.

"Tıpkı 4 Temmuz gibi," dedi Ruby. "Ama

havai fişekler olmadan," diye ekledi Myra.

Lovey, "Bu gün bitmeden bir yerlerde havai fişekler patlayacak," dedi ve sonra göz kırptı.

Ruby sıırttı. "Büyük olasılıkla haklı çıkacaksın. O yüzden hadi başlayalım."

Ruby ve Lovey caddeyi geçmeye başladıklarında Lovey, işaretini bekleyen lisenin bando müdürünü hızlıca aradı.

"Hey, Justin, biz geldik. Müziği başlat."

Birkaç saniye içinde, çardağın etrafına yerleştirilmiş hoparlörlerden "Düğün Marşı" sesleri yükseldi.

Lovey'nin yaptığı son şey Ruby'nin yüzündeki örtüyü çekmek oldu. Sonra Ruby'yi kaldırımında yalnız bırakarak kalabalığın içinde kayboldu.

Müzik başladığı anda insanlar caddeye doğru döndü ve onu beklerken gördü. Kalabalıktan bir grup iç çekerek kenara çekilmeye başladı ve ona çardağa giden mükemmele yakın bir koridor bıraktı.

Bahar yeşili çimenlerin üzerinde yürümeye başladığında Ruby'nin kalbi küt küt atıyordu.

Düğün çiçekleri, çiçek açan leylak çalıları ve parkın etrafına serpiştirilmiş sarı jonquil ve parlak kırmızı lale yataklarıydı. Ağaçlardaki kuşlar cıvıldaşıyor, mavi kuş mavisini ve kızılgerdan kırmızısının kısa parıltılarıyla ağaçtan ağaca uçuyorlardı.

Ruby görüş alanına girerken güneş ışığı her küçük mücevheri ve payeti yakalayıp parlatıyordu.

Duyulabilir soluklar ve zevk mırıltıları her adımını takip ediyordu. Yıldız ışığı gibi parlıyordu, sadece onu seven adam için parlıyordu.

* * *

Peanut çardağın en alt basamağında duruyordu. Papazları ise en üstte, konik çatının hemen altında duruyordu.

Parıltıyı gördü, sonra onu gördü ve birkaç dakikalığına nefes almayı unuttu. Sonra kız yaklaştıkça kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Düğün Marşı "nın müziği onu çevreledi ve kızın yüzüne kilitlendiğinde içinden akıp gitti.

Bu güzel kadın beni seviyor.

Kadın sadece birkaç metre uzaktayken, adam onu karşılamaya gitti. Kız ona baktı ve elini kolunun altına sıkıştırırken gülümsedi.

"Muhteşem," diye fısıldadı ve yolun geri kalanını birlikte gittiler.

* * *

Parkın her yerinde tanık olarak duran yüzlerce insan vardı ama hiçbirinden, hatta babalarının omuzlarında oturan çocuklardan bile çıt çıkmıyordu. Gerçek bir perinin aralarına girdiğine ikna olmuşlardı, çünkü bir periden başka ne böyle ışıldayabilirdi ki?

Ruby için bu bir rüya gibiydi ama müzik aniden durduğunda ve papaz üstlerindeki gölgeden çıkıp mikrofona konuştuğunda bunun gerçek olduğunu anladı.

"Sevgili sevgilim-"

O anda Ruby otomatik pilota geçti, sorulduğunda cevap veriyordu. Konuşulduğunda konuşuyor. Bakışlarını Peanut'ın yüzünden hiç ayırmadı.

Peanut cebinden bir yüzük çıkarıp kızın parmağına taktığında kızın nefesi kesildi. Beyaz altın kordonun etrafı yakutlarla çevriliydi ve parmağındaki elmas kadar parlaktı.

Sonra Peanut'ın sesinin bir mahkeme salonunda bir davayı savunurken olduğu gibi yüksek ve güçlü bir şekilde çınladığını duydu.

"Ben, Peanut, seni alıyorum, Ruby..."

Gözyaşları tehdit ediyordu ama yüzünü izlerken gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırdı, orada gördüğü sevgide kayboldu. Sonra papazın "Ruby, benden sonra tekrar et" dediğini duydu ve tekrar etti.

"Ben, Ruby, seni, Peanut, yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum."

Peanut'ın tutuşu, o da yeminlerin üzerinden geçerken hafifçe sıkılaştı ve sonra papazın duymak için çok uzun zamandır bekledikleri sözleri söylediğini duydu.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Peanut, gelini öpebilirsin."

Peanut Ruby'ye doğru uzandı, örtüyü kaldırdı, bir elini yüzünün iki yanına koydu ve elini indirdi

Kafa.

Ve sonra onu öptü.

Başını kaldırdığında kızın gözleri hâlâ kapalıydı, bu yüzden eğilip tekrar yaptı. Peanut ve Ruby dönüp el sallarken tüm kasaba kahkahalara boğuldu.

"Bayanlar ve baylar," dedi papaz, "kasabanın en yeni evli çifti Bay ve Bayan Butterman'ı, nam-ı diğer Peanut ve Ruby'yi sizlere takdim etmekten mutluluk duyuyorum. Onlar hiçbir yere gitmediğine ve hepimiz akşam yemeğimizi yemek üzere olduğumuza göre, şimdi kuş yemini havaya atmanın tam zamanı."

İnsanlar ayağa kalkmış, onlara, birbirlerine ve havaya kuş yemi atıyorlardı. Ruby, Peanut'a baktı ve kahkahalara boğuldu.

Tek gördüğü onun gözleri, gülümsemesi ve ışıltısıydı. Kız parlıyordu. Bir meleklerle evlenmişti. Onun özel olduğunu her zaman biliyordu ve şimdi bu tüm dünyanın görebileceği kadar açıktı.

Sonra Lovey koşarak geldi.

"Akşam yemeği hazır. Masanız burada, çardakta. Yüzlerce insanın önünde yemek yemenin nasıl bir şey olduğunu merak ettiyseniz, öğrenmek üzeresiniz."

"Yemeği eşimle paylaştığım sürece nerede yediğimiz umurumda değil," dedi Peanut.

Merdivenleri çıktılar ve sonra dönüp el salladılar; Blessings'i evleri olarak gören dostlarını, müşterilerini, kasaba halkını ve tepelerden gelen insanları tanıdılar. Melissa Dean'i gördü, sonra Conroy ailesini, kiliseden ve kasabanın ötesindeki tepelerden gelen başka insanları. Hepsi ayaktaydı. Bazıları ağlıyor, bazıları alkışlıyor, bazıları da hâlâ havaya kuş yemi atıyordu.

Ruby ve Peanut masalarına oturduklarında, bu düğün konuklarının yemeklerini yerleştirmeye başlamaları için gereken işaret etti. Battaniyeler serildi ve aileler oturdu. Yiyecekler ortaya çıktı ve hava konuşma ve kahkaha sesleriyle dolarken parti başladı.

Lovey onlara Granny's'in Cumartesi spesiyali olan tavuk ve köfte ikram etti ve ardından yan masaya tıpkı Ruby gibi parıldayan süslü, üç katlı bir düğün pastası koydu.

Ruby onu gördüğünde gülümsedi. "Oh, Lovey, bu çok güzel."

"Bunun için Mercy'ye ve beyaz krema ve gümüş parıltılarla süslenmiş beş yüz vanilyalı keke teşekkür etmeliyiz."

"Neredeler?" Ruby sordu.

Lovey ağaçların altındaki dört uzun masayı işaret etti. "Şu anda onları yerleştiriyorlar."

"Hey, Karıcığım," dedi Peanut.

Ruby döndü, adamın yemesi için uzattığı lokmayı gördü ve ağzını açtı ve yemek başladı.

İşlerini bitirdiklerinde, gölgelik bir ağaç kümesinin altına kurulmuş dört uzun masaya ve düğün pastası ile onu çevreleyen beş yüz keke doğru yönlendirildiler.

Peanut ve Ruby pastayı kestiler, birbirlerine geleneksel ısıklıkları yedirdiler ve ardından pasta almaya gelen herkesle konuşup güleştüler.

İki saat sonra Ruby buketini kaptığı gibi çardağın merdivenlerine yöneldi ve mikrofona uzandı.

"Hey, kendinize bir erkek bulmak isteyen tüm bekar bayanlar... toplanın. Katıldığım son düğünde buketi yakaladım ve bakın ne oldu. İşte size fırsat."

Kadınlar bir araya gelince kıkırdamalar başladı. Alice Conroy gibi bazıları bu kalabalığa katılmaya hazır değildi ama Melissa'nın acısı eski ve tanıdıktı; o yaşıyordu ve Andy yaşamıyordu.

Ruby basamaklara tırmandı ve buketi fırlattı. Herkes buketin fırlatılışını, kavis çizişini ve ardından kalabalığın ortasına, Mabel Jean Doolittle'ın ellerine doğru düşmeye başlamasını izledi.

Nefes nefese kaldı, sonra ciyakladı ve herkes güldü.

Sonra Peanut ayağa kalktı ve Ruby'nin ayaklarının dibinde diz çöktü, mavi jartiyeri hissedene kadar ellerini bir bacağının üzerinde gezdirdi ve Ruby kahkahalarla gülerken gözlerindeki parıltıyla jartiyeri aşağı kaydırды.

Peanut mikrofonu kaptı. "Bu kalabalıkta hiç bekar erkek var mı?"

Hem genç hem de yaşlı erkekler kalabalığın arasından geçip çardağın etrafında toplandıkça kahkahalar yükseldi.

Peanut Ruby'ye göz kırptı, sonra jartiyeri bir sapan gibi geri çekti ve havaya, Granny's Country Kitchen'da kızartma yapan Elvis Kingston'ın uzanmış ellerine doğru uçurdu.

Elvis kıpkırmızı kesildi ve sıırttı, ama jartiyerini ön kolundan yukarı çekti, kumarhanedeki bir poker krupiyesi gibi taktı ve kalabalığın arasından geçip gitti.

* * *

Peanut ve Ruby ara sokaktan gizlice çıkıp Lovey'nin arabasının arkasına atladıklarında piknik hala devam ediyordu, böylece Lovey onları Curl Up and Dye'ın arka otoparkına götürebilecekti.

Vera ve Vesta smokin ve gelinlikten sorumlu olmak için gönüllü olmuşlardı ve dükkânın içinde bekliyorlardı.

Ruby ve Peanut üstlerini değiştirdikten ve Ruby Lovey'nin elmas küpelerini geri verdikten sonra ön kapıdan çıkıp Peanut'ın kaçış için arabasını park ettiği yere gittiler. Lovey, Ruby'nin çantalarını arabaya boşaltıyordu ve gördükleri şeye güldüler.

Arka camda SADECE EVLENDİK yazıyordu. Ön tampona da SADECE EVLENDİK yazan büyük bir afiş bağlanmıştı ve arka tamponun bir ucundan diğerine kırmızı, gümüş ve siyah flamalar bağlanmıştı. Ön kapı kollarının her birine büyük, gümüş bir balon bağlanmıştı. Birinde GELİN yazıyordu. Birinde de damat yazıyordu.

Ruby'nin sevinçten başı dönüyordu.

"Oh, Peanut. Bu en harika, en mükemmel gün!"

O zaman ona baktı, yanaklarının giydiği elbise kadar pembe olduğunu gördü ve eğilip onu öptü.

"Şimdi, en harika, en mükemmel gün," dedi ve balon başının üzerinde esintiyle zıplarken onun içeri girmesi için kapıyı açtı. "Kemerlerinizi bağlayın. Hayat denen bu yolculuğa başlamak üzereyiz."

Peanut kapısını kapatırken o da koltuğa kaydı, sonra arabanın etrafında döndü ve direksiyonun arkasına atladı. Peanut ve Ruby uzaklaşırken Lovey ve ikizler el sallıyordu. Birkaç blok ileride parka doğru geri döndü.

Ruby camı indirirken, "Korna çal ki el sallayabileyim," dedi.

Peanut camı açıkken tekrar tekrar korna çalmaya başladı.

Düğün konukları tam zamanında dönüp Peanut ve Ruby'nin arabanın yanından geçerken camdan el salladıklarını gördüler. Herkes bağırmaya ve vedalaşmaya başladığında kalabalıktan büyük bir uğultu yükseldi. Onlar izlerken, Gelin ve Damat balonları bağlandıkları yerden çözüldü ve sonunda gözden kaybolana kadar yukarı, yukarı, yukarı süzölmeye başladı.

* * *

Peanut ve Ruby, U-Haul römorku çeken büyük, gümüş bir kamyonetle karşılaştıklarında şehir dışına çıkıyorlardı.

Sürücü yaklaşırken onları gördü, ön tampona bağlı JUST MARRIED pankartını ve arkalarında rüzgarda dalgalanan flamaları fark etti ve geçerken korna çalıp el salladı.

Peanut dikiz aynasından yukarı baktı ve sonra başını salladı. "Olacağım. Acaba geri mi taşıyor? Onu bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum."

"Kimi gördün?" Ruby sordu.

"Aidan Payne. Liseye beraber gittiğim bir çocuktı. Vay canına, şimdi ikiye ikiye bir araya getiriyorum. Ben iyileşirken Preston Williams vefat etmemiş miydi?"

"Mercy'nin eski ev sahibinin karşısında oturan yaşlı adamı kastediyorsanız, evet, öyleydi."

"Aidan, Preston Williams'ın torunu."

"Peki onun geri dönmesi neden bu kadar önemli?" Ruby sordu.

"Aidan'ın lisenin son yılında tüm aile çok kara bir şüphe bulutu altında taşındı. Hiçbir şey kanıtlanamadı ama herkes Aidan'ın babasının sigorta parası için kendi işyerini yaktığını düşünüyordu. Daha da kötüsü, yan taraftaki işyeri de yandı ve o yangında biri öldü."

Ruby titredi.

"Zavallı Aidan, soyadının üzerinde asılı duran o şüphe bulutuyla büyümek zorunda kalıyor."

Peanut başını salladı. "Sanırım döndüğümüzde kalıp kalmayacağını öğreneceğiz. Şu anda tek umursadığım şey sevgilimle balayına çıkmak."

"Ben de," dedi Ruby ve onları Blessings'ten uzaklaştıran kilometreleri eklerken koltuğunda arkasına yaslandı.

Yine de Aidan Payne'in nasıl biri olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu ve eğer kalırsa başına yine bir bela gelecek miydi?

Ruby iç çekti. Blessings'in kayıp bir oğlunun eve dönüş yolunu bulması her zaman ilginç bir olaydı.

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin bir sonraki
kitabını sipariş edin

Bana Geri Dön
Eylül 2018'de satışta

*Sharon Sala'nın Blessings, Georgia serisinin bir sonraki kitabına göz atmak için
okumaya devam edin*

Come Back to Me

Aidan arabasına birkaç kutu mısır gevreği attı ve mısır gevreği reyonundan konserve reyonuna geçerek çorba ve ton balığı konserve si seçtikten sonra çeşnilere ve turşulara yöneldi.

Piggy Wiggly'nin koridorlarında bir aşağı bir yukarı alışveriş yapanların yanından geçerken izlendiğinin farkındaydı. Ya küçük bir kasabada bir yabancı olduğu için ya da onu yıllar öncesinden tanıdıkları için. Kimseyle sohbet edecek havada değildi, bu yüzden göz teması kurmamayı tercih etti ve görünüşe göre kimse onunla konuşma ihtiyacı hissetmedi.

Ekmek reyonunu yarılamıştı ki, muz ve meyve suyu kutularıyla dolu bir arabayı iten yaşlı bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Onu hemen tanıdı ve ne kadar az değişmiş olduğuna şaşırdı. Kadın neredeyse dalgın bir şekilde ona baktı, sonra iki kez baktı ve kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Aman Tanrım! Aidan Payne! Bu ne sürpriz! Yıldızlarım, kesinlikle büyükbabanıza çekmişsiniz. Vefatından dolayı başsağlığı dilerim."

"Teşekkür ederim, Bayan Jane. Meyve suyu kutuları ve meyvelerden anladığım kadarıyla hâlâ kreşiniz var."

Jane Farris gözlerini devirdi. "Öncesi ve Sonrası hâlâ faaliyette, ancak bazı günler bunun için çok yaşlandığımı düşünüyorum. Preston'ın işlerini bitirmeye mi geldin?"

"Evet, hanımefendi. Şimdilik onun evinde kalıyorum. Muhtemelen tüm kiralık mülklerini satışa çıkaracağım. Ev sahibi olamayacak kadar uzakta yaşıyorum."

"Şimdi nerede yaşıyorsun?" Jane sordu.

"New Orleans. Mimosa adında dört yıldızlı bir restoranım var. Eğer şehre yolunuz düşerse, uğrayın ve size bir yemek ısmarlamama izin verin."

Jane'in yüzü güldü. "Çok tatlısın," dedi. "Bir gün o tarafa gidersem bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Sizi görmek harika."

Aidan gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ben ayrılmadan önce tekrar görüşeceğimizden eminim." "Kesinlikle," dedi Jane ve yoluna devam ederken Aidan'ın kolunu okşadı.

Aidan bir somun ekmek aldı ve kasaya doğru ilerledi. En kısa sıraya girdi ve hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için listesini tekrar kontrol etmek için zaman ayırdı. Sadece yukarı baktı

uzun boylu, onlu yaşlarının sonlarında bir çocuk dükkana girdi.

Çocuk uzun, sırık gibi adımlarla kasalara doğru ilerledi. Üçüncü kasada durduğunda, Aidan onun aniden kasiyerin arkasına geçip ellerini gözlerinin üzerine koyduğunu gördü.

"Bil bakalım kim?" dedi.

Kadının sevinç çığlığı Aidan'ı ve etraflarındaki herkesi gülümsetti. Kadın arkasını döndüğünde Aidan hâlâ sırtıyordu. O anda, Phoebe Ritter'ın daha yaşlı bir versiyonunun kollarını çocuğun boynuna dolmasını izlerken her şey arka planda kayboldu.

Vay canına. Bu onun oğlu olmalı.

* * *

"Lee, seni alaycı! Eve geleceğini bilmiyordum!" Phoebe söylüyordu.

"Anne, nasıl olduğunu bilirsin. Temiz kıyafetim kalmadı," dedi ve etrafındaki herkesi güldürdü.

Aidan hariç herkes.

Kasadaki kadın "sıradaki" diye seslenip onu ileriye doğru yönlendirdiğinde, satın aldıklarını taşıma bandına boşaltmaya başladı. Phoebe ve oğlunun konuşmalarını hâlâ duyabiliyordu ama kafasını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Kasabaya döneli iki saatten az olmuştu ve şimdiden başı dönmeye başlamıştı. Phoebe hâlâ burada olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir ebeveydi. Hayatına devam etme konusunda kesinlikle ondan daha iyi bir iş çıkarmıştı. Onun kiminle evlendiğini bilmek istemiyordu. Tek istediği Phoebe onu görmeden dükkândan çıkmaktı.

Market poşetlerini arabasına yükledi, ödemeyi yaptı ve Phoebe ile oğlu hâlâ konuşurken dışarı çıktı.

* * *

Phoebe Lee'nin yanağını okşadı, bir günde uzayan bıyıklarının çapağını hissetti ve küçük çocukluk yıllarının çoktan geride kaldığını düşünerek hüznlendi.

"Bu gece kapatmak zorundayım, tatlım. Buzdolabında kaburga artıkları ve biraz da lahana salatası var." "Ben hallederim anne," dedi Lee. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Evde görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," dedi Phoebe. "Önümüzdeki iki gün boyunca izinliyim.

Mükemmel zamanlama." "Harika," dedi ve gitmeden önce yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Dükkândan koşarak çıktı ve park alanını geçip arabasına doğru ilerliyordu ki, bir yabancıнын market alışverişlerini aracına boşalttığını fark etti. Blessings'de çok fazla yabancı yoktu ve hiçbiri bu kadar keskin bir kamyonet kullanmıyordu.

"İyi sürüştü dostum," dedi Lee.

Aidan başını kaldırdı ve kendini Phoebe'nin oğluyla yüz yüze bulunca irkildi.

"Ah... evet, teþekkürler," dedi Aidan ve kapıyı kapattı. Arabayı iade etmek için birkaç araba yürüdü.

alışveriş arabasını aldı, sonra kamyonetine döndü. Çocuk elinde cep telefonuyla otoparkta koşturuyordu.

İçindeki acı dolu pişmanlığı görmezden gelen Aidan kamyonete bindi ve büyükbabasının evine geri döndü,

U-Haul'un yanına park ettim ve yiyecekleri içeri aldım.

Buraya gelmeyeli uzun zaman olmasına rağmen, her şeyi yerine koyarken kendini evinde gibi hissetti. Aidan için büyükbabasının öldüğüne inanmak zordu. New Orleans'ta Aidan'ı sık sık ziyaret etmiş, aktif ve oldukça sağlıklı kalmıştı. Aidan boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi. Büyükbabası onu selamlamak için mutfığa girecekmiş gibi görünüyordu.

Eşyalarını yerleştirmek için yukarı çıkmak üzereydi ki kapı çaldı. Aceleyle antreye koştu ve kapıyı açtığı anda tanımadığı bir arayanla karşılaştı.

Ona gülümseyen yaşlı adamın beyaz saçları vardı ve beyaz bir pantolon ile kabarık kollu, gösterişli mavi bir gömlek giymişti. Aidan'ın ilk aklına gelen, tek ihtiyacının bir Meksika sombrerosu ve bir gitar olduğuydu. Ve sonra yaşlı adam gerçekten de eğildi.

"Önceden haber vermeden gününüze kaba bir şekilde girdiğim için kusura bakmayın ama ben Elliot Graham, sokağın karşısındaki komşunuz. Size Blessings'e hoş geldiniz demek ve kaybınız için başsağlığı dilemek için geldim."

Aidan ondan hemen hoşlandı. "Teşekkür ederim Bay Graham. İçeri buyurun."

"Elliot... lütfen," dedi eşikten adımını atarken, sonra Aidan'ı takip ederek oturma odasına geçti ve oturdu. "Preston ve ben iyi arkadaşık. Onu ne kadar özlediğimi itiraf etmekten çekinmiyorum."

"Ben de onu özleyeceğim," dedi Aidan. "Beni sık sık görmeye gelirdi."

"Oh, biliyorum. Sürekli senden bahsediyordu, ben de tabii ki neden buraya hiç ziyarete gelmediğini sordum. Açıkladığında özür diledim ama bana bunların hiçbirinin sır olmadığını söyledi."

"Bu doğru," dedi Aidan acı acı. "Babamın ayrılma kararında tüm kasabanın parmağı vardı."

Elliot bilgece başını salladı. "Gerçek ortaya çıkacak, hem de yakında. Göreceksin."

Elliot aniden ayağa kalkıp kapıya yöneldiğinde Aidan hâlâ yaşlı adamın söyledikleriyle boğuşuyordu. "Mahremiyetinize şimdiden çok fazla müdahale ettim. Şimdi gideceğim ama kapım sana her zaman açık."

Aidan aceleyle onu takip etti. "Uh, efendim... Elliot?"

"Evet?" Elliot verandaya çıkarken "Evet," dedi.

"Gerçek yakında ortaya çıkacak derken ne demek istediniz? Neredeyse yirmi yıldır yangını kimin çıkardığına dair hiçbir şüpheli yok."

Elliot soruyu kendi alanından çıkarırcasına elini salladı. "Oh... bu sadece benim ben olmam. Özür dilerim. Düşünmeden ağzımdan

kaçmış." Aidan kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum."

Elliot cebinden düzgün beyaz bir kare mendil çıkardı, bir köşesinden tuttu ve alnındaki teri silmeden önce mendili açtı. "Bu sıcaktan hiç hoşlanmıyorum," dedi Elliot ve sonra gülümsedi. "Söylediğim şey hakkında... önemli bir şey değil, gerçekten. Bazen sadece bir şeyler biliyorum." Arabadan fırladı.

Aidan daha fazla cevap isteyemeden sundurmaya çıktı ve merdivenlerden indi.

Aidan, küçük bir yürüyüş adımıyla caddenin karşısına geçerken onu izledi, bembeyaz saçları öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu, kaldırımı kaplayan gölge ağaçlarının yanından geçip evine döndü.

Aidan kapıyı kapatırken, "Tuhaf küçük adam," diye mırıldandı.

* * *

Lee arabayı garaj yoluna çekti, gölge bir ağacın altına park etti ve birkaç dakika oturup iki yatak odalı küçük evlerine baktı. Annesinin onlara tek başına bakmasına, hiç şikâyet etmemesine ve sahip oldukları az şeyi özelmış gibi göstermesine hayranlık duyuyordu.

Büyükannesinin neden taşındığını, babasının neden kayıp olduğunu anlayacak yaşa geldiğinden beri biliyordu. Babasız büyümek hiç de kolay olmamıştı ama yine de kızgınlık duymamıştı. İçini çekti, sonra arka koltuktan spor çantasını aldı ve içeri girdi.

Eşyalarını odasına götürdü, sonra koridorun karşısındaki annesinin yatak odasına geçti. Yıpranmış parke zemin temizdi, yatağı özenle yapılmıştı ve yatak başlığının karşısındaki duvar, anaokulundaki resminden mezuniyet töreninde kep ve cüppesiyle çekilmiş bir fotoğrafına kadar çerçeveli okul resimleriyle kaplıydı.

Lee üniversitedeki ilk yılını yeni bitirmişti ve annesinin notlarıyla gurur duyacağını biliyordu ama yazı Blessings'te geçirmek için evini ve işini bırakmasına şaşırıacaktı. Planı burada yarı zamanlı bir iş bulmak ve kazandığı tüm parayı Savannah'da kiraya harcamak yerine biriktirmekti.

Yatağa oturdu ve komodinden çerçeveli bir resim aldı. Telefonunu çıkardı, Piggly Wiggly'nin otoparkında az önce çektiği fotoğrafı çıkardı ve ikisini karşılaştırdı.

Kalbi çarpmaya başladı, gözleri yaşlarla doldu. Bu an için on dokuz yıl beklemişti ve şimdi bu an karşısına çıktığında korkuyordu. Ya Lee'nin kendisine anlattığı hikâye doğru çıkmazsa? Ya Aidan Payne bir oğlu olduğunu öğrenmiş ve onu istememişse?

* * *

Phoebe işten çıkıp eve doğru yola koyulduğunda yorgundu ama Lee'nin onu beklediğini bilmek kalbini ferahlattı. Evin önüne geldiğinde verandanın ışığının yandığını görmek tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Lee evde yalnız kalabilecek yaşa geldiğinden beri bunu yapardı ve o da bunu özlemişti. Eşyalarını topladı, merdivenleri koşarak çıktı ve kendini eve bıraktı.

"Ben geldim," diye
bağırdı. "Ben de," diye
karşılık verdi.

Güldü. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Aceleyle mutfığa gitti ve Lee'yi ocağın başında akşam yemeğini ısıtırken buldu. Ona kocaman sarıldı.

"Seni bekledim," dedi. "Git üstünü değiştir ve rahatına bak. Sen yokken ben masayı hazırlayayım."

"Harika!" Phoebe "Harika!" dedi ve aceleyle koridordan geçip odasına gitti. İş kıyafetlerini değiştirdi.

Bir ift şort, eski bir tişört ve sandalet giydi, yıkandı ve aceleyle mutfağa geri döndü.

"Yemek yapmışsın," dedi davetkr yiyeceklere bakarak.

"Pirzola ve lahana salatasına biraz kuru fasulye ve patates kızartması ekledim. Otur, anne. Bu gece seni bekleyeyim."

"Tartışmayacağım," dedi Phoebe, masaya tatlı buzlu çay bardakları getirirken ona gülümseyerek. Tabaklarını doldurduktan sonra yemek yerken konuştular.

Lee, "Bu yılki not ortalamam 4.0 ve önümüzdeki dönem hızlandırılmış bir fizik programına kabul edildim" dedi.

Phoebe gülümsedi. "Oh, Lee, tebrikler. Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu benden almadığını biliyorum."

Lee derin bir nefes aldı. "Bunu babamdan mı aldım?"

Phoebe'nin gülümsemesi biraz kayboldu. Yaşadığı üzüntü bir kez daha yüzünden okunuyordu. "Evet. Çok zekiydi."

Lee birkaç lokma daha yedi, sonra cebinden telefonunu çıkarıp fotoğrafı açtı ve ona doğru itti.

Phoebe'nin gülümsemesi aydınlandı. "Yeni bir kız arkadaş mı?"

Başını salladı, sonra kız yere bakarken bekledi.

atalı masaya çarptı. Bir elini ağzına bastırdı ama bu iniltiyi bastırmadı. Adam onun kolunu tuttu. "Anne? İyi misin?"

"Nerede... Aman Tanrım. Burası mağazanın otoparkı." Yukarı baktı. "Bunu bugün aldın."

Başını salladı. "Onu kazara gördüm. Emin değildim, bu yüzden bir fotoğrafını çektim, sonra eve geldim ve seninkiyle karşılaştırdım. Daha yaşlı ama bu o, değil mi anne? Bu benim babam."

Başını salladı, ağlamaya başlamıştı.

"Ağlama anne. Bu iyi bir şey, değil mi? Bunca zaman Blessings'te kalıp onun geri gelmesini bekledin."

"Evet, döndüm. Ama benim için geri gelmedi."

Lee kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

Yüzündeki gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Yirmi yıl. Onun için yirmi yıl bekledim." "Ama o şimdi burada," dedi Lee.

Phoebe'nin gözleri öfkeyle kısıldı. "Ama o *burada* değil, değil mi?"

Lee paniklemeye başlamıştı. "Belki de henüz nerede olduğunu bilmiyordur."

Phoebe'nin bahanesi yoktu. "Uzun zamandır buradayım. Tek yapması gereken sormak, ama neden burada olduğunu tahmin edebiliyorum."

Lee'nin cevaplara ihtiyaı vardı, onu üzecek olsalar bile. "Neden, anne? O neden burada?"

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Sharon Sala, RWA'nın yanı sıra OKRWA üyesidir. Beş türde -romantik, genç yetişkin, Western, genel kurgu ve kadın kurgusu- basılmış yüzden fazla kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991'de yayımlanan yazar, sekiz kez RITA finalisti, Janet Dailey Ödülü sahibi, *RT Magazine*'den beş kez Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romans Yazarları Mükemmellik Ödülü sahibi, Heart of Excellence Ödülü sahibi ve Booksellers Best Ödülü sahibidir. 2011 yılında RWA tarafından Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görüldü ve 2017 yılında yüzüncü romanını yayınladığı için RWA'dan Yüzüncü Yıl Ödülü'nü aldı. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değıştirdi. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.